

PARTİZAN

PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!

ÜÇ DÜNYA TEORİSİ
MARKSİZM - LENİNİZME TABAN TABANA ZİT,
MODERN REVİZYONİST
KARŞI-DEVİRİMCİ BİR TEORİDİR

1
temmuz 1978

ÇIKARKEN

Bundan bir süre önce yayınlanan ÇIKARKEN broşürü ile temel mücadele anlayışını ortaya koyan Partizan'ın ilk sayısı böylece çıkmış oluyor. Bu, yıllardır revizyonizme, modern revizyonizme ve her türden oportünizme karşı yürütülmeye çalışılan mücadelenin birikiminin sonucudur. Hiçte kolay olmayan bu uzun mücadele sonucu devrimci yayın hayatına atılan Partizan, daha izin alma aşamasından başlamak üzere hakim sınıfların bir dizi engelleme çabaları ve saldırılarına hedef olmuştur. Şüphesiz ki halkımızın Demokratik Halk Devrimi mücadelesine kararlı ve azimli bir şekilde yardımcı olmaya çalışacak olan Partizan'a yöneltilen bu karşı çabalar sürmeye devam edecektir.

Diğer taraftan bu zor mücadeleler sonucu çıkarılan Partizan'a yöneltilen karşı-çabalar sadece hakim sınıflardan gelmiyor. Partizan'ın tavizsiz bir şekilde savunacağını söylediği Marksist-Leninist fikirlerin geniş devrimci çevrelere ulaşmasından korkan ve ürken bir dizi oportünist grupta bu girişime kendi ölçülerinde katılıyorlar. Sözde, ideolojik-siyasi mücadeleyi vermek konusunda meydanı kimseye bırakmayan bu oportünist gruplar, kendi tabanlarının Partizan'ı almalarını engelleyen çabalarıyla, Partizan'ın en geniş kitlelerce okunmasını engelleyemezler. Aynı zamanda hiçbir çaba Partizan'ı üstlendiği görevleri yürütmekten alıkoyamaz. Marksist-Leninist fikirler er yada geç geniş devrimci çevrelere ulaşmakla kalmıyacak, aynı zamanda bütün dürüst devrimcileri anti-Marksist-Leninist fikirleri savunan bu grupların yıkıntıları üzerine Partizan'ın temsil ettiği Marksist-Leninist Hareketin bayrağını dikeceklerdir. Marksizm-Leninizm'in başarısı hiç bir gerici engelle önlenemez.

Bu durum Partizan okuyucularının önüne dergilerini yaşatmak, her türlü engele rağmen doğru ve tutarlı bir şekilde Marksizm-Leninizmin geniş devrimci çevrelere ulaşmasını ve bunun devamını sağlayabilmek gibi görevleri çıkarıyor. Partizan'ın yayın hayatı okuyucularının halktan aldığı her türlü desteği dergilerine aktarmalarıyla sürekli ve düzenli olacaktır.

Okuyucularımız dergimize çevrelerindeki devrimci mücadelelerle ilgili özlü ve doğru bilgileri ve maddi yardımları göndermeli; dergimizi yaşatmak için halkımızın coşkun desteğini Partizan'a aktarmaya çalışmalıdır.

Böyle bir çaba hakim sınıflara ve onların objektif destekleyicisi oportünist gruplara karşı mücadelesinde Partizan'ın temel desteği olacaktır.

PARTİZAN

“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ,, ÜZERİNE

GİRİŞ

PARTİZAN'ın bu ilk sayısında dünyada siyasi durumun değerlendirilmesi ve «Üç Dünya Teorisi» adı verilen modern revizyonist karşı-devrimci tezin incelenmesi yer alıyor.

Bilindiği gibi bu teoriye karşı AEP 7. Kongresi ile açılan büyük mücadele halâ bütün şiddeti ile devam ediyor. Bu teorinin reddedilmesi yada savunulması temelinde başlayan ayrışma bugün hemen hemen şekillenmiş durumdadır.

Dünya Marksist-Leninist hareketinin birliği açısından artık bugün sorun bu teorinin sadece «reddi» ile sınırlanamaz. Çünkü AEP 7. Kongresi ile başlamış olan uluslararası Marksist-Leninist hareket içerisindeki saflaşmada «Üç Dünya Teorisi»ni reddedip Marksist-Leninist saflarda yerlerini aldıklarını ilan eden bir dizi parti ve grup gerçekte ya yeni bir oportünizmin gelişmesine hizmet etmekte yada gizlice bu teorinin takipçiliğini yapmaktadır. Bu karşı-devrimci teori bir bütün olarak ve temelden reddedilmedikçe dünya Marksist-Leninist hareketi içerisinde bu temellerden türeyen yeni tür oportünizm de yerle bir edilemeyecektir.

İşte bu yüzden bugün sorun «Üç Dünya Teorisi»nin çok kaba anti-Marksist-Leninist tezlerini reddedip reddetmeme değil; bu teorinin bir bütün olarak ve temelden reddedilip reddedilmediğidir.

Bugün «Üç Dünya Teorisi»ni reddedenlerin saflarında bu yeni tür oportünizm kaynaklık eden tezleri «Üç Dünya Teorisi»nin üzerinde yükselip, şekillenmiş olduğu «Dünya halklarının baş düşmanı» ve «Dünya çapında baş çelişme» tezleridir. «Üç Dünya Teorisi»ni kabul etmeyenlerin bir bölümü halâ bu teorinin yukarıdaki temel tezlerini savunmaya devam etmektedirler. Gerçekte bir bütün olarak bu tezleri reddetmeden «Üç Dünya Teorisi»ni temelden reddetmek imkansızdır. Bu tezleri savunmak bu teorinin özünü savunmaktır.

Görüşümüze göre «Üç Dünya Teorisi»ni sözde reddettiklerini söyleyenler arasında baş gösterip gelişen bu yeni tür oportünizm Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizmi uzlaştırmaya çalışan bir çizgidir. Bir dizi küçük-burjuva siyasi akımın yanısıra çeşitli Marksist-Leninist partiler arasında da savunulan ve modern revizyonizme karşı mücadelenin şiddetini gösteren bu yeni tür oportünizm de yerle bir edilmedikçe uluslararası Marksist-Leninist hareketin Marksist-Leninist temellerde birliğinin sağlanması imkansızdır. Marksist-Leninistler için birlik proleter dünya devrimi mücadelesine hizmet eden bir araçtır. Marksist-Leninistler Marksizmin ilkeleri temelinde, proleter dünya devrimi sürecinin gelişmesine hizmet eden bir birlikten yanadırlar. Böyle bir birlik uluslararası alanda ve ülkemizde her türden oportünizmin yerle bir edilmesinin üzerinde yükselir. Bu ancak, ilkelere dayalı, açık ve amansız bir mücadele ile mümkündür.

İşte PARTİZAN mücadelesini bu anlayışla yürütebilmenin kararlılığı içerisinde yola çıkıyor.

«Üç Dünya Teorisi»nin ve Onun kalıntılarının eleştirisine geçmeden önce dergimizin ÇIKARKEN broşüründe ortaya konulan dünyadaki siyasi durumla ilgili Marksist-Leninist görüşlerin kısa bir özetini vermek, iki dünya görüşünün, birbirine taban tabana zıt olan Marksizm-Leninizm ile modern revizyonizmin tezlerinin açıkça ortaya konulabilmesi ve değerlendirilebilmesi için yararlı olacaktır.

DÜNYADA SİYASİ DURUM

Bugün dünyada içerisinde bulunduğumuz çağ, yolu 1917 Büyük Ekim Proleter Devrimi ile açılmış olan emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır.

Kapitalizmin tekelleri aşaması olan emperyalizm, emek ile sermaye arasındaki temel çelişmeyi ve bundan kaynaklanan bir dizi çelişmeyi, serbest rekabetçi dönemde görülmemiş ölçüde keskinleştirmiş ve bütün dünyaya yaymıştır.

Emperyalizm ve Proleter Devrimleri Çağı'na damgasını vuran temel çelişme, emek-sermaye çelişmesidir. Bu temel çelişme çeşitli ülkelere değişik biçimlerde yansımakta; değişik toplumsal-ekonomik yapılara sahip ülkelerde değişik devrimci süreçleri gündeme getirmektedir. Çeşitli ülkelerdeki bu değişik yapıların ve gündemdeki devrim süreçlerinin tek bir hedefe, emperyalizmi yıkmak, sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplumu bütün dünyada gerçekleştirmek hedefine yönelmeleri, proleter dünya devrimi sürecini teşkil etmektedir.

Emek-sermaye temel çelişmesinden dünyada dört başlıca çelişme kaynaklanmaktadır :

1. Emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişme,
2. Revizyonist tekelleri burjuvazinin iktidarda olduğu ülkelerde dahil olmak üzere, kapitalist ülkelerde proleterya ile burjuvazi arasındaki çelişme,
3. Emperyalist ve sosyal emperyalist devlet ve tekellerin birbirleri arasındaki çelişme,
4. Sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişme.

İşte bu çelişmeler, proleter dünya devrimi sürecinin niteliklerini özetlemektedir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağıyla birlikte, dünya kesinlikle ve geri dönüşü olmayacak biçimde iki cepheye, iki dünyaya ayrılmıştır: Emperyalizmin karşı-devrimci cephesi ve proleter dünya devriminin devrimci cephesi. Bu iki cephe arasında üçüncü bir kamp, üçüncü bir dünya yoktur.

Karşı-devrim cephesine emperyalist ve sosyal-emperyalist burjuvazi ve onların uşakları olan (bağımlı ülkelerdeki) hakim sınıflar yer almaktadır. Devrim cephesinde ise; esas güçleri teşkil eden sosyalist devletler, Marksist-Leninist partilerin önderliğinde uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halklar, yedek güçler olarak da emperyalizmi geçici de olsa gerileyen, ona darbe vuran her türlü devrimci hareketler yer almaktadır. Proleter dünya devrimi cephesinde yer alan güçler, devrimin itici güçleridir. Bu güçler arasında, sonuna dek devrimci kalabilecek tek güç proleterya'dır. Bu nedenle de çağımızda tarihin tekerleğini ileriye doğru döndüren esas güç uluslararası proleterya'dır.

Çağımızda, kapitalizmin dengesiz ve sıçramalı gelişme kanunu ve proleter dünya devrimci cephesinin mücadeleleri neticesinde, emperyalist ve sosyal-emperyalist tekeller ve devletler arasındaki çelişme, dünya pazarlarının yeniden paylaşımı talebini gündeme getirmekte, ve emperyalist paylaşım savaşlarına yol açmaktadır. Emperyalist paylaşım savaşlarını ortadan kaldıracabilecek ve önleyebilecek tek güç, tek tek ülkelerde verilen ve proleter dünya devrimi sürecini oluşturan devrim mücadeleleridir. Dünya pazarlarının yeniden paylaşımı talebinden doğan emperyalistler arasındaki dalaşma, ve proleter dünya devrimi cephesinin mücadeleleri karşısında emperyalistler arasındaki birlik, emperyalizmin iki eğilimini gösterir. Bu her iki eğilim de sağlam temeller üstüne oturmaz; şu veya bu eğilim artık çağımızda tayin edici eğilim olarak gösterilemez. Dolayısıyla tek tek emperyalist paylaşım savaşlarını mutlak ve kaçınılmaz olarak görmek yanlıştır.

1917 Büyük Ekim Devrimi ile açılan emperyalizm ve proleter devrimleri çağının nitelikleri değişmemiştir. Somut şartlarda meydana gelen gelişmeler niteliksel değil, niceldir. Bu somut gelişmelere bakıp Marksizm-Leninizm adına çağımızın ve devrim ve karşı-devrim cephelerinin bileşiminin değiştiğini ileri sürmek modern revizyonizmdir.

Emperyalist ve sosyal-emperyalist devlet-

lerin dünya pazarlarını talan etmek için esas arzuladıkları yöntem, buraları sömürgeleştirmektir. Ancak sömürgeleştirilmiş ülkelerdeki ulusal uyanış sonucunda, emperyalizm sömürgecilik politikasını yeni bir kılıf altında sürdürmek zorunda kalmıştır. Özellikle II. Emperyalist paylaşım savaşından sonra yaygınlaşan bu olgu, yeni-sömürgeciliktir. Yeni-Sömürgecilik politikası, görünüşte devlet bağımsızlığına sahip, fakat siyasi, iktisadi, askeri ve kültürel bakımdan emperyalizme bağımlı yarı-sömürgelerin yaratılması politikasıdır. Yarı-Sömürge ülkelerde emperyalizm tarafından ülkenin hammadde kaynaklarının talanı ve emeğin sömürüsü, biçimi ve araçları değişmiş olmakla birlikte, aynen hüküm sürmektedir. Bu sözde devlet bağımsızlığı, yarı-sömürge ülkelerin hakim sınıflarının emperyalizme karşı kazandıkları bir zafer değil, tam tersine, o ezilen halkın anti-emperyalist mücadelesinin hakim sınıflarca emperyalizme satılması ve güdükleştirilmesi sonucu elde edilmiş olan emperyalizmin kazancıdır.

Artık çağımızda ulusal kurtuluş mücadeleleri proletarya önderliğinde verilmedikçe zafere ulaşamaz. Özellikle II. Dünya Savaşından sonra yaygınlaşan milli burjuvazi önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketleri, ya daha kurtuluş savaşı içinde ya da devlet bağımsızlığının kazanılmasının hemen ertesinde emperyalizme teslim olmuş ve yarı-sömürgeler haline gelmişlerdir. Emperyalist sistemin içinde cılız ve yeni filizlenmiş bir milli burjuvazinin kapitalizmi gerçekleştirmesi imkansızdır; emperyalist baskı karşısında onun uşağı haline dönüşmek zorundadır. İşte bu nedenle ulusal kurtuluş, sosyal kurtuluşun ayrılmaz bir parçası haline gelmiş; ve bu iki yönlü görevin gerçekleştirilmesi mücadelesine önderlik etme görevi proletaryanın omuzlarına yüklenmiştir. Bütün «devlet bağımsızlığı»na sahip yarı-sömürgelerde, üretici güçlerin gelişmesi ve üretim ilişkilerinin değişmesi için proletarya önderliğinde verilmekte olan ulusal ve sosyal kurtuluş hareketleri gündemdedir ve ezilen halklara bağımsızlık ve demokrasi sağlayabilecek yegane mücadele bu hareketlerdir.

Bugün emperyalizmin, yani karşı-devrim

cephesinin geçici bir kazancını, temsil eden diğer bir olgu da, başta Lenin ve Stalin'in ülkesi Sovyetler Birliği olmak üzere bir dizi sosyalist ülkede kapitalist geriye dönüşün gerçekleşmiş olmasıdır. Sosyalist bir alt yapının kapitalistleştirilmesi temelinde yükselen bu geriye dönüş, genç ve güçlü bir emperyalist gücü, Rus sosyal-emperyalizmini ortaya çıkarmıştır. Rus sosyal-emperyalizmi, dünya pazarlarının yeniden paylaşımı mücadelesine girişmiş ve ABD Emperyalizmi ile çekişmeye başlamıştır. Bu iki en büyük emperyalist güç bugün savaş etkeninin yükselmesinde başı çekmektedirler; ve diğer büyük emperyalistlerle iki büyük emperyalist koalisyon oluşturmuşlardır.

Bir dizi sosyalist ülkede kapitalizmin restorasyonu, proleter dünya devrimi için geçici bir yenilgidir. Ancak buna bakıp, dünyada sosyalist devletlerin, Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların mücadelelerinden oluşan sosyalist sistemin (yani, Lenin ve Stalin'in kullandığı geniş anlamda sosyalist kampın) dağıldığı veya yok olduğunu söylemek, tekelci burjuvazinin, özellikle de sosyal-emperyalizmin ekmeğine yağ sürmek demektir. Bugün böyle bir sistem (kamp) geriye dönülmez bir biçimde mevcuttur ve emperyalizm ve proleter devrimleri çağı ile birlikte ortaya çıkmıştır.

Günümüzde emperyalizme ve sosyal-emperyalizme esas darbeler metropol ülkelerde değil, sömürge ve yarı-sömürgelerde vurulmaktadır. Bu somut bir durumdur. Ancak bunun yanı sıra metropol ülkelerdeki proletarya-burjuvazi çelişmesi de keskinleşmekte ve sosyalist devrim mücadelesi yükselmektedir. Metropollerde ve yarı-sömürgelerde verilen mücadeleler bir birlerini diyalektik olarak etkilenmekte ve ilerletmektedirler. Uluslararası proletaryanın görevi, bu somut durum karşısında tek tek ülkelerde verilen proletarya önderliğindeki devrim mücadeleleri arasında mekanik bir öncelik sonralık tayin etmek değil, tam tersine bir ülkedeki devrim mücadelesine hız vermektedir.

Bugün dünya karşı-devrim cephesi içinde

çeşitli çelişmeler vardır ve bu çelişmeler, devrim mücadelesinin kazandığı mevziler sonucu derinleşen emperyalist buhran neticesinde gittikçe keskinleşmektedir. Karşı-devrim cephesi içinde ABD emperyalizmi ve Rus sosyal-emperyalizmi en büyük emperyalist güçler olarak ortaya çıkmaktadırlar. Bu iki en büyük emperyalist devlet, yeni bir emperyalist paylaşım savaşının baş kışkırtıcıları durumundadırlar.

Bugün dünyada esas akım devrimdir. ABD ve Rus sosyal emperyalizminin esas kışkırtıcılığını yaptıkları savaş etkeni de yükselmektedir. Ancak bir üçüncü emperyalist paylaşım savaşı mutlak ve kaçınılmaz değildir. Devrim mücadeleleri bir bütün olarak emperyalist sistemin talan alanını daraltmakta, genel iktisadi bunalımını da derinleştirmekte-

dir : Böylece devrim, henüz bir emperyalist paylaşım savaşı için emperyalistlere soluk vermemektedir.

Ancak devrimlerin bir emperyalist savaşı önlemesi mümkün olmadığında savaş esas akım haline gelebilir.

Bugünkü mevcut durumda emperyalist bir savaşı kışkırtmada öne çıkan ABD ve Rus sosyal emperyalizmi iki büyük emperyalist koalisyonun başını çekiyorlar. Bu koalisyonlar askeri olarak NATO ve VARŞOVA paktlarında örgütlenmişlerdir. Bugün bir alandaki eksikliklerini diğer alandaki üstünlükleriyle kapamaya çalışan mevcut iki koalisyonun ileride dünyada olacak iktisadi ve siyasi alandaki değişikliklere bağlı olarak yerini daha değişik ittifaklardan oluşmuş koalisyonlara bırakması da muhtemeldir.

“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ” MARKSİZM-LENİNİZME TABAN TABANA ZİT MODERN-REVİZYONİST KARŞI-DEVİRİMCİ BİR TEORİDİR

Dünyada siyasi durum ile ilgili temel Marksist-Leninist tezleri özetledikten sonra şimdi, doğrudan doğruya uluslararası Marksist-Leninist hareketin birlik ve beraberliğinde, Marksizm-Leninizme ve Proleter dünya devrimi mücadelesine karşı yönelmiş olan «Üç Dünya Teorisi» adı ile anılan teorinin incelenmesine geçebiliriz.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN TEORİK GELİŞMESİNİ 1970'LERLE KISITLAMAK YANLIŞTIR !

Bugün doğrudan doğruya emperyalistlere ve onların uşaklarına hizmet eden sosyalşoven «Üç Dünya Teorisi»ni sadece Teng Hsiao Ping ya da Ciao Guan-Hua yada bugün ÇKP yönetimini ele geçirmiş burjuvazinin temsilcileriyle sınırlandırmak son derece hatalıdır. Bu karşı-devrimci teori bir bütün olarak ve temelden reddedilmek; gerçekten devrime ve Marksizm-Leninizmin gelişmesine hizmet edilmek isteniliyorsa ve nihayet uluslararası Marksist - Leninist hareketin Marksist-Leninist temelde sağlam birliğinin kurulmasına samimi olarak çalışılıyorsa, yapılması gereken bu teorinin bütün kalıntılarına karşı amansız bir savaş açmaktır.

SBKP(B)'nin XX. Parti Kongre'si, 1956 ve 1960 Moskova ve Bükreş toplantı sonuçları ve

Deklerasyonları; ÇKP'nin Kruşçef, Togliatti, vb. nin tezleriyle giriştiği bir dizi yazıyı içeren 1963 Polemikleri, ÇKP IX ve X. Parti Kongre raporu ve Lin Biao'nun Yaşasın Halk Savaşının Zaferi adlı broşürüne kadar varan gelişmelerin içerisinde «Üç Dünya Teorisi»nin teorik olarak yükseldiği anlayışlar mevcuttur. Bunlar yeniden gözden geçirilip bunlarla «Üç Dünya Teorisi» arasındaki ideolojik-siyasi bağ kurulup, oralarda geçen bu yanlış görüşler bütünüyle reddedilmedikçe «Üç Dünya Teorisi»ni reddetmek imkansızdır. Böyle bir çabadan yoksun olarak yürütülecek mücadele, çeşitli küçük-burjuva siyasetlerin, bir sayı öncesinde «Üç Dünya»nın keskin savunucusu iken, bir sayı sonra «Yaşasın Marksizm-Leninizm Kahrolsun oportünist Üç Dünya Teorisi» diyerek eski sınıf uzlaşmacı özlerini yeni kılıklar altında sürdürmelerine imkan verecek, Marksist-Leninist saflarda oportünizm temelden yerle bir edilemeyecektir.

Bu bahsi geçen belgelerde proleter dünya devriminin (yani «dünya halkları»nın) baş düşmanını tespit etme eğilimi vardı. Bu düşüncenin zorunlu bir sonucu devrim esas akım olduğu ve tüm emperyalistler proleter dünya devriminin düşmanı olduğu halde, bir bölüm emperyalisti saldırgan olarak nitelenmek, bunların dışındakilerini onlardan nitelik olarak ayırdederek «saldırgan olmayan» emperyalistler olarak kabul etmek eğilimi görülüyordu.

Bu belgelerin bazılarında «dünya çapında baş çelişme» fikri savunulmakta, kavranılması gereken ilk halka anlamındaki bu tespitin zorunlu ve doğal sonucu olarak proletaryanın ve dünya halklarının devrim mücadelesi tespit edilen bu baş çelişmeye tabi ele alınarak, bir mekaniklik yaratmaktaydı. Meselâ Kruşçef modern revizyonizmi, sözle söylemese de dünya çapında baş çelişmeyi «kapitalist kamp ile sosyalist kamp» arasında tespit edip sonuçta dünya halklarının mücadelelerini bu baş çelişmeye tabi kılıyor, sözde bu başçelişmede erişilmiş olan hassas dengenin bozulmaması için, halklara ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerinden vazgeçmelerini önererek bu «hassas dengeyi» bozmamaları için «kapitalist olmayan yoldan kalkınma» temel görevini veriyordu.

Yine ÇKP dünya çapında baş çelişmeyi «emperyalizm (sosyal-emperyalizm) ile ezilen halklar ve uluslar» arasında tespit ediyor -baş çelişme kavranılacak halka, çözülmesi gereken ilk başlıca çelişmelerden biri olduğu için- uluslararası proletarya ve dünya halklarına buna göre «temel görev» tespit ediyordu:

«Böylece çağdaş dünyada uluslararası komünist hareketin önündeki temel görev, ezilen Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ve uluslarının devrimci savaşımalarını destekleme görevidir.» (2)

Bunun sonucu olarak proleter dünya devrimi mücadelesinde, devrimler arasında öncelik-sonralık ilişkisi kuruluyor; kapitalist-emperyalist ülke proletaryasına kendi ülkele-

rinde devrim yapma görevi değil; bu görevi tatil edip «Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının ve ezilen uluslarının» mücadelesini destekleyerek tespit edilmiş baş çelişmenin çözülmesi için çalışması görevi veriliyordu.

Yine bu belgelerde sosyalist devrimin barış içinde gerçekleştirebileceği tezi kabul ediliyor; bu ülkelerin Marksist-Leninist partilerinin devrimin barış içinde gerçekleştirebileceği fikrini de göz önüne alarak çalışmaları gerektiği söyleniliyordu. Bu açık bir şekilde «barış içinde sosyalizme geçiş» tezinin kabulüydü.

Belgelerde emperyalizmi ABD emperyalizmi ile eşitleme; emperyalizmden sadece ABD emperyalizminin anlaşılması eğilimi kuvvetli bir şekilde kendini gösteriyor; yarı-sömürge ülkelerde demokratik halk devriminin milli yanı abartılarak, feodalizmin tasfiyesi meselesi gözardı ediliyordu vs.

Fakat bugün tüm bu belgelerde yer alan yanlış görüşleri ve «Üç Dünya Teorisi»nin teorik olarak yükseldiği bu temelleri bir bütün olarak incelemeyi ileriye bırakarak, bu teorinin bugünkü savunucularının tezlerini ele alıp, yer yer onun geçmişle olan bağıntısını ortaya koyacağız.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» 1970'LERDEN BU YANA GEÇEN SÜRE İÇİNDE TEORİK TEMELLERİNE OTURTULMAYA BAŞLANMIŞ, ÇKP YÖNETİMİNİ ELE GEÇİREN BURJUVAZİ, ÇKP XI. KONGRE RAPORUYLA BU KARŞI-DEVİRİMCİ TEORİYİ TAMAMEN TEMELLERİNE OTURTMUŞ, SİSTEMLEŞTİRMİŞTİR!

Bazılarının ÇHC'de «Üç Dünya Teorisi»ne uygun bir dış siyasetin başlama tarihi olarak 1974 yılını göstermeleri ve hatta Mao Zedung'un ölümünden sonra ortaya çıktığı şeklindeki iddialarının tersine, bu teoriye uygun bir dış siyaset eğilim olarak 1970'lerin başından itibaren ve özellikle diplomatik anlamda ve taktik olarak vardır. Başlangıçta dünya yüzünde varolan somut ve aktüel durumu isimlendirmek, görünür durumu ifade etmek şeklinde

(2) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz! (Bilim ve Sosyalizm yayınları) s. 167

başlayan bu gelişme, 1972, 3 Ekiminde Cio Guan-Hua'nın Birleşmiş Milletler Genel Kurulu'nda ve Teng Hsiao Ping'in 1974'de yaptıkları konuşmalarda açık ifadelerle savunulmuş ve giderek sistemli görüşler haline dönüşmüştür. ÇKP XI. Kongre'siyle de «Üç Dünya Teorisi» tamamen resmi bir stratejik görüş haline gelmiştir.

Gerçekten de 1970'lerden itibaren ÇKP'nin dış politikasında özellikle diplomatik anlamda ve taktik planda, bugün «Üç Dünya Teorisi»ni savunanların dayanabilecekleri bazı ayırımlar görülmektedir.

Fakat, mesela 1971 yılında yayınlanan «Çin Halk Cumhuriyeti'nin Dış Siyaseti İle İlgili Bazı Açıklamalar» başlığını taşıyan yazıda, bu ayırımlar varolmasına rağmen savunulan fikirler «üç dünya teorisi»nin şimdiki tezleriyle farklı olmakla kalmıyor, aynı zamanda bugünkü tezlerle taban tabana zıt görüşler savunuluyordu :

«Milletlerarası bir birleşik cephenin kurulması hangi prensiplere dayanır? Bu öncelikle sosyalist ülkeler ve milletlerarası komünist hareketin köklü birliğine, kapitalist ülkelerdeki devrimci mücadelelerin ve Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının bağımsızlık mücadelelerinin sonuna kadar desteklenmesine dayanır. Çin Halk Cumhuriyeti bu kuvvetlerin büyümesine ve birleşmesine kesinlikle yardım etmektedir. Ve Çin Halk Cumhuriyeti'nin muzaffer proletaryasının esas gayesi de milletlerarası komünist ve devrimci kuvvetlerin gelişmesidir. İkinci olarak, milli burjuvazinin kurduğu geçici milliyetçi hükümetlere sahip geri kalmış ülkelerde desteklenmeli ve uluslararası anti-emperyalist Birleşik Cephenin tarafına çekilmelidirler. (Örneğin, Sudan, Libya vb.) Üçüncü olarak normal kapitalist ülkelerle emperyalist ülkeler arasındaki ve tarafsız hükümetlerle emperyalistlerin uşağı olan hükümetler arasındaki farklar kavranmalıdır ki baş düşman mümkün olduğu kadar fazla tecrit edilsin ve muhtemel müttefiklerinden ayrılsın. Dördüncü olarak, çeşitli emperyalist ülkeler arasındaki farkları ve emperyalistler tarafından işbaşına getirilen

çeşitli hükümetler arasındaki farkları kavramalı ve Amerikan emperyalizmiyle çelişkileri olan ve ABD emperyalizminin önderliğini reddeden emperyalist güçleri ikna etmeliyiz. Beşinci olarak, ABD emperyalizmi tarafından işbaşına getirilen çeşitli hükümetler arasındaki en ufak farkları bile kavramalı ve onların ekonomik-politik alandaki zayıflıklarını anlayarak bütün bunlardan sonuna kadar yararlanmalıyız» (3)

Görüldüğü gibi 1971 sonlarında henüz dünyanın «üç dünya»ya bölünme olgusu ortaya çıkmamıştır. Söz konusu yazıdan bazı gruplandırmalar yapılmasına rağmen bu, «üç dünya teorisi»ni doğrulayacak biçimde değildir. Yazıda bahsi geçen «Milletlerarası bir birleşik cephe»yi oluşturan unsurlar «sosyalist ülkeler ve milletlerarası komünist hareketin köklü birliği»; «Kapitalist ülkelerdeki devrimci mücadeleler» ve «Asya, Afrika, Latin Amerika halklarının bağımsızlık mücadelesi» olarak sıralanıyor. Gerçekte bunlar proleter dünya devrimi cephesinin unsurlarıdır. Bunun dışında yazıda belirtilen çeşitli gruplamalar ise o dönemin gerçekten «somut» ve «aktüel» bir durumu olarak ortaya konuluyor; yani bugünkü «üç dünya teorisi»nin söylediği gibi «geri kalmış» ülkeler dünya devriminin ne temel, ne de itici gücü olarak belirtilmiyordu.

Söz konusu yazının devamında, doğru siyasetin, varolan bütün sınıf güçleri arasındaki farklılıkların araştırılması sonucu ortaya çıkacağı vurgulanıyor; «öncelikle halk ve halka karşı güçler arasındaki fark kavranmalı ve buna dayanarak değişik güçlere göre değişik siyasetler koyulmalıdır» tespiti ile yapılan ayırımın sınıfsal temelde bir ayırım olduğu ve, ÇKP'nin o dönem ortaya koyduğu bu gruplaşmalardan, esas olarak diplomasi alanında yararlanılacağı belirtiliyordu. Diplomatik mücadelelerin, diplomatik ilişkilerin, müzakere ve anlaşmaların, mücadelenin başka şekil-

(3) Bu yazı 1971'de İranlı Marksist-Leninistler tarafından yazılmış, Türkçesi daha sonra Özgürlük için DİRENİŞ dergisinde yayınlanmıştır.

lerle ve başka araçlarla yürütülen birer parçası olduğundan söz edilerek;

«Çin Halk Cumhuriyeti, kararlı bir şekilde halkların silahlı mücadelesini desteklerken ve silahlı mücadeleyi en baş mücadele yolu olarak kabul edip bu fikrin propagandasını, yaparken, aynı zamanda zaten çökmekte olan ABD diplomasisini de diplomatik alanda yerle bir etmeye çalışmaktadır. Bu da, prensiplere sıkıca bağlı kalmakla beraber, taktiklerde mümkün olan en fazla esnekliği uygulamanın somut bir örneğidir.» (4) deniliyordu.

Kısacası 1971 yılında ÇKP'nin dünyadaki gruplaşmalar ve bunların birbirleriyle ilişkileri, farklı güçler arasında çelişkilerden yararlanma yöntemleri, içerisinde eğilim olarak «Üç Dünya» teorisyenlerinin dayanabilecekleri siyasetleri barındırmasına rağmen anahattıyla doğru ve Marksist-Leninist ilkelere bağlı idi. Ayrıca, o dönemde ortaya koyulan görüşler «strateji» değil, bir dizi taktik mesele ve uluslararası diplomatik ilişkiler şeklindeydi. Yani, henüz bugünkü anlamıyla, «Üç Dünya» şeması «strateji» olmamıştı!

Daha sonra, Ciao Guan-Hua 1972, 3 Ekiminde Birleşmiş Milletler 27. Genel Kurulu'nda yaptığı konuşmada şöyle diyor:

«Üçüncü dünya ülkeleri süper güçlerin saldırı, yayılma ve savaş siyasetlerine karşı daha geniş saflar halinde birleştiler ve uluslararası sorunlarda her geçen gün daha büyük bir rol oynuyorlar.»

«Deniz dibi komisyonunun toplantılarında üçüncü dünyanın bir çok ülkesi kendi zenginliklerini korumak için kararlı mücadeleler verdiler...» (5)

Görüldüğü gibi bu tarihte de «Üç Dünya Teorisi» henüz kesin olarak ve sistemli bir tarzda ifade edilmemesine rağmen «Üçüncü Dünya», «Süper Güçler», «Üçüncü dünya ülkelerinin kararlı mücadelesi» vb. kavramlar açık olarak kullanılıyordu.

(4) Adı Geçen Yazı. (abç)

(5) Ciao Guan-Hua. BM 27. Genel Kurul Konuşması Alm. sy. 26

1970'lerden itibaren ÇHC'nin dış siyasetinde belli bir eğilim olarak ortaya çıkan bu anlayış ÇKP X. Kongre raporuna da yansımıştır. ÇKP X. Kongre raporunun enternasyonal bölümünde bugün açık ve net bir hal alan bu karşı-devrimci teorinin temel tezlerinin izlerini görmek mümkündür. X. Parti Kongre raporunun proleter enternasyonalizmi bölümünde, «İçinde bulunduğumuz gerek içte gerek uluslararası alandaki mükemmel durumda, Çin'in meselelerine başarı ile halletmek çok önemlidir. Bu yüzden partimiz proleter enternasyonalizmine sıkı sıkı sarılmalıdır.» (5 b) deniliyor; proleter enternasyonalizmi ÇHC'nin meselelerini çözmede yardımcı bir unsur olarak ele alınıyordu. Proleter enternasyonalizmi böylesine dar bir çerçevede ele alan anlayış proleter enternasyonalizminin ilkeleriyle taban tabana zıttır.

Fakat bütün bunlara rağmen «Üç Dünya Teorisi» ilk kez açık ve sistemli olarak 1974 yılında Teng Hsiao Ping'in yine Birleşmiş Milletler'de yapılan bir konuşmasında formüle edilmiş ve günümüze kadar gittikçe daha çok teorik temeline oturtularak savunulagelmıştır.

Bu teorinin teorisyenleri böylesine açık ve belirli iken «Üç Dünya» mucitleri bunu Mao Zedung'a maletmeye kalkışmış, 21 Eylül 1976'da Ciao Guan-Hua yine Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmasında bu teorinin Mao Zedung tarafından ortaya konulan stratejik bir anlayış olduğunu açıklamıştır.

Özellikle Mao Zedung'un ölümünden sonra ortaya çıkan bir dizi gelişme uluslararası alanda ve ülkemizde bir çok devrimci ve Marksist-Leninist hareket ve partinin tavırlarını yeniden gözden geçirmeye, siyasetlerini ideolojilerine uygun olarak yeniden düzenlemeye zorladı.

Bu gelişmelerden biri, dünyada sosyalizmin kalelerinden biri olan Çin Halk Cumhuriyeti'nde olan gelişmelerdir. ÇHC'nde Mao Zedung'un ölümünden kısa bir süre sonra bilindiği gibi 4 Siyasi Büro üyesi ağır suçlamalarla

(5 b) ÇKP X. Kongre Raporu

partiden tasfiye edildiler. Partinin tabanında da yürütülen bu tasfiye olayı, Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde belli bir gruplaşmaya yol açtı. Marksist-Leninist olduğunu söyleyen partilerden bir bölümü, yeni yöneticilerin «4'ler çetesi» adını taktıkları dört Siyasi Büro üyesinin tasfiyesini «coşkuyla kutlarken»; PARTİZAN'ında dahil olduğu bir bölümü bu tasfiye hareketine karşı çıktılar. Bir bölümü ise merkezci; gelişmeleri bekler bir tavır takındılar. Bunların önemli bir bölümü de bugün yerini seçmiş durumdadır.

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde gruplaşma hareketi; AEP 7. Parti Kongresinden sonra daha açık ve kesin çizgilerle; berrak bir biçimde ortaya çıkmaya başladı. AEP 7. Parti Kongre'sinde, Enver Hoca'nın Kongre'ye sunduğu raporun Enternasyonal bölümünde, ÇKP tarafından ortaya atılan ve ilk kez Teng Hsiao Ping tarafından 1974 Nisanında kesin hatlarla formüle edilen «Üç Dünya Teorisi»nin «Meselelere sınıfsal açıdan yaklaşmadığı» belirtilerek, bu teori reddediliyordu. AEP 7. Parti Kongresi'nden sonra, dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde tartışma, «Üç Dünya Teorisi» konusunda yoğunlaştı. ÇKP, Güney Asya'daki Marksist-Leninist Partiler; ve Batı Avrupa'da bir dizi oportünist 'Anavatan Savunucusu' parti ve grup «Üç Dünya Teorisi»nin Marksist-Leninist bir teori olduğunu savunurken; AEP başta olmak üzere bir dizi Marksist-Leninist parti ve grup, «Üç Dünya Teorisi»nin Marksist-Leninist bir teori olmadığını savunmaya başladılar. Daha önce varolan saflaşma eğilimleri, bu durumda daha açık bir biçimde ortaya çıktı.

AEP 7 Temmuz'da, Zeri i Popullit'te yayınlanan «Devrimin Teori ve Pratiği» adlı baş yazıyla «Üç Dünya Teorisi»nin karşı-devrimci olduğunu, emperyalizme hizmet ettiğini vurguladı.

Bugün uluslararası Marksist-Leninist hareket içinde başta «Üç Dünya Teorisi»nin ve ÇHC'ndeki bugünkü yöneticilerin izlediği siyasetin değerlendirilmesi meselesi olmak üzere, bir dizi meselede ideolojik-siyasi ay-

rılık herkesin çıplak gözle görebileceği bir şekilde ortadadır.

«Üç Dünya Teorisi» uzun bir süre bugün ÇKP'nin savunduğu biçimde ya da daha değişik şekillerde ülkemizdeki siyasi hareketlerin bir çoğu tarafından da savunuluyordu. İlk olarak AEP 7. Parti kongresinde cesaretli bir şekilde bu teoriye karşı çıkılmasının yarattığı büyük yankı ülkemize de yansdı. Bir dizi siyaset her zamanki «ideolojik-siyasi mücadele» metodları ve sözde bu mücadelelere «önderlik eden» özellikleriyle, konuya «açıklık» getirdiler. Bunlardan bazıları AEP'nin tezlerinin ülkemizdeki öncülüğünü yapmak; «Üç Dünyayı reddedenlerin» başını çekmek düşüncesiyle, bir-iki sayı içerisinde «Üç Dünya»yı reddedip, Marksist-Leninist saflarda yerlerini aldılar (!) Hatta söylediklerine göre Dünya Marksist-Leninist hareketinin ülkemizdeki önderliğini yaptılar. Gerçekte bu siyasi dergi ve grupların yaptıkları; AEP 7. Kongre Raporunun ve Zeri i Popullit'te yayınlanan, «Devrimin teori ve Pratiği» adlı yazının kötü bir kopyacılığıydı.

Bunlar «Üç Dünya Teorisi»ni bir bütün olarak ve temelden reddetmek bir yana, sınıf tabiatlarının gerektirdiği şekilde davranarak, sınıf barışı temelindeki sağ oportünist çizgilerinin sonucu olan bütün «kötülüklerin» kaynağı olarak «Üç Dünya Teorisi»ni göstererek meselelerin içinden çıkma yolunu benimsediler. Gerçekte bunların yaptığı sınıf özlerini değiştirmek değil, küçük burjuva sınıf karakterlerini ve ideolojilerini değişik bir görünüm altında dünya Marksist-Leninist hareketinin ağırlık kazanan yanına doğru mevzi değiştirerek devam ettirmektir.

Küçük burjuvazinin diğer bir bölümü ise, «Üç Dünya Teorisi»ne karşı AEP'nin cesaretli karşı çıkışını; eskiden beri sürdürdükleri orta yolculuğun yeni bir kanıtı olarak lanse etmeye çalıştı; «anti-Sovyetik» ve «Rus sosyal emperyalizmi» diyen bir Partinin görüşlerine dergilerinde büyükçe yerler ayırdılar.

Hakim sınıf uşağı basın dünya Marksist-Leninist hareketi içerisindeki bu saflaşmayı «Komünist dünyada yeni bir bölüme, Pekin'in

liderliğinin reddedilmesi» şeklinde ele alıp yansıtırken, Rus Sosyal emperyalizminin uşakları, «Mao'cu yönetim her geçen gün daha çok yalnızlığa gömülüyor» şeklinde propaganda yaptılar.

Oysa gerçekte olan şey, dünyada emperyalist karşı-devrim cephesi ile proleter dünya devrimci cephesi arasındaki mücadelenin bir parçası olarak, emperyalizmin, sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin bir uzantısı şeklinde modern-revizyonizmin dünya Marksist-Leninist Hareketi içinde üçüncü kez başkaldırması, ve buna karşı da Marksist-Leninistlerin amansız ve büyük bir cepheden mücadeleyi başlatmalarıdır.

«Üç Dünya Teorisi» tamamen karşı-devrim cephesinin bir teorisi olarak, Tito'cu ve Kruşçev'ci modern revizyonizmin ardından ortaya çıkan, üçüncü yeni modern revizyonist bir akımdır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN TEMEL TEZLERİ NELERDİR ?

«Üç Dünya Teorisi»ni ilk defa açık ve sistemli bir şekilde formüle eden Teng Hsiao-Ping'in, 10 Nisan 1974'de Birleşmiş Milletler Özel Oturumunda yaptığı konuşmada uzun uzun anlattığı bu karşı-devrimci teorinin temel tezlerinin özeti şöyledir:

«Gökkubbenin altındaki bu büyük karışıklık durumunda dünyadaki bütün siyasi güçler, uzun boy - ölçüşmeler ve mücadeleler sonucu köklü bir dağılma ve yeniden gruplaşma geçirmişlerdir. Bir çok Asya, Afrika, Latin Amerika devleti bağımsızlığa kavuşmuştur ve uluslararası meselelerde her geçen gün daha büyük bir rol oynamaktadırlar. İkinci dünya savaşından sonra bir süre var olan sosyalist kamp, sosyal-emperyalizmin ortaya çıkışı ile, bugün artık yoktur. Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu sonucu olarak batıdaki emperyalist blok da parçalanmaktadır. Uluslararası ilişkilerdeki değişikliğe bakıldığında bugün, dünyada birbiriyle hem ilişki halinde olan, hem de çelişen üç kısım, üç dünya olduğu (gö-

rülür) (*) ABD ve Sovyetler Birliği birinci dünyayı meydana getirmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ve diğer bölgelerdeki gelişmekte olan ülkeler üçüncü dünyayı oluşturmaktadır. Bu ikisinin arasında kalan gelişmiş ülkeler ise ikinci dünyayı meydana getirmektedir.

İki süper güç... yeni bir dünya savaşının kaynağıdır.

Başkalarına karşı zulüm uygulamada, özellikle kendisine «sosyalizm» yaftasını asan süper güç öne çıkıyor.

(İkinci dünya ülkeleri), çeşitli ölçülerde şu veya bu gücün denetim, tehdit ve zorbalığı altındadır... Bunlar şu veya bu ölçüde süper güçlerin boyunduruk ve denetiminden kurtulmak, milli bağımsızlık ve egemenliklerini korumak istiyorlar.

Gelişmekte olan ülkelerin çoğu sömürgeciliğin ve emperyalizmin baskı ve sömürsü altında inlemiştir.

Onlar dünya tarihinin tekerleğini ileri döndüren devrimci itici güçtür. Onlar sömürgeciliğe, emperyalizme ve fakat öncelikle süper güçlere karşı mücadelenin temel gücüdür.

(İki süper güç arasındaki) uzlaşma ve işbirliği kısmi, geçici ve göreceldir (relatiftir). Aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mutlaktır.

Asya, Afrika ve Latin Amerika ülkeleri ve halkları tutarlı mücadeleleri ile, görünüşte güçlü ama gerçekte güçsüz olan emperyalizmin ve özellikle süper güçlerin, zayıflıklarını ortaya çıkardılar.

(İkinci dünya ülkelerinin) süper güçlerin denetim, müdahale, tehdit, sömürü ve iktisadi buhranları başkalarının sırtına yıkmalarına karşı mücadeleleri günden güne gelişmektedir.

Gerçekten güçlü olan birleşen, savaşmaya ve yenmeye cesaret eden, üçüncü dünya ve bütün ülkelerin halklarıdır. Birçok üçüncü dünya ülkesi ve halkları, uzun bir mücadele

(*) Alıntılardaki parantez içindeki yazılar ve altı çizili olan yerler bize aittir. -PARTİZAN-

sonucu siyasi bağımsızlıklarını kazanabildiklerine göre, onlar bu temelde... tutarlı bir mücadeleye ile eşitsizlik, denetim ve sömürüye dayanan uluslararası iktisadi ilişkileri de kökten değiştirebilirler, ve milli ekonomilerinin gelişebilmesi için gerekli şartları yaratabilirler.

Bu üçüncü dünya ülkelerinin ve halklarının sömürgeciliğe, emperyalizme ve hegemonya çabalarına karşı mücadelesinin önemli bir meselesidir.

Hepimizin bildiği gibi sömürgecilik ve emperyalizm son bir kaç yıl içinde Asya, Afrika, Latin Amerika halklarını insafsızca köleleştirmiş ve soymuşlardır. Onlar halkların ucuz iş güçlerini ve bu bölgelerin zengin doğal kaynaklarını sömürerek, dengesiz ve tek yanlı bir ekonomi kurmuşlardır.

Gerçek sosyalist bir devlet, Enternasyonalizmin ilkelerine göre ezilen ülkeleri ve milletleri destekler ve onların milli ekonomilerini geliştirmeleri için yardım eder.

Gelişmekte olan ülkeler ekonomilerini bağımsız olarak geliştirebilmek için büyük bir potansiyele sahiptirler. Gelişmekte olan bir ülke kendi özelliklerine ve şartlarına göre, bağımsızlık ve kendi kendini yönetme yolunu ve kendi gücüne güvenme yolunu tutarsa; yılmadan çaba sarfederse, giderek endüstri ve tarımının modernleştirilmesinde, geçmiş nesillerin hiç görmediği bir düzeye ulaşabilir.

Şimdiki aşamada gelişmekte olan bir ülke, milli ekonomisini geliştirmek istiyorsa, her şeyden önce doğal kaynaklarını kendi eline almalı ve yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtulmalıdır.

Üçüncü Dünya ülkeleri geçmişte ortak bir kaderi paylaşmışlardır, ve bugünde sömürgeciliğe ve yeni sömürgeciliğe, ve büyük güçlerin hegemonyacılığına karşı mücadele etmek; milli ekonomilerini geliştirmek ve ülkelerini inşa etmek gibi ortak görevlerle karşı karşıyadırlar. Daha sıkı birleşmemiz için her sebep mevcuttur. Fakat birbirimize yabancılaşmaya bir tek sebep bile yoktur.

Emperyalistler ve özellikle süper güçler biz gelişmekte olan ülkelerin bazı geçici ayrılıklarından yararlanarak aramıza nifak to-

humları saçmak, birliğimizi sabote etmek istiyorlar.

Biz gelişmekte olan ülkeler arasındaki ayrılıklar ilgili taraflar arasında yapılacak görüşmelerle çözülebilir, ve çözümlidir.

Petrol meselesinde taraf olan gelişmekte olan ülkelerin bu meselenin akılcı bir çözümünü bulmak için çaba sarfetmelerini olumlu karşılıyoruz.

Çin sosyalist bir ülkedir ve aynı zamanda gelişmekte olan bir ülkedir.» (6)

İşte Teng Hsiao Ping'in 10 Nisan 1974'de yaptığı konuşmada söyledikleri anahatlarıyla bunlardır.

Daha sonra «Üç Dünya Teorisi» ilk defa yazılı ve resmi bir belge olarak ÇKP XI. Kongresinde Huao Kua-Feng tarafından da kısaca şöyle açıklanıyordu:

«Hegemonyacı iki devlet olan Sovyetler Birliği ile Amerika, bugün en büyük uluslararası sömürücüler ve zalimlerdir ve dünya halkının ortak düşmanlarıdır. Üçüncü dünya ülkeleri en ağır zulme uğrayanlardır ve dolaşısıyla en güçlü direnişi gösteriyorlar; emperyalizme, sömürgeciliğe ve hegemonyacılığa karşı savaşılan temel güç onlardır. İkinci Dünya ülkelerinin ikili niteliği vardır, onlar bir yandan üçüncü dünya ülkelerini eziyorlar, sömürüyorlar ve denetim altında tutuyorlar, öte yandan da her iki hegemonyacı devletin de çeşitli ölçülerde denetimine, tehditlerine ve zorbalığına maruz kalıyorlar.» (7)

«Çin üçüncü dünyaya mensup, gelişmekte olan bir sosyalist ülkedir. Asya, Afrika, Latin Amerika ve diğer bölgelerin gelişmekte olan ülkeleriyle sınıksız saf tutuyoruz ve onların ulusal bağımsızlığını kazanma ve savunma; devlet egemenliğini koruma ve ulusal ekonomiyi geliştirmek için haklı mücadelelerini destekliyoruz.

Avrupa ülkeleri ile Japonya gibi ikinci dünya ülkelerinin, süper devletlerin denetimi-

(6) Teng Hsiao Ping 10 Nisan 1974 Birleşmiş Milletler Konuşması Alm. S. 2-19 (Tamamının a.ç. PARTİZAN)

(7) ÇKP XI. Ulusal Kongre Bölgeleri S. 57 (a.ç. PARTİZAN)

ne tehditlerine ve zorbalıklarına karşı mücadelelerini destekliyoruz. Onların bu mücadelelerinin seyri içinde birleşme çabalarını destekliyoruz.» (8)

İşte «Üç Dünya Teorisi»nin ana hatları bunlardır. Yani dünya, yeni altüst oluşlar sonucu üçe bölünmüş; «üçüncü dünya ülkeleri», «iki süper devlet»ten oluşan «birinci dünya»ya karşı dünya birleşik cephesinin temel gücünü oluşturmuş; «ikinci dünya devletleri», «iki süper güce» karşı mücadelede kazanılacak bir ara güç haline gelmiş; «üçüncü dünya ülkeleri»nin zaten kazanmış oldukları siyasi bağımsızlıklarını korumak ve daha sonra ekonomik bağımsızlıklarını kazanmak için birleşerek «birinci dünya»ya karşı diğer emperyalistlerle eşit temelde ilişkiler kurmaları gündeme gelmiştir.

«Üç Dünya Teorisi»nin görüşüne göre, «Üç Dünya Teorisi» «stratejik bir tespit olduğundan» çağımız ve ona niteliğini veren temel ve başlıca gelişmeler artık geçersizdir. Bu çağın niteliği değiştiğinden «baş düşman iki süper devlet» dışındaki emperyalistler, ezilen halklarla dost olabilir. Demokratik Halk Devrimi'ne gerek kalmaksızın, zaten çoğunlukla siyasi bağımsızlığını kazanmış olan «Üçüncü dünya ülkeleri», ekonomik bağımsızlıklarını kazanma yolunda çalışarak, «milli ekonomilerini» yaratabilir ve yaratıyorlar.

Ekonomik ve siyasi bağımsızlıklarını kazanabildikleri ve kazanabilecekleri için Demokratik Halk Devrimine gerek kalmayan «üçüncü dünya ülkeleri» dünya tarihinin çarkını ileri döndüren devrimci itici güç; emperyalizme, sömürgecilğe, «süper güç»lere karşı mücadelenin temel gücüdür.

«İki süper güç» dünya halklarının baş düşmanı ve dünya savaşının kaynağıdır. Bunlar arasındaki uzlaşma geçici, dalaşma mutlaklıktır. Bu dalaşma mutlaka üçüncü bir dünya savaşına yol açacaktır. Ayrıca «iki süper güç»ten birisi olan ABD emperyalizmi elindeki sömürü alanlarını savunma, Rus sosyal-emperyalizmi ise yeni yetme bir emperyalist güç

olduğundan saldırı durumundadır. Ve işte bu yüzden Rus sosyal-emperyalizmi daha tehlikeli ve daha saldırgan bir emperyalist güçtür.

«İkinci dünya ülkeleri» ise dünya hegemonyası için mücadele edecek güçten yoksundurlar. Bunlar gelişmekte olan ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar.

«Bu yüzden Avrupa ülkeleri ve Japonya gibi kendileri de iki süper devletin baskısı altında bulunan gelişmiş kapitalist ülkelerle, ikinci dünya ile iki süper devlete karşı ittifak» (9) yapmak gerekir.

«Gelişmekte olan» (ve elbette gittikçe de gelişen ve gelişecek olan (!) «üçüncü dünya ülkeleri» ise geçmişte emperyalizm ve sömürgecilik tarafından çok ezilip, baskı altında tutuldular. Ama artık «gelişmekte olan ülkeler» siyasi bağımsızlıklarına kavuşmuşlardır. Şimdi ekonomik bağımsızlıklarına kavuşmaları için çalışmalı; yabancı sermayenin kontrolünden adım adım kurtularak doğal zenginliklerine sahip olmalı, «ikinci dünya» ile eşit ilişkiler kurmaya yönelerek milli ekonomisini yaratmalıdır.

Yine «stratejik» bir teori olan «Üç Dünya Teorisi»nin görüşüne göre sadece sosyalist kamp değil, emperyalist kampta dağılmıştır.

İşte bu teorinin tezleri bunlardır.

**«YENİ ŞARTLAR» SAFSATASI,
REVİZYONİSTLERİN - MODERN
REVİZYONİSTLERİN VE HER TÜRDEN
OPORTÜNİSTLERİN MARKSİZM -
LENİNİZMİN İLKELERİNİ REDDETMEK
İÇİN BAŞVURDUKLARI BİR
SAHTEKÂRLIKTIR !**

Marksizm-Leninizm doğduğundan bu yana, revizyonizme ve her türden oportünizme karşı mücadele içerisinde gelişip güçlenmiştir. Bernstein-Kautsky'nin önderliğindeki II. Enternasyonal revizyonizminin Marksizme karşı giriştiği saldırıya karşı mücadele içerisinden Leninizm ortaya çıkmıştır. Marksizmin gelişmesinde, emperyalizm ve proleter dev-

(8) ÇKP XI. Ulusal Kongre Belgeleri S. 58-59

(9) Aydınlık, S. 78, Sy.: 17

rimleri çağının Marksizmini temsil eden Leninizm, kapitalizmin emperyalizm aşamasının bilimsel açıklamasını yapmış, proletarya devrimi ve proletarya diktatörlüğü üzerine Marksist tezleri daha da geliştirip zenginleştirmiş, Leninizmin teorisi ortaya çıkmıştır.

Bütün Marksist-Leninistler için Marksizm-Leninizmin temel ilkeleri ve teorisi revizyonizme ve her türden oportünizme ve modern revizyonizme karşı güçlü bir silah olmuş ve olmaktadır. Çağ değişmediği sürece Leninizm muzaffer bir yol gösterici olarak geçerliliğini sürdürecektir.

Her türden oportünistler ise, Marksizm-Leninizmin takipçilerini bu yoldan vazgeçirebilmek için olmadık gayretlere girişmiş; çağımızın bir dizi temel meselesinde Leninist ilkeleri ve Leninizmi reddedebilmenin teorisini yapmak için uğraşmışlardır. Ama Marksizm-Leninizm II. Enternasyonal revizyonistlerine, Troçkizme, Tito'cu ve Kruşçev'ci modern revizyonizme karşı mücadeleden daima muzaffer çıkmıştır. Onların dillerine doladıkları «değişen durum» «yeni şartlar» sözleri yüzlerini ancak geçici bir süre gizleyebilmelerinin kılıfı olmuştur.

Bugün de «Üç Dünya Teorisi»nin yüzünü gizleyebilmek için sarıldığı «şimdiki aşamada» «bugünkü durumda» «dünyadaki köklü bir dağılma ve yeniden gruplaşma» şeklindeki sözleri, Marksist-Leninistler için bilinen, klasik ve modern revizyonistlerin kıvırtmalarından öte bir şey değildir.

«Üç Dünya» teorisyenleri Marksizm-Leninizmin ilkelerini reddeder, bu ilkeleri çarpıtırken «yeni şartların» bunu gerektirdiğini söylüyorlar.

Belirtildiği gibi bu yeni bir şey değildir. Bugüne kadar bütün oportünistler, Marksizmi saptırmak için hep 'yeni şartlar'ın varlığından söz etmişlerdir. Mesela Kruşçev XX. Parti Kongresi'nde 'barış içinde yarış-barış içinde geçiş' tezlerini, yeni şartların varlığına bağlayarak savunuyor; Leninizmin artık eskidiğini söylüyordu.

Nedir bugün varolan yeni şartlar? Emperyalizm, nitelik mi değiştirmiştir? Hayır.

Ama «üç dünya» teorisyenleri üstü kapalı olarak bunu savunuyorlar. Proleter devrimleri çağı kapanmış mıdır? Hayır. Ama «üç dünya» teorisyenleri üstü kapalı olarak bunu da savunuyorlar. Artık meselelere sınıfsal açıdan yaklaşmamak mı gereklidir? Hayır. Ama «Üç Dünya» teorisyenleri meselelere sınıfsal açıdan yaklaşmayı reddediyorlar.

«Üç Dünya» teorisyenleri «yeni şartlar» adı altında, Marksizm-Leninizmin bir dizi temel ilkesini çarpıtmaktadırlar. Biz ÇKP'nin X. Parti Kongresi'nde çağ konusunda yaptığı:

«Lenin'in ölümünden bu yana dünyada çok büyük değişiklikler olmuştur. Ama çağ değişmemiştir.

Leninizmin temel ilkeleri eskimemiştir. Ve hala düşüncemizi yönlendiren teorik temel oluşturmaktadır.» (10) tespitine aynen katılıyoruz. Bu tespit doğru ve geçerliliğini yitirmemiş bir tespittir.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin düşüncesini yönlendiren teorik temel, Leninizmin ilkeleri değildir. Onların teorik temeli, Bernstein'dan-Kautsky'den Kruşçev'e uzanan 'eski' ve 'modern' revizyonizmdir. Onların teorisi modern revizyonist tezlerin 'yaratıcı bir biçimde' 'günümüz şartlarına' uygulanması ve geliştirilmesidir.

Marksizm-Leninizmin geçerliliğini yitirdiğini ispat için giriştikleri bu çaba «Üç Dünya» teorisyenlerinin içerisinde bulundukları çarpınışın ifadeleridir.

Çağımız, yolunu Büyük Ekim Devriminin açtığı emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın Marksizmi olan Leninizm, hala muzaffer ve geçerliliğini korumaktadır. «Üç Dünya Teorisi»nin mucidi burjuvazi, Leninizmi, değiştirmeye muktedir değildir!

**«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» KENDİSİNİ
«STRATEJİ» İLAN EDEREK, EMPERYALİZM
VE PROLETER DEVRİMLERİ STRATEJİK
ÇAĞINI REDDEDİYOR!**

«Üç Dünya» teorisyenleri, Mao Zedung'un ölümüne kadar «Üç Dünya» konusunda, so-

mut durumun tahlili, somut durumun aktüel bir değerlendirmesi, görünür durumun tespiti gibi kavramlar kullanarak bunun taktik bir mesele olduğu görüşünü savunuyorlardı.

Mao Zedung'un ölümünden sonra bu «Üç Dünya»nın bir «teori» olduğunu ve Mao Zedung tarafından ortaya konulduğunu; dünya devriminin «stratejisi» olduğunu ilan ettiler.

«Üç Dünya Teorisi taktik ve diplomatik gerekçelerle ileri sürülmedi. Bu tahlil doğrudan doğruya dünya stratejisinden doğdu ve dünya devrimi için stratejik bir öneme sahiptir. Bu teori, bugün dünya devriminin hedeflerini, kuvvetlerini, temel kuvvetlerini, mütefiklerini açıklamaktadır ve uzun vadede geçerlidir.» (11)

«Böylelikle çağdaş dünyadaki stratejik durum üzerine bu bilimsel genel hüküm ortaya çıkarıldı.» (12)

Gerçekte «Üç Dünya Teorisi» ister somut görünümün, ister aktüel durumun sonucu; ister «taktik» ve «diplomatik» ve isterse «stratejik» olsun bütünüyle ve ilk ortaya çıktığı andan itibaren anti-Marksist - Leninist bir tezdir. Bu, dünya devrimi stratejisinin proleter dünya devrimi olduğunu; emperyalizm ve proleter devrimleri çağını reddeden bir teori-dir. Başlangıçta bu teorinin «strateji» olduğunu açıklamayan «Üç Dünya» teorisyenlerinin şimdi bunu «strateji» ilan etmeleri yalnızca onların artık bu anti-Marksist-Leninist görüşleri tamamen sistemleştirdiklerini gösterir. Uluslararası alanda bu teorinin strateji ilan edilmesi, Marksizm-Leninizm ile oportünizm arasındaki mücadeleyi daha da sertleştirmiş ve sertleştirecektir.

MAO ZEDUNG ÇAĞIMIZIN BÜYÜK MARKSİST-LENİNİSTLERİNDEN BİRİSİDİR!

«Üç Dünya Teorisi»nin teorisyenleri bu teorinin özü üzerinde yürütülecek tartışmanın yönünü saptırabilmek, dünya Marksist-Leni-

nist hareketi içerisinde büyük bir itibarı olan Mao Zedung'un isminden yararlanarak haki-miyet kurmak ve demagoji yapabilmek için bu teorinin bizzat Mao Zedung tarafından ortaya atıldığını iddia ediyorlar. Böylece bu karşı-devrimci teorinin özü üzerinde yapılacak tartışmanın karşı tarafına Mao Zedung ismini koyarak, sorunu Mao Zedung'un bu teoriyi savunduğu-savunmadığı tartışmasına döndürerek, hem sorunu kısır bir döngüye sokmak; hem de Mao Zedung'a karşı duyulan itibarı bu teorinin kanalına akıtmak istiyorlar. Onlar sadece bu teori Marksist-Leninist olduğu için savunuyoruz demek yerine, Mao Zedung'un otoritesinin ardına gizlenerek bu karşı-devrimci teoriyi yaygınlaştırmak, etkin hale getirmek için çalışıyorlar.

Görüşümüze göre, «Üç Dünya Teorisi»nin Mao Zedung tarafından savunulmuş olması ya da savunulmaması meselesi, «Üç Dünya Teorisi»nin özü konusunda hiçbir şeyi değiştiremez. Bu teorinin Marksist-Leninist olup olmadığının tek ölçütü yanılmaz Marksist-Leninist ilkelerdir. Marksist-Leninistlerin tanıdığı ve hiçbir zaman gözden kaçırmadığı tek otorite Marksizm-Leninizmdir. Mao Zedung ya da bir başka Marksist-Leninist de savunmuş olsa hatalı ve oportünist görüşler, oportünist görüşlerdir. Bu teorinin özü üzerinde yürütülen tartışmayı, Mao Zedung'a aittir ya da değildir tartışması sınırları içinde ele almak son derece hatalı ve zararlı görüşlerdir. «Üç Dünya Teorisi»nin Mao Zedung'a ait olup olmadığı meselesi yalnızca Mao Zedung'un bir bütün olarak değerlendirilmesi meselesinde önem kazanır. Yoksa «Üç Dünya» teorisyenlerinin iddia ettiği gibi bu, «Üç Dünya Teorisi»nin doğruluğunu kanıtlamak için kullanılamaz!

Marksizm-Leninizme karşı yürütülen karşı-çabaların tarihi Marksizm-Leninizmin tarihidir. Burjuvazinin temsilcileri daima Marksizm-Leninizmin kendileri için zararsız ve kullanılabılır hale gelmesi için çalışmışlar, türlü kılıklar altında daima bu amaç için mücadele etmişlerdir. Başlangıçta doğrudan ve açık tan açığa Marksizmin çürüdüğü, eskidiği, re-

(11) Pekin Review - Mayıs 1976. «Çeşitli Dünya Meseleleri Üzerine»

(12) ÇKP 11. Kongre Raporu.

vizyona (yeniden gözden geçirmeye) tabi tutulması gerektiğini söylerlerken, şimdi artık onlar keskin Marksist-Leninist görünüm altında ve sözde Marksizm-Leninizmi kabul ederek bu faaliyetlerini sürdürüyorlar. Marksizmin eskidiğini ileri süren II. Enternasyonal'in eski kuşak revizyonistlerinin teorileri, Lenin önderliğindeki Marksist-Leninistler tarafından yerle bir edilmişti. Uzun bir süre burjuvazinin temsilcileri açıktan açığa eski kuşak revizyonizmini savunma cesaretini kendilerinde bulamadılar. Tito ile başlayan Kruşçev'in takip ettiği modern revizyonistlerin yöntemi sözde Marksizm-Leninizme sahip çıkmak şeklindedir. Ama bütün modern revizyonistlerin de ortak özelliği tüm temel tezlerinde eski kuşak revizyonizminin ilkelerini devam ettirip, sürdürmektir.

Bugün ÇKP yönetimini ele geçirmiş burjuvazinin temsilcileri de aynı yöntemi takip ediyorlar. Onlar Marksizm-Leninizme karşı yürüttükleri faaliyeti, kendilerini Marksist-Leninist ilan ederek yürütüyorlar. Onların Marksizm-Leninizme, Mao Zedung'a sahip çıkmaları modern revizyonist karakterlerinin bir sonucudur. Onlar açıktan açığa karşı çıkmadıkları Marksizm-Leninizmi ancak bu şekilde kendileri için zararsız hale getirebileceklerinin bilincindedirler. Bu teorinin Mao Zedung'a maledilme çabası bu özelliklerinin bir sonucudur.

Mao Zedung'un bilhassa ölümünden önce, «Üç Dünya Teorisi» savunucularının kendilerine dayanak yapabilecekleri sözleri vardır. Ama Mao Zedung bir bütün olarak ve açıkça «Üç Dünya Teorisi»ni hiçbir yerde ve hiçbir zaman kabul etmemiştir. Onun bu teoriyi kabul ettiğini gösterir böyle bir delil yoktur.

Teng Hsiao Ping ve sürekaşı ancak ölümünden sonra bu teorinin Mao Zedung'a ait olduğunu ispatlayabilmek için onun söylediği beş cümleyi kendilerine dayanak yapmaya kalkıştılar. Bu teorinin Mao Zedung'a ait ol-

duğunu ispatlayabilmek için ileri sürülen bu beş cümle şunlardır (13)

1. «Görüşüme göre ABD ve SB 1. dünyayı oluşturmaktadır. Japonya, Avrupa ve Kanada, orta bölüm; 2. dünyaya dahil. Biz 3. dünyayız.» «3. dünya çok kalabalık bir nüfusa sahiptir; Japonya dışında tüm Asya 3. dünyaya dahildir. Tüm Afrika üçüncü dünyaya dahildir. Latin Amerika da öyledir.»

Yazıda bu alıntıya kaynak olarak «3. dünya ülkelerinden birinin yöneticisi ile görüşme» denmektedir. Görüşme tarihi olarak Şubat 1974 verilmektedir. Bu sırada Zambia devlet başkanı Kaunda ÇHC'ni ziyaret etmişti. Görüldüğü gibi, Mao Zedung'un konuşmasının tümünden yalnızca iki cümle alınmıştır. Alınan cümleler büyük bir ihtimalle özenle seçilmiştir. Buna rağmen bu cümlelerden, Mao Zedung'un «Üç Dünya Teorisi»ni savunduğunu çıkarmak için hüner gereklidir!

2. «ABD dünya çıkarlarını korumak istemektedir. SB ise yayılmak istemektedir. Bu kesinlikle değişmez.»

Yazıda Mao Zedung'un bunu 1976 Şubasında 'bir konuşmada' söylediği belirtilmektedir. Kaynak yoktur!

3. «Biz Fransa, Büyük Britanya, Almanya gibi ülkeleri kendi yanımıza çekmeliyiz.»

Yazıda Mao Zedung'un bunu 1970 Ekiminde 'bir konuşmada' söylediği belirtilmektedir. Yine kaynak yoktur. Mao Zedung'un 1970'te tüm olarak yayınlanan bir tek yazısı vardır. Bu yazıda Mao Zedung, Amerikan emperyalizminin dünya halklarının baş düşmanı olduğunu belirtmektedir. Yani o dönemde Mao Zedung'un «Üç Dünya Teorisi»ni savunması imkansızdır.

(13) ÇKP'nin 1.11.1977 tarihinde yayınladığı, «Başkan Mao'nun Üç Dünya Üzerine Teorisi Marksizm-Leninizme Büyük Bir Katkıdır» adlı yazıda, Mao Zedung'un bu beş cümlesi alıntı olarak verilmektedir.

4. «SB vahşi amaçlara sahiptir. Ellerini Avrupa, Asya ve Afrikanın her yanına uzatmak istemektedir.»

Yazıda Mao'nun bunu Eylül 1973'te «Batı Avrupalı bir devlet adamı ile görüşmesinde» söylediği belirtilmektedir. O dönemde Pompidou ÇHC'ni ziyaret etmekte idi.

Bu cümleden «Üç Dünya Teorisi»nin Mao Zedung tarafından geliştirildiğini çıkarmak oldukça güçtür.

5. «Bu dünyada emperyalizm vardır. Görüşme göre, Rusya sosyal-emperyalist bir ülke olarak adlandırılabilir. Bu sistem savaşı getirir. Siz ya da biz; yani 3. dünya savaşı istemiyoruz. Zengin ülkelerin halkları da bir dünya savaşı istemiyorlar. Böyle bir şey, insanların isteğinden bağımsız olarak ortaya çıkmaktadır.»

Yazıda Mao Zedung'un bunu 1974 Şubatında söylediği belirtiliyor. (Büyük bir ihtimalle Kaunda ile görüşme).

İşte ÇKP'nin bugünkü revizyonist yöneticilerinin «Üç Dünya Teorisi»nin Mao Zedung'a ait olduğunu ispatlamak için şimdiye dek ileri sürdüğü delillerin tümü bu beş cümleden ibarettir.

Başka kaynaklar gösterilmediği takdirde bu karşı-devrimci teorinin Mao Zedung'a ait olduğu sözleri modern revizyonist burjuvaların iddialarından öteye gidemez!

Görüşümüze göre Mao Zedung emperyalizm ve proleter devrimleri çağının büyük Marksist-Leninistlerinden birisidir. O, Marksizm-Leninizm; proletarya diktatörlüğü altında sınıf mücadelesinin sürdürülmesi ve sosyalizmin inşası; diyalektik-tarihi materyalizm alanlarında önemli katkılarda bulunmuştur. Ne varki bütün bu şeyler; temelinde çağımızın değiştiği öndüşüncesi yatan «Mao Zedung Düşüncesi» ifadesini haklı çıkarmaz.

Marksizm-Leninizm geçirdiğimiz iki çağın durumunu ifade etmede tam olarak yeterlidir. Marks kapitalizmin serbest rekabetçi döneminde yaşamış, işçi sınıfının biliminin

temellerini ortaya atarak bilimsel sosyalizmin kurucusu olmuştur. Lenin ise çağımızın; kapitalizmin tekeli aşamasının yani emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmini yaratmıştır. Leninizm emperyalizm ve proleter devrimleri çağının Marksizmidir. Leninizmin değiştiğini ileri sürmeye cesaret edemeyen bütün revizyonistler ve modern revizyonistler bu bakımdan daima çağımızın değiştiği, önemli değişiklikler olduğu fikrini yaymaya çalışmış, ve böylece Leninizmin ve onun ilkelerinin sözde geçerliliğini yitirdiğini ifade etmek istemişlerdir.

«Mao Zedung Düşüncesi» ifadesi, içerisinde gizliden gizliye çağımızın değiştiği fikrini savunan bir ifadedir. Bu ifade Lin Biao troçkist karşı-devrimcisi tarafından, «Mao Zedung Düşüncesi emperyalizmin toptan çöküşü, sosyalizmin ise bütün dünyada zafere ilerlediği çağımızın düşüncesidir» şeklinde ileri sürülürken, Leninizmin, onu ortaya çıkaran emperyalizm ve proleter devrimleri çağının değiştiği fikri yerleştirilmeye çalışılıyor, bunun teorisi yapıyordu. Başlangıçta açıktan açığa yürütülemeyen bu girişim «zamanımızın en büyük Marksisti» ifadeleri ardına gizleniyor; «zamanımız» sözcüğü değişen çağı ifade etmek için kullanılıyordu. ÇKP 10. Kongresinde ve Lin Biao troçkistin yüzü açığa çıktıktan sonra «zamanımız» sözü yer yer kendisini «günümüzün» sözcüğüne bırakmasına rağmen «Mao Zedung Düşüncesi» ifadesi daima «çağımızın» «zamanımızın» ve «günümüzün» «en büyük Marksisti» ifadeleriyle beraber kolkola yürütülmüştür. Bugün artık yeniden, «Mao Zedung Düşüncesi çağımızın Marksizmidir» sözlerinin piyasaya sürülmesinin altında yatan gerçek çağımızın değiştiğini öne sürmek ve «devrimin stratejik teorisi olan Üç Dünya Teorisi»ni haklı çıkarabilmektir.

Bugün «Mao Zedung Düşüncesi» ifadesi yeni modern revizyonistlerin çağımızın değiştiğini öne sürmenin karşı-devrimci «stratejik teori»lerini haklı çıkarabilmenin, proleter

dünya devriminin ve Leninizmin değiştiğini öne sürerek reddedebilmenin kılıfı olarak kullanılan bir ifadedir.

Yeni modern revizyonistlerin karşı-devrimci teorilerine Mao Zedung'u alet etme çabaları boş bir çırpınıştır!

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» SINIFSAK TEMELDEN YOKSUN BİR BURJUVA TEORİSİDİR.

«Üç Dünya» teorisyenleri yukarıda belirtildiği gibi, dünyayı «Üç Dünya»ya ayırmaktadırlar. Bu ayırımı yaparken, meseleye yaklaşımları, adı geçen ülkelerde hangi sınıfların iktidarda olduğu açısından değil; ülkenin zenginliği, yada yoksulluğu; ülkede üretici güçlerin gelişme düzeyi açısından olmaktadır. Bu kesinlikle anti-Marksist-Leninist bir yaklaşımdır. Marksist-Leninistler için her meselede yaklaşımda bir kıstas vardır: Sınıf Kıstası! Marksist-Leninistler herhangi bir ülkenin durumunu değerlendirirken, o ülkede hangi sınıfın yada sınıfların iktidarda olduğu meselesine bakarlar, Marksist-Leninistler meseleye böyle yaklaştıkları için de, bugün dünyayı «üç dünyaya» değil; birbirleriyle aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan iki bölüme ayırırlar: Bir yanda emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericilik; diğer yanda emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı olan güçler. Bir yanda devrim cephesi, diğer yanda karşı-devrim cephesi.

Marks ve Engels, kapitalizmin rekabetçi döneminde yazdıkları, 'Komünist Manifesto' da ve diğer bütün eserlerinde, meseleye sınıfsal açıdan yaklaşarak, toplumun aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan iki bölüme ayrıldığını söylüyorlardı:

«Çağımız burjuvazinin çağı, sınıf çelişmelerini basitleştirmiştir. Bütün toplum, her geçen gün daha keskin bir şekilde iki büyük düşman kampa, birbirinin tamamen zıttı olan iki büyük sınıfa bölünmektedir: Burjuvazi ve proletarya» (15)

(15) Marks, Engels. Eserler Alm. c. 4 s. 463 'Komünist Manifesto'dan

Emperyalizm çağında, kapitalizm dünya çapında yaygınlaştı. Dünya bir avuç ezen-sömüren emperyalist güçle; ezilen ülkelere bölündü.

Lenin, emperyalizmin kapitalizmin en son aşaması olduğu; emperyalizmin 'asalak çürüten ve can çekişen kapitalizm' olduğu tespitlerini yaptı. Lenin, «emperyalizmin, kapitalizmin çelişmelerini, ötesinde devrimin başladığı; son haddine, en ileri sınırına götürdüğü»nü tespit etti. (Odak Yayınları-Leninizmin esasları s. 10 Stalin)

Emperyalizm çağında; proleter devrimlerinin artık acil bir pratik mesele haline geldiğini belirtti. Emperyalizm çağının; aynı zamanda proleter devrimleri çağı olduğunu; emperyalizmin bütün dünyada proleter devrimleri ile yıkılacağını ortaya koydu.

Rusya'da 1917'de Bolşeviklerin önderliğinde gerçekleştirilen büyük sosyalist ekim devrimi ile, ilk defa bir ülke devrimle emperyalist zincirin halkalarından koptu.

1917 Büyük Ekim Sosyalist devrimi; emperyalizm ve proleter devrimleri çağının ilk büyük devrimi olarak; dünyanın bu çağda ikiye bölünmüş olduğunu; Proletarya ve ezilen halklar için tek kurtuluş yolunun devrim olduğunu ispatladı.

Lenin emperyalizm ve proleter devrimleri çağında dünyanın ikiye bölünmüş olduğunu şöyle ifade ediyordu :

«Bugün dünyada iki dünya vardır : eski, çıkmaz bir sokağa girmiş olan ve fakat asla teslim olmayacak olan kapitalizmin dünyası; ve gelişen yeni dünya-yeni dünya henüz çok zayıftır, ama büyüyüp güçlenecektir.» (16)

Stalin aynı olguyu şöyle ifade ediyordu :

«Dünya kesinlikle ve geri dönüşü olmayacak bir biçimde iki kampa bölünmüştür. Emperyalizmin kampı ve sosyalizmin kampı» (17)

«Dünya iki kampa bölünmüştür. Emper-

(16) Lenin eserler Alm. c. 33 s. 13

(17) Stalin Eserler Alm. c. 4, s. 205

yalizm kampı ve emperyalizme karşı mücadele kampı» (18)

Mao Zedung aynı konuda Yeni Demokrasi adlı yazısında şunu demektedir.

«Bugünün milletlerarası şartları altında, sömürge ve yarı-sömürgelerin burjuvazisinin yalancı pehlivanları; emperyalist cephede saf tutup milletlerarası karşı-devrimin kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler, yoksa anti-emperyalist cephede saf tutup dünya devriminin kuvvetlerinin bir parçası haline mi gelecekler -işte onlar buna karar vermek zorundadırlar- ikisindenbiri-başka bir yol yoktur.» (19)

Yine Mao Zedung aynı yazısında uluslararası durumu belirlerken bunun «kapitalizmle sosyalizm arasındaki mücadele» olduğunu belirtmiştir.

Bütün bu tespitleri yaparken Marksist-Leninist ustalar, sınıf kıstasından yola çıkmakta, değerlendirmelerini buna göre yapmaktadırlar. «Üç Dünya Teorisi» Marksist-Leninist ustaların, dünyanın kesin olarak ve geri dönüşü olmayan bir biçimde ikiye bölündüğü tespitini reddetme temelinde yükselen bir burjuva teorisi. Bu teori meseleye sınıf açısından değil; zenginlik-yoksulluk; az gelişme-çok gelişme açısından yaklaşmaktadır; temel aldığı tek kıstas üretici güçlerin mevcut seviyesidir.

«ÜÇ DÜNYA» TEORİSİ SINIFSA AYIRIM YERİNE ÜRETİCİ GÜÇLER TEORİSİNİ TEMEL ALAN KAPİTALİZMİN TEORİSİDİR!

«Üç Dünya Teorisi» sınıfsal bir temele dayanmayan, sınıfsal ayırımın yapılmasını reddeden bir teoridir. Bu burjuva teorisi dünyayı, ülkelerin gelişmiş veya geri kalmışlıklarına, zenginlik ve yoksulluklarına, doğal kaynaklarına göre ayırımı temel alarak «üç dünya»ya ayırmaktadır. Onların görüşüne göre; «ABD ve Sovyetler Birliği birinci dünyayı meydana getirmektedir. Asya, Afrika ve Latin Amerika'da ve diğer bölgelerde gelişmekte olan

ülkeler üçüncü dünyayı oluşturmaktadır. Bu ikisi arasında kalan gelişmiş ülkeler ise ikinci dünyayı meydana getirmektedir.» (20)

«Tek kelime ile üçüncü dünya, insan, toprak, hammadde üretimin bütün doğal koşulları açısından son derece zengindir. Ne varki, üçüncü dünya gene son derece yoksuldur. Kitlerle sefaleti, açlık, cehalet, geri üretici güçler... bütün bunlar halâ, üçüncü dünyanın çoğu ülkelerindeki durumu belirlemektedir.» (21)

Görüldüğü gibi «Üç Dünya Teorisi»nin kendisine kıstas kabul ettiği ayırım ülkelerin üretici güçlerinin «çok gelişmiş», «az gelişmiş», «gelişmişlikleri esas alınarak yapılan bir ayırımdır. Buna göre üretici güçlerin en çok geliştiği ülkelerden ABD ve Rus Sosyal emperyalizmi «Birinci Dünya»yı; üretici güçlerin az gelişmiş olduğu ülkeler «üçüncü dünya»yı ve bu ikisinin arasında kalan üretici güçlerin gelişmiş olduğu ülkeler de «ikinci dünya»yı oluşturmaktadır. İşte size Kautsky ve Bernstein'den Kruşçev'e Lin Biao'ya kadar uzanan tüm revizyonist, modern revizyonist ve Troçkistlerin savunduğu «üretici güçler teorisinin» Teng Hsiao-Ping tarafından «yaratıcı bir şekilde» (!) günümüz şartlarında dünyaya uygulanması. «Üç Dünya Teorisi» kendisine böyle bir kıstası temel alan kapitalizmin teorisidir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» EMPERYALİZM VE PROLETER DEVRİMLERİ ÇAĞINI VE BU ÇAĞA KARAKTERİNİ VEREN TEMEL VE BAŞLICA ÇELİŞMELERİ REDDETMEKTEDİR!

Lenin emperyalizmin kapitalizmin en yüksek aşaması; asalak, çürüyen ve can çekişen kapitalizm olduğunu ortaya koyarak içerisinde yaşanan çağın «emperyalizm ve proleter devrimleri çağı» olduğunu tespit etmiştir. Büyük Ekim Devrimi ile birlikte başlayan bu çağda dünya çapında devrimci süreç proleter

(20) Teng Hsiao Ping. 10 Nisan 1974. Birleşmiş Milletler Özel oturumu konuşması Alm. s. 2

(21) KPD Merkez Yayın Organı, Rothe Fahne. 14 Mayıs 1977

(18) Stalin Eserler Alm. c. 7, s. 244/245

(19) Mao Zedung. Yeni Demokrasi s. 79

dünya devrimi sürecidir. Bu sürece damgasını vuran temel çelişme emek-sermaye çelişmesidir. Proleter dünya devrimi sürecinin temel çelişmesi olan emek-sermaye çelişmesinden, dünyadaki gelişmeye yön veren şu dört başlıca çelişme ortaya çıkmaktadır.

* Ezilen halklarla emperyalizm ve sosyal emperyalizm arasındaki çelişme,

* Revizyonist tekeli burjuvazinin iktidarda olduğu ülkelerde dahil olmak üzere, kapitalist ülkelerde proletarya burjuvazi arasındaki çelişme,

* Emperyalist ve sosyal emperyalist devlet ve tekellerin birbirleri arasındaki çelişme,

* Sosyalist sistem ile emperyalist sistem arasındaki çelişme.

İşte çağımıza karakterini veren bu temel ve ondan türeyen başlıca çelişmelerin tek tek ülkelerde aldığı şekle göre, çözümünü için verilen mücadeleler bugün dünya devrimci sürecini oluşturuyor. Proleter dünya devrimi süreci çeşitli ülkelerdeki değişik karakterlerdeki devrimci süreçlerin emperyalizmi yıkmak, sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplumu bütün dünyada gerçekleştirmek hedefine yönelmesi ile ortaya çıkıyor.

Dünya tahlili yaparken sınıf mücadelelerinin tayin edici olduğu gerçeğini kendilerine temel almayanlar; içerisinde bulunduğumuz çağda dünya çapında sınıf mücadelesinin ifadesi olan bu temel ve başlıca çelişmeleri kendilerine temel almayanlar; bugün, ne içerisinde bulunduğumuz dünyayı doğru bir biçimde açıklayabilir ve ne de onu devrimci bir yolla değiştirebilirler.

«Üç Dünya Teorisi» dünyadaki durumu açıklarken bu temel ve dört başlıca çelişmeden yola çıkmamakta; çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğunu ve bu çelişmeleri gözlerden gizleyip çarpıtmakta ve reddetmektedir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN BİRİNCİ DÜNYA'SI ANTI - MARKSİST - LENİNİST TEZLERİN BİR BİRLEŞİMİDİR!

«Üç Dünya» teorisyenlerine göre «Birinci Dünya» ABD emperyalizmi ile Rus sosyal emperyalizmi tarafından oluşturulmaktadır. Bu «iki süper güç» «dünya halklarının baş düşmanlarıdır». Bunlara karşı, «bağımsızlık isteyen devletler, kurtuluş isteyen milletler ve devrim isteyen halklar» bir «devrimci cephe» oluşturmaktadır.

Bu teorinin «Birinci Dünya» kavramı 'ezilen halklar - emperyalizm' çelişmesini gözlerden saklamakta, bu çelişmeyi «ezilen halklar, milletler ve devletler ile iki süper güç arasındaki çelişmeye» dönüştürmektedir. Böylece «iki süper güç» adı verilen ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi dışındaki bütün emperyalist güçleri gözlerden gizlemekte, halklara dost göstermektedir.

«Birinci Dünya» kavramı iki ayrı emperyalist güç olan Amerikan emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmini aynı kavram içinde ('iki süper güç', 'süper güçler', 'Birinci Dünya' vs. şeklinde ifadelerle) yekpare bir bütün olarak göstermekte; hem bu ülkelerdeki proletarya-burjuvazi çelişmesini, hem de emperyalist ülkelerin kendi aralarındaki çelişmeleri gözlerden gizlemektedir.

«Üç Dünya» teorisyenleri «birinci dünya»yı hem iki en büyük emperyalist devletten oluşan yekpare bir bütün olarak göstermekte, hem de «iki süper devlet» arası rekabet mutlaktır şeklindeki kendi tezleriyle çelişen safsatalar yaymaktadır.

«Birinci Dünya» kavramı bir bütün olarak emperyalizmle «Birinci Dünya»yı eşitlediği için, sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki başlıca çelişmeyi de gözlerden gizlemektedir.

«Birinci Dünya» kavramı, devrimci güçlerle, karşı-devrimci güçler arasındaki temel farkların üzerini örterek, «iki süper güç» dışındaki emperyalistleri devrimci güçler arasına sokuşturmaya çalışmaktadır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» EMPERYALİST BİR SAVAŞIN KAYNAĞI OLARAK SADECE ABD VE RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİ GÖRMEKTEDİR

«Üç Dünya» teorisyenlerinin «iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» tespiti, onları sadece emperyalist olarak ABD ve Rus sosyal emperyalizmini görmek zorunda bırakmasının doğal sonucu olarak; aynı zamanda III. emperyalist bir savaşın kaynağı olarak da sadece ABD ve Rus sosyal emperyalizmi olduğu şeklinde anti-Marksist-Leninist bir tespite götürmektedir. Nitekim onlar bunu açık açık ifade ediyorlar.

«İki süper güç yeni bir dünya savaşının kaynağıdır.» (22)

Lenin «Emperyalizm» adlı eserinde, kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu ve emperyalizm çağında dünyanın paylaşılmış olması sonucu olarak, emperyalist savaşların kaçınılmaz olduğu tespitini yaptı. Lenin emperyalist savaşların kaynağının şu veya bu emperyalist güç değil, bir bütün olarak emperyalizm olduğunu tespit etti. Bu genel tespit, açıktır ki, içinde bulunulan her somut dönemde emperyalist güçlerin özelliklerini incelememizi; şu veya bu emperyalist gücün savaş konusunda diğerlerinden daha öne çıktığını tespit etmemizi engellemez. Ama ilke olarak doğru olan şey, emperyalist savaşın kaynağının bir bütün olarak emperyalizm olduğunu tespit etmektir. Bu yapılmadan, şu veya bu emperyalist gücün emperyalist savaşın kaynağı olduğu tespitini yapmak; diğer emperyalist güçlerin savaşçı, saldırgan, vs. olmadığı yani diğerlerinden nitelik olarak değişik olduğu anlamına gelir. Bu kesinlikle yanlıştır. «Üç Dünya» teorisyenleri gerek «iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» ve gerekse «iki süper güç yeni bir dünya savaşının kaynağıdır» tezleri ile, anti-marksist-Leninist görüşler savunuyorlar. Onların bu tezleri genel olarak emperyalizme, özel olarak «iki süper güç» dışındaki emperyalist güçlere hizmet etmektedir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN «İKİNCİ DÜNYA» TEZİ, EMPERYALİSTLERİN

(22) Teng Hsiao Ping 10 Nisan 1974. Birleşmiş Milletler Özel Oturum, Konuşma s. 3

BİR BÖLÜMÜNÜ EMPERYALİST KARBUL ETMEYEN; ONLARI NİTELİK OLARAK ABD VE RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNDEN AYIRAN EMPERYALİST UŞAĞI BİR TEZDİR!

«Üç Dünya» teorisyenlerine göre «ikinci dünya», «birinci dünya» ile, «gelişmekte olan ülkeler» arasında kalan «gelişmiş ülkelerdir.» Daha açık ifade edilirse, «ikinci dünya», ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi dışında kalan, emperyalist güçlerdir.

«İkinci dünya» kavramı, bu kavram içine dahil olan emperyalist güçlerin emperyalist niteliğinin üstünü örtterek, «emperyalizm ile ezilen halklar» arasındaki başlıca çelişmeyi gözlerden gizlemektedir. «İkinci Dünya» kavramı, bu kavramın içinde bulunan emperyalist güçleri yekpare bir bütün olarak ele alarak, bu güçlerin kendi aralarında varolan ve hegemonya mücadelesinden kaynaklanan emperyalistler arası çelişmeleri de gözlerden gizlemektedir.

Bu teorinin «ikinci dünya» kavramı içine, yalnızca ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi dışında kalan emperyalist devletler değil aynı zamanda bu emperyalist devletlerde yaşayan proletarya ve diğer emekçi sınıflar da dahil edilmektedir. Böylece bu ülkelerde «proletarya-burjuvazi çelişmesi» de gözlerden gizlenmektedir.

«İkinci Dünya» kavramına giren emperyalist güçlerin emperyalist niteliği gözlerden gizlendiği için, bu yolla, bu güçlerle sosyalist sistem arasındaki çelişme de gizlenmekte; yani emperyalist sistemle - sosyalist sistem arasındaki başlıca çelişme çarpıtılmaktadır.

«İkinci Dünya» kavramı da devrimci ve karşı-devrimci güçlerin arasındaki sınırları çarpıtmaktadır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN «ÜÇÜNCÜ DÜNYA»SI SINIFSAF FARKLARI KALDIRMAYA ÇALIŞAN ANTİ - MARKSİST LENİNİST BİR TESPİTTİR.

«Üçüncü Dünya» kavramı içine «üç dünya teorisyenleri» iktidarda olan sınıfların niteliğine bakmadan «gelişmekte olan» bütün

ülkeleri dahil etmektedir. «Üçüncü dünya» kavramı içinde, yeni demokratik devrimlerle emperyalizmle bağını koparmış ve sosyalizmi inşa yolunda ilerleyen AHC, ÇHC gibi devletlerin yanında, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının faşist diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü devletler de vardır.

«Üçüncü dünya» kavramı, proletarya ve halk diktatörlükleri ile komprador burjuvazi ve toprak ağalığı diktatörlüklerini eşitleyerek sosyalist sistemle, emperyalist sistem arasındaki başlıca çelişmeyi gözlerden gizlemektedir.

«Üçüncü dünya» kavramı, bu kavramın içine giren ülkelerin çoğunluğunda varolan komprador patron ve toprak ağalarıyla halk arasındaki çelişmeyi gözlerden gizlemekte; «Üçüncü dünya» kavramı içindeki güçlerin sınıf niteliğini gizleyerek; halklarla, emperyalizmin uşağı sınıfların menfaatleri birmiş gibi bir anlayış yaymaktadır.

«Üçüncü dünya» kavramını ortaya çıkaran «üç dünya» teorisyenleri, «üçüncü dünya» ile «ikinci dünya»nın birleşmesini savunarak, aynı zamanda ezilen halklarla emperyalizm arasındaki başlıca çelişmeyi de reddedip, gözlerden gizlemektedirler. Bu kavram da devrimci güçlerle karşı-devrimci güçleri birbirine karıştırmaktadır.

Görüldüğü gibi «Üç Dünya Teorisi», dünyayı açıklarken, Marksist-Leninist temel çelişme ve ondan türeyen dört başlıca çelişmeden yola çıkmayıp, tam tersine bu dört başlıca çelişmeyi reddetmektedir.

«Üç Dünya Teorisi», emperyalizm ve proleter devrimleri çağında dünyadaki gelişmelere damgasını vuran emek-sermaye temel çelişmesinin ve dört başlıca çelişmenin, güncel duruma uygulanması değil; çelişmelerin varlığını reddeden, bunları çarpıtan bir burjuva teorisi.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN «DÜNYA HALKLARININ BAŞ DÜŞMANI İKİ SÜPER GÜÇTÜR» TEZİ, DİĞER EMPERYALİSTLERİ PROLETER DÜNYA DEV-

RİMİNİN MÜTTEFİKİ GÖSTEREN EMPERYALİST UŞAĞI BİR TEZDİR!

«Üç Dünya» teorisyenlerinin temel tezlerinden birisi «dünya halklarının baş düşmanı iki süper güçtür» tezidir. Bu tez, emperyalizmi ve sosyal emperyalizmi yani emperyalist sistemi sadece «iki süper güç» adı verilen ABD ve Rus sosyal emperyalizmiyle sınırlayan ve böylece bu iki en büyük emperyalist devletin dışındaki diğer bütün emperyalistleri halklara ehven-i şer gösteren; onları proleter dünya devriminin düşmanı değil, müttefiği kabul eden bir tezdır.

Bilindiği gibi «baş düşman» tespiti düşmanlar arasında ayırım yapmak, düşmanlar arasındaki çelişmelerden yararlanma, baş düşman tespit edilmiş olan düşmanı en dar alana sıkıştırarak, tarafsızlaştırılabilecek bütün güçlerle birlikte diğer düşmanları da birleştirebilmek için, taktik bir tesbit olarak yapılır. Baş düşman, düşmanlar arasında öne çıkan ilk ve en önce tecrit edilmesi gereken, ilk ve en şiddetli darbenin yöneltileceği düşmandır.

Açıktır ki laf olsun diye bir baş düşman tespit edilmiyorsa, baş düşman tespit edildiği zaman yapılması gerekli olan, diğer düşmanları da içerisine alan bir ittifak politikası izlemek ya da en azından böyle bir ittifak politikasının ön hazırlığına girişmektir. Eğer baş düşman bunun için tespit edilmiyorsa bir baş düşman tespiti sözde kalmaktan öteye gidemez. Baş düşman tespit ettikleri halde böyle davranmayanlar kendi tezleriyle tutarsızlığa düşmekten kurtulamazlar.

«Üç Dünya» teorisyenleri kendi içlerinde tutarlı olarak şunu savunuyorlar:

«Bu yüzden Avrupa ülkeleri ve Japonya gibi kendileri de iki süper devletin baskısı altında bulunan gelişmiş ülkelerle, ikinci dünya ile iki süper devlete karşı ittifak» (23) yapılmalıdır.

Gerçekte «İkinci Dünya» adı verilen ve bir dizi emperyalist devletten oluşan bu emperyalistlerle devrim akımının esas olduğu

şartlarda yapılacak ittifak, onları iki en büyük emperyalistten nitelik olarak ayrı görmek demektir. Onları proleter dünya devriminin düşmanı, emperyalist olarak görmektir.

Oysa bir bütün olarak emperyalistlerin tamamı, dünya halklarının yani proleter dünya devriminin bugün olduğu gibi yarın da düşmanıdır. Proleter dünya devrimi sürecini oluşturan dünya halklarının mücadelesinin hedefi şu ya da bu emperyalisti değil bir bütün olarak emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türden gericiliği yıkmaktır.

«Dünya halklarının baş düşmanı iki süper devlettir» tezi ya laf olsun diye yapılan bir tespit, ya da ABD ve Rus sosyal emperyalizmi dışında başka emperyalist görmeyen bir anlayıştır.

ABD EMPERYALİZMİNİ 'SAVUNMA' RUS SOSYAL EMPERYALİZMİNİ 'SALDIRI' DURUMUNDA GÖSTERMEK ABD EMPERYALİZMİNİ ŞİRİN GÖSTERMEKTİR.

«Üç Dünya Teorisi»nin temel tezlerinden biri «Rus sosyal emperyalizminin yeni yetme bir emperyalist güç olarak, Amerikan emperyalizminden 'daha saldırgan ve tehlikeli' olduğu tezidir. Hatta giderek «Üç Dünya» teorisyenleri Rus sosyal emperyalizminin savaşın esas kaynağı olduğunu da söylemektedirler.

Mesela Ciao Guan-Hua 15 Ekim'de Birleşmiş Milletler 31. Genel Kurulunda yaptığı konuşmada şöyle diyor:

«ABD dünyanın her yanında menfaatlerini savunma durumundadır. Sovyetler Birliği ise her yanda yayılma çabası içindedir. Bu değiştirilemez.

(.....)

Sovyet sosyal emperyalizmi zamanımızın en büyük sahtekâridir. En büyük savaş tehlikesi ondan kaynaklanmaktadır.» (24)

1973'den bu yana, Çin kaynaklı yayınlarda Rus sosyal emperyalizmi devamlı olarak

daha 'tehlikeli' ve daha 'saldırgan' olarak nitelendirilmektedir.

Hem Rus sosyal emperyalizmi 'daha tehlikeli' ve 'daha saldırgan' görülüp hem de 'iki süper güç baş düşmandır' demenin mantıksızlığını bir yana bırakalım; bu tespitteki esas hatalı taraf; emperyalist güçleri saldırgan, saldırgan olmayan vs. gibi kategorilere ayırmasıdır.

Böyle bir ayırım, kaçınılmaz olarak, emperyalist güçler arasında nitelik farkı olduğu anlayışına götürecektir. Nitekim, «üç dünya» teorisyenleri, 'ikinci dünya' ülkelerinin 'üçüncü dünya' ile eşit şartlarda alış veriş yapmak istediği şeklinde görüşler yayarak; bu nitelik farkını açıkça savunmaktadırlar.

«Üç Dünya» teorisyenleri Rus sosyal emperyalizminin yeni yetme bir emperyalist güç olduğunu bu yüzden saldırgan olduğunu savunuyorlar. Bunlara göre, eski emperyalist güçlerin elinde yeterince pazar, hammadde kaynağı, sermaye ihraç alanı vardır. Bunlar bu yüzden artık yayılmak istemezler. Tek yaptıkları, ellerindekini korumaktır. Yeni yetme emperyalistlerin elinde ise, yeterince pazar, sermaye ihraç alanı, hammadde kaynağı vs. yoktur. Bunun için yeni yetme emperyalistler saldırgan olur.

Bu hem Leninist teori açısından yanlıştır, hem de bugün içinde bulunduğumuz dünyanın gerçekleri ile çelişme halindedir.

Teorik açıdan yanlıştır; çünkü, emperyalizmin dünya hegemonyası isteği demek il- duğunu kavramamıştır. İstisnasız tüm emperyalist güçler, diğer emperyalist güçleri yok etmek, tek başlarına dünyaya hakim olmak isterler. Şüphesiz böyle bir istekte bulunmaları ile bu isteklerini gerçekleştirebilmeleri başka başka şeylerdir.

Emperyalist devletler, belli bir noktaya geldikten sonra durup, 'eh bu kadarı bana yeter, artık elimdeki ile yetineyim' demezler. Yani, 'eski emperyalist güçler genel olarak ellerindekini korur, yeniler saldırır' diye bir kural yoktur. 'Eski' emperyalist güçler de ellerindeki sömürü ve baskı alanlarını genişlet-

(24) Pekin Rundschau. Alm., Sayı: 42/76, sf. 13

mek için saldırırlar. Bu emperyalizmin tabii eğilimidir.

Amerikan emperyalizminin gerilemekte olduğu savunma durumunda olduğu şeklindeki tespitler gerçek durumla da çelişme halindedir. Bu tezler sadece Amerikan emperyalizminin saldırganlığının üzerini örtmeye yaramaktadır. Onlara göre Uzakdoğu'da uzun yıllar Hindicini halklarına kan kusturan bu 'saldırgan olmayan' (!) Amerikan emperyalizmidir. Bugün dünyada en büyük sermaye ihracatçısı güç bu 'saldırgan olmayan' (!) Amerikan emperyalizmidir. Atom silahları konusunda, Rus sosyal emperyalistlerini geride bırakan güç bu 'saldırgan olmayan' (!) Amerikan emperyalizmidir. Ortadoğu'da hegemonya dalaşmasında önemli mevziler elde eden güç, bu 'saldırgan olmayan' (!) Amerikan emperyalizmidir.

Rus sosyal emperyalizmi ve ABD emperyalizmi aralarında nitelik olarak fark olmayan, nicelik olarak da büyük farklılıklar olmayan iki en büyük emperyalist güçtür. Bunların ikisinde saldırgan, her ikisinde eşit derecede tehlikelidir.

Bu iki en büyük emperyalist, mevcut relatif (göreceli) dünya barışını en başta tehdit eden güçlerdir. Bunlar emperyalist sistem içerisinde dalaşmada başı çeken aynı derecede saldırgan ve tehlikeli emperyalistlerdir.

Dünyadaki bu göreceli barışı kundaklamaya çalışan, azgın bir şekilde silahlanan bu iki en büyük emperyalist devlet, iki büyük askeri koalisyonun başını çekmektedir. Bu iki emperyalist koalisyon tamamen saldırgan askeri kurumlar olan NATO ve VARŞOVA paktlarında örgütlenmişlerdir.

Bu iki emperyalist koalisyon bugünkü durumun somut bir görünümünü ifade ediyor. Ama uluslararası planda emperyalistlerin kendi aralarındaki ve dünyanın içerisinde bulunduğu iktisadi ve siyasi gelişim ve değişikliklere bağlı olarak bu iki emperyalist ittifakın yerini daha değişik ittifaklara bırakması mümkündür. Ama bugünkü durumda her iki askeri kurum da bir alandaki eksikliklerini diğer alandaki üstünlükleriyle ka-

patmaya çalışan aynı derecede saldırgan ve tehlikeli iki askeri paktır.

Meseleyi böyle ortaya koymayanlar, bu iki büyük emperyalist gücün, birinin; ya da diğer emperyalist güçlerin yedeğine düşüp onların gönüllü propagandacılığını yaparlar. İşte «Üç Dünya» teorisyenlerinin yaptığı budur.

Emperyalist güçleri saldırgan ve saldırgan olmayan diye ikiye ayıranların, emperyalist güçler arasında nitelik farkı varmış gibi davrananların teorisi Lenin'den değil, Kautsky'den kaynaklanmaktadır.

Lenin, Emperyalizm adlı eserinde Kautsky'nin emperyalizm teorisi için şunları söylüyor:

«Kautsky'de tayin edici olan, Onun emperyalizmin siyasetini, emperyalizmin ekonomisinden ayırmasıdır. O, ilhak hareketlerinden finans kapitalin tercih ettiği bir siyaset olarak söz ediyor. Ve sanki finans kapital temelinde başka bir burjuva siyaseti de olabirmiş görüşünü yayıyor.» (25)

Kruşçev'de bilindiği gibi, Kautsky'nin izinden yürüyerek emperyalizmin siyasetini ekonomisinden koparıyor ve emperyalistleri 'sağ duyu' sahibi olanlar, 'saldırgan olanlar' şeklinde ikiye ayırıyordu.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin de yaptığı, öz olarak aynıdır. Onlar önce, 'ikinci dünya' adını verdikleri emperyalistleri «iki süper güç» adını verdikleri ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizminden nitelik olarak ayırmakta; ardından da Rus sosyal emperyalizmini AMD emperyalizminden nitelik olarak ayırmaktadırlar.

«Üç Dünya» teorisyenleri, Leninizm adına, Kautsky'nin öğrenciliğini yapmaktadırlar.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» LENİNİST ÜLKE, HALK, DEVLET KAVRAMLARINI BİRBİRİNE KASITLI OLARAK KARIŞTIRAN SINIF BARIŞI TEORİSİDİR! «ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» «ÜÇÜNCÜ DÜN-

(25) Lenin, Eserler, Alm. c. 22, s. 274

YA ÜLKELERİ TARİHİN ÇARKINI İLERİ DÖNDÜREN DEVRİMCİ İTİCİ GÜÇTÜR» TEZİ İLE, PROLETARYANIN TARİHİ GÖREVİ ÜZERİNE MARKSİST - LENİNİST ÖĞRETİYİ TAHRİF EDİYOR !

Sınıfsal bir temele dayanmayıp, üretici güçler teorisini kendisine rehber kabul eden «Üç Dünya Teorisi» Leninist ülke, Halk, Devlet tespitlerini sinsi bir şekilde reddetme teorisidir.

Lenin, Karl Marks ile ilgili broşüründe şöyle der: «Ancak bir toplumdaki eksiksiz olarak bütün sınıfların karşılıklı ilişkilerinin toplamını objektif olarak ele almamız ve dolayısıyla o toplumun objektif gelişme seviyesini, ve de o toplumun diğer toplumlarla olan karşılıklı ilişkilerini objektif olarak incelememiz devrimci sınıfın doğru taktiklerini bulmamıza bir temel teşkil edebilir.» (26)

«Üç Dünya Teorisi»nin dünyayı «Üç Dünya»ya ayırırken ülkelerin durumuna göre yaptığı tespit Lenin'in tezine dayanmamaktadır. O, sınıf barışı tezlerini savunurken ülke, halk ve devlet kavramlarını akıl almaz bir şekilde karıştırarak sonuçta aynı anlamda kullanılıyor. «Üç Dünya» teorisyenleri sürekli yaptıkları bu sahtekârlıkla sınıflar üzeri kavramları, sınıfsal kavramlarla eşitliyerek aralarında uzlaşmaz çelişmeler bulunan sınıfların menfaatleri ortakmış gibi görüşler yaymaktadırlar.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin en çok sevdiği kavramlardan birisi «ülke» kavramıdır. Ülke kavramı bilindiği gibi, belli bir devlet sınırları ile çevrili bir toprak parçası ile, onun üzerinde varolan, canlı cansız herşeyi içermektedir. Bizi özellikle ilgilendiren «ülkede» yaşayan insanlardır. Ülke kavramı, bu açıdan bakıldığında belli topraklar üzerinde yaşayan, sınıfı ne olursa olsun tüm insanları içerir.

Mesela sözü edilen «ülke» Türkiye ise, o zaman «ülke» kavramı ile Türkiye'de yaşayan bütün sınıf ve tabakalara dahil, bütün

insanlardan sözediliyor demektir. Bu anlamda ülke kavramına, Türkiye'nin yeraltı ve yerüstü zenginliklerini emperyalistlere peşkeş çeken; emperyalistlerin uşakları olan komprador burjuvazi, toprak ağaları, tefeciler, büyük bürokratlar, vurguncularla beraber; tüm halk sınıfları da yani işçiler, yoksul ve orta köylüler, şehir küçük burjuvazisi, milli (orta) burjuvazinin sol kanadı da dahildir.

Bu sınıflardan, bugün hakim olan ve emperyalizmin uşaklığını yapan sınıflar yani komprador burjuvazi ve toprak ağaları karşı-devrimci sınıflardır. Bunlar devrimin itici güçleri değil, devrimin hedefidirler. Komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları tarihin çarkını ileri döndüren güçler değil; tam tersine bütün dünyada halklar tarafından ileri döndürülen tarihin çarkı altında ezilip gidecek olan ve bu yüzden de tarihin çarkının ilerlemesine engel olmaya çabalayan sınıflardır.

Aynı kavram içinde yer alan, halkı oluşturan sınıf ve tabakalar ise proletarya önderliğinde demokratik halk devriminin güçleridir.

«Üç Dünya» teorisyenleri «tarihin çarkını ileri döndüren devrimci itici güç üçüncü dünya ülkeleridir.» diyerek «üçüncü dünya» adını verdikleri ülkelerin çoğunluğunda komprador burjuva ve toprak ağalarının faşist diktatörlüklerinin hakimiyet sürdüğünü gözlerden gizliyorlar. «Üç Dünya» teorisyenleri, «üçüncü dünya ülkeleri, emperyalizme, sömürgeciliğe, iki süper güce karşı mücadelelenin temel gücüdür» diyerek emperyalizmin, sömürgeciliğin «iki süper güç»ün saflarında yer alan karşı-devrimci sınıfları dünya devrimci sürecinin temel gücü içinde yorumlayıp; gerçekte emperyalizme, sömürgeciliğe «iki süper güç»e karşı mücadeleyi hedefinden saptırıyor, imkansız hale getiriyorlar. «Üç Dünya» teorisi; «üçüncü dünya» ülkelerinde, halklarla, emperyalizme uşaklık eden sınıflar arasındaki uzlaşmaz çelişmeyi gözlerden gizleyerek emperyalizme hizmet ediyor.

«Üç Dünya» teorisyenleri, sınıfsal kavramlar kullandıkları zamanda «üçüncü dün-

(26)V. İ. Lenin, Karl Marks, s. 40

ya» ülkelerinde halklarla, emperyalizme hizmet eden hakim sınıflar arasındaki uzlaşmaz gelişmeleri gözlerden gizlemeye büyük bir özen gösteriyorlar. Devamlı olarak, «**üçüncü dünya devletleri ve halkları**» ya da «**üçüncü dünya ülkeleri ve halkları**»ndan söz ediyorlar.

Mesela «**üç dünya**» teorisinin mucidi Teng Hsiao-Ping ve Ciao Guan-Hua şöyle diyorlardı:

«Asya, Afrika, Latin Amerika ülkeleri ve halkları tutarlı mücadeleleri...» (28)

«Geçen yıl üçüncü dünya halkları ve ülkelerinin mücadelesi...» (29)

Burada «**üç dünya**» teorisyenleri hiçbir yanlış anlamaya fırsat vermeyecek bir biçimde «**üçüncü dünya**» adını verdikleri ülkelerde, halkların devrim mücadelesi ile hakim sınıfların güya «bağımsızlık» mücadelesini eşitliyorlar. Hiç bir yanlış anlamaya fırsat vermemek için, halkların mücadelesi yanında, ülkelerin «mücadele»sini vurguluyorlar. Ülkelerin «mücadelesi»nden anladıkları, emperyalizmin uşaklığını yapan komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıflarının efendileri ile giriştikleri emperyalist sömürüden biraz daha fazla pay isteme mücadelesidir. «**Üç Dünya**» teorisyenleri, bu güya «mücadele»yle, halkların devrim mücadelesini aynı kefeye koymaktadır. Hatta, «Devletler Bağımsızlık-Milletler Kurtuluş-Halklar Devrim İstiyor» sloganındaki sıralama, ÇHC'nin son yıllarda izlediği dış politika ve bütün ülkelerde sosyal-şöven hainlerin Marksizm-Leninizm adına izledikleri siyaset bunu açıkça göstermektedir.

«**Üç Dünya**» teorisyenleri bazen «ülke» «halk» vb. gibi kavramları kullanmadan, «**üçüncü dünya devriminin temel gücüdür**», «**üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren itici güçtür**» diyorlar! «**üçüncü dünya**» kavramı da, bu kavramın kapsadığı 'gelişmekte olan ülkeler'de yaşayan tüm sınıf ve tabakaları

ları içerir. Bu sınıf ve tabakalar içinde, devrimin güçleri olan halklar olduğu gibi, devrimin hedefi olan emperyalizme uşaklık eden sınıflar da vardır.

«**Üç Dünya**» teorisyenlerinin «**üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren devrimci itici güçtür**» tezi, meseleye sınıfsal açıdan yaklaşmıyan, sınıfsal farklılıkların üzerine örtmeye çalışan anti-Marksist bir tezdır.

«ÜÇ DÜNYA» TEORİSYENLERİ ENGELLEMeye ÇALIŞSALARDA, BUGÜN TARİHİN ÇARKINI İLERİ DÖNDÜREN DEVRİMCİ İTİCİ GÜÇ, PROLETER DÜNYA DEVRİMİ MÜCADELESİDİR!

«**Üç Dünya**» teorisyenlerinin büyük bir gayretkeşlikle üzerine örtmeye çalıştığı «tarihi ilerleten devrimci itici güç» nedir?

Marks ve Engels bu soruya «Bugüne kadar bütün tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir» (30) şeklinde cevap vererek, «tarihi ilerleten devrimci itici güç»ün sınıf mücadelesi olduğunu ortaya koydular. Tarihi ilerleten, tarihin çarkını ileri döndüren güç, eğer subjektif olarak ifade edilirse tarihin her döneminde sınıf mücadelesi içinde, varılan üretim ilişkilerini parçalayıp, yerine daha ileri üretim ilişkilerini kurmaya yönelen güçtür. Tarihin her döneminde tarihin çarkını ileri çeviren devrimci itici güç; bir ileriki tarihi dönemin üretim ilişkilerini temsil eden sınıf olmuştur. Tarihin her döneminde devrimler, halk sınıflarının, var olan ve artık üretici güçlerin gelişmesi önünde engel teşkil eden üretim ilişkilerinin yıkılmasını isteyen, bir ileriki dönemin üretim ilişkilerini temsil eden sınıf önderliğinde ayaklanması ile olmuştur. Mao Zedung, bu anlamda «tarihi yaratan biricik güç halktır» der.

Proletarya ortaya çıkana kadar geçmiş tarihi dönem içinde olan devrimler, devamlı olarak daha ileri üretim ilişkileri getirmelerine rağmen; ortak noktaları üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ve sömürünün varlığıdır. Kölecı toplum-Feodal toplum-Ka-

(28) Teng Hsiao Ping. 10 Nisan 1974. BM Özel Oturum Konuşması. Alm. s. 7

(29) Pekin R. 42/76 s. 13

(30) Komünist Manifesto Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s. 28

pitalist toplum; bütün toplumlarda ortak nokta, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin ve sömürünün varolması; bu toplumlarda küçük bir azınlığın, toplumun yarattığı değerlerin büyük çoğunluğuna el koymasındır. Bu toplumlarda değişen özel mülkiyetin ve sömürünün şeklidir.

Kapitalist toplum, üretimin toplumsal niteliğini iyice geliştirmiş; üretimin toplumsallığı ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetle; toplumun yarattığı değerlerin çok büyük bir bölümüne, küçük bir azınlık tarafından el konması arasındaki gelişmeyi çok açık bir şekilde ortaya çıkarmıştır. Kapitalizm, kendi bağrında, zincirlerinden başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir sınıfı, proletaryayı geliştirmiştir. Emperyalizm çağında, kapitalizmin bağrındaki gelişmeler daha da derinleşmiş; 1917 Ekim Devrimi ile, proletarya ilk defa bir ülkede iktidarı ele geçirmiş, ve böylece emperyalizm ve proleter devrimleri çağı başlamıştır.

İçinde bulunduğumuz çağda, dünyanın içinde bulunduğu devrimci süreç; proleter dünya devrimi sürecidir. Bu anlamda bugün devrimin itici gücü proleter dünya devrimidir. Bu süreç içinde proletarya tayin edici bir rol oynamamaktadır. Proletarya, modern kapitalist toplumun gelişmesi ile büyüyüp güçlenmekte olan tek sınıftır. Proletarya, üretimin toplumsal niteliğini yakından tanıyan; üretimin bu niteliği ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki gelişmeyi her gün yaşayan; çıplak canını sürdürmek için işgücünü hergün yeniden satmak zorunda olan; 'zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan' bir sınıftır. Proletarya, en ileri üretim düzeyinde üretim yapan; yoğun bir biçimde bir arada bulunan bir sınıftır. Bu sınıf, ancak sömürüyü ve buna temel olan, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti ortadan kaldırdığı zaman özgür hale gelebilir. Bu sınıf, ancak bütün sınıf farklılıklarını ve bu sınıf farklılıklarına temel olan üretim ilişkilerini ortadan kaldırdığı zaman kurtulabilir. Bu yüzden proletaryanın kurtuluşu, bütün ezilenlerin baskı ve sömürüden kurtuluşu

demektir. İşte bu yüzden Marks ve Engels «proletarya ancak bütün insanlığı kurtardığı zaman özgürleşecektir» diyor; (31) «insanlığı kurtarma» «tarihi görevinin proletaryanın omuzlarında» olduğunu belirtiyorlardı.

Engels şöyle diyor:

«Bütün Manifesto boyunca görülen temel fikir -her tarih döneminin ekonomik üretiminin ve zorunlu olan bundan çıkan toplumsal biçimlenmenin, o dönemin ekonomik düşünce tarihlerinin temelini teşkil ettikleri, ve bunun sonucu olarak (ilkel komünal toprak mülkiyetinin ortadan kalkmasından bu yana) bütün tarihin sömürülen ile sömüren; egemen olan ile egemen olmayan sınıfların toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarındaki mücadelelerinin, yani sınıf mücadelelerinin tarihi olduğu; fakat bu mücadelenin şimdi ulaştığı aşamada sömürülen ve ezilen sınıfın (proletaryanın) aynı zamanda bütün toplumu sömürüden, baskıdan ve sınıf mücadelelerinden nihai olarak kurtarmadan kendini sömüren ve ezen sınıftan burjuvaziden kurtarmayacağı fikri- bu temel fikir yalnızca ve tek başına Marks'a aittir.» (32)

Lenin'de proletaryanın tarihi görevi üzerine şunları söylüyor:

«Marks'ın öğretisinde en önemli mesele, proletaryanın dünya tarihindeki rolünün sosyalizmin yaratıcısı olan sınıf olarak açıklığa kavuşturulmasıdır.» (33)

«Marksist teorinin en önde gelen ve en önemli temel ilkesi hangisidir? Bu proletaryanın sonuna dek devrimci tek sınıf olduğu; bu yüzden de modern toplumlarda bütün devrimlere öncülük eden sınıf olduğu ilkesidir.» (34)

İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında; proleter dünya devrimi sürecinde tarihin çarkı objektif olarak sosyalizmin zaferi ve emperyalizmin yı-

(31) Komünist Manifesto

(32) Komünist Manifesto 1883 tarihli Almanca baskıya önsöz A. Y. S. 11

(33) Lenin Eserler, Alm. c. 18, s. 576

(34) Lenin Eserler, Alm. c. 31, sf. 340

kılması yönünde «ileri» dönmektedir. Tarih çarkının sosyalizmin zaferi yönünde dönmesi yalnızca sosyalist devrimlerle olmamaktadır. Proletaryanın önderliğinde gerçekleştirilen demokratik halk devrimleri, sosyalizme ve sınıfsız topluma yönlendikleri için proleter dünya devriminin bir parçasını oluşturmaktadırlar. Bunun dışında proletarya önderliğinde olmayan ve fakat emperyalizmi zayıflatan (geçici ve kısa süreli de olsa) tüm milli kurtuluş hareketleri, proleter dünya devriminin yedek gücünü oluşturmaktadır.

Bütün bunlardan çıkan sonuç: **Bugün dünyada tarihin çarkını ileri döndüren itici gücün proleter dünya devrimi mücadelesi şeklinde ortaya çıkan sınıf mücadelesi olduğudur.** Sosyalist devletler bütün ülkelerde proletarya ve proletarya önderliğinde emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı savaşılan ezilen halklar bu mücadelenin güçleri; proletarya, Marksist-Leninist Partiler aracılığı ile dünya devrimci sürecinin öncü gücüdür.

Emperyalizme bağımlı ülkelerin halklarının bugünkü durumda, dünya devrimci sürecinde, emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve her türlü gericiğe karşı mücadelesi önemli bir rol oynamaktadır. Bugünkü durumda, dünya çapında emperyalizme esas darbeler, emperyalist metropollerde değil, emperyalizme bağımlı ülkelerde vurulmaktadır.

«Tarihin çarkını ileri çeviren devrimci itici güç» konusunda yapılan bu tespitler, meseleye proleter dünya devrimi açısından, Marksist-Leninist tarzda yaklaşan tespitlerdir. «Üç Dünya» teorisyenlerinin yaptığı tespitler, bizim yaptığımız tespitlerle taban tabana zıttır.

«Üç Dünya» teorisyenleri, «üçüncü dünya tarihin çarkını ileri döndüren temel güçtür, devrimin itici gücüdür» tespiti ile; sınıf gelişmelerini gözlerden gizlemekten öte; proletaryanın tarihi misyonu ve «Bütün tarih sınıf mücadelelerinin tarihidir» şeklindeki Marksist öğretileri reddediyorlar. Onlar «Mao Zedung Düşüncesi» adına, Mao Zedung'un

«tarihi yaratan biricik güç halktır» öğretisini reddediyorlar.

«Üç Dünya» teorisyenlerine göre bugün içinde bulunduğumuz dünyada tarihi yaratan biricik güç halk değil, «üçüncü dünya»dır. Yani halklarla beraber, emperyalizmin uşaklığını yapan Pinochetler, Geisaller, Şah Pehleviler, Ecevitler, Demirellerdir. Buna tabi Teng Hsiao-Ping'leri de eklemek gerekir.

«Üç Dünya» teorisyenleri, Marksizm-Leninizmi iğdiş eden kalpazanlardır. Onların «itici güç» «temel güç» konusundaki tespitleri, karşı-devrimin, emperyalizmin hizmetindeki tespitlerdir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» DÜNYA SAVAŞI KONUSUNDA SAVAŞIN 'ENGELLENE-MEZ' OLDUĞU GÖRÜŞLERİNİ YAYARAK HAKİM SINIFLARLA UZLAŞMA VE TESLİMİYETİN PROPAGANDASINI YAPIYOR!

«Üç Dünya» teorisinin mucidi Teng Hsiao-Ping ve bu teorisinin ateşli savunucularından Hua Kua-Feng şöyle diyorlar:

«İki süper güç arasındaki uzlaşma ve işbirliği kısmi, geçici, göreceldir; aralarındaki rekabet ise genel, sürekli ve mutlaktır!» (35)

«(İki süper güç arasındaki) rekabet kaçınılmaz olarak bir gün yeni bir dünya savaşına yol açacaktır. Bu insanların iradesinden bağımsız bir olgudur.» (36)

Aynı tezi Ciao Guan-Hua Mao Zedung'un ölümünden sonra Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmada savunuyordu. Gerçekte bütün bu tezler, Marksizm-Leninizmle uzaktan yakından ilgisi olmayan tezlerdir.

«Üç Dünya» teorisyenleri, emperyalistler arası («iki süper güç» arası) gelişmelerin «mutlak» olduğunu, Leninist «Kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunu»na dayandırıyorlar. Onların görüşüne göre, Lenin, kapitalizmin eşitsiz geliştiğini; bu eşitsiz gelişme so-

(35) Teng Hsiao-Ping, 10 Nisan 1974, Birleşmiş Milletler Özel Oturum Konuşma Alm. sf. 5

(36) Hua Kua-Feng Pekin Review s. 19/76, sf. 12

nucu bu değişikliklerin, dünya emperyalist güçler arasında önceden paylaşılmış olduğu için yeniden paylaşım savaşlarına yol açacağını ortaya koydu. Bu yüzden kapitalizmin emperyalizm aşamasında iyice genelleşmiş eşitsiz gelişme kanunu sürdüğünden emperyalistler arasındaki çelişmeler **mutlaktır**. Dolayısıyla bugün «iki süper güç» arasındaki çelişme **mutlaka savaşa yol açacaktır**.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin Lenin'in tezlerinden bu sonuçları çıkarması doğru değildir. Lenin, emperyalistler arasında, hem uzlaşma ve hem de dalaşma olduğunu belirtmiş; bunların ikisinin de sağlam bir temeli olmadığını vurgulamıştır. Lenin bu konuda şöyle diyor :

«(Emperyalizmin) iki eğilimi vardır : Birincisi, bütün emperyalistleri kaçınılmaz olarak birleşmeye iten eğilim; ikincisi bir bölüm emperyalisti, diğerlerine karşı çıkaran eğilim. Bu iki eğilimden **hiçbiri** sağlam bir temel üzerinde durmamaktadır.» (40) (aç. Lenin)

Görüldüğü gibi, Lenin ne uzlaşmayı, ne de dalaşmayı mutlaklaştırmıyor. Lenin'in tezlerinden, «iki süper güç arasındaki dalaşmanın **mutlaka savaşa yol açacağı**» tezini çıkartmak, Lenin'i tahrif etmektir.

Lenin, emperyalizm varoldukça, haklı ve haksız savaşların da varolacağını doğru bir şekilde ortaya koymuştur. Marksist-Leninistler, emperyalist savaşların, ancak emperyalizmin bir bütün olarak ortadan kalkmasıyla yok ocağını bilirler. Bu anlamda, emperyalizm varoldukça, genel olarak, emperyalist savaş var olacaktır.

Ama bu tarihin belli bir anında, şu veya bu somut emperyalist savaşın önlenemeyeceği anlamına gelmez. Marksist-Leninistler belli dönemlerde, şu veya bu emperyalist savaşın önlenebileceği görüşündedirler.

Revizyonistler, Marksist-Leninistlere her zaman onların «savaş kıskırtıcısı» olduğu vs. gibi suçlamalarda bulunmuşlardır. Meselâ ÇKP, 1960'larda; «emperyalizmin niteliğinin değiştiği», «barışçı olduğu», «emperyalist

dünya savaşı tehlikesinin ortadan kalktığı» şeklindeki revizyonist safsatalara karşı çıkıp, emperyalizm varoldukça, emperyalist savaşların kaçınılmaz olarak varolacağı Leninist tezini savunduğunda; Kruşçef revizyonistleri ÇKP yöneticilerinin «savaş delisi» oldukları yaygarasını koparmıştı.

ÇKP 14 Temmuz 1963'te SBKP Merkez Komitesine yazdığı mektupta «savaş delisi» suçlamasına karşı çıkıyor ve şöyle diyordu :

«Haziran 1950'de yoldaş Mao Zedung şunu tespit etmişti :

'Emperyalist kampın savaş tehdidi halâ sürmektedir. 3. Dünya savaşı ihtimali halâ vardır. Fakat, üçüncü dünya savaşının çıkmasını imkânsız kılacak mücadele güçleri büyük bir hızla gelişmektedir. Bütün dünyada insanların büyük bir çoğunluğunun siyasi bilinçleri yükselmektedir. Eğer bütün komünist partileri, birleşebilecek bütün barış ve demokrasi yanlısı güçlerle birleşir, ve bu güçleri devamlı genişletirse **yeni bir dünya savaşı engellenebilir.**' (abç)

Kasım 1957'de... Mao Zedung «Doğu rüzgârı, batı rüzgârını alt etmektedir» tespitini yaptı.

«Doğu rüzgârı, batı rüzgârını yenmektedir» tespiti ile Mao Zedung, yeni bir dünya savaşını engellemek için imkânların arttığını... gösterdi.

Bütün bunlardan «ÇKP yeni bir dünya savaşının engellenebileceği imkânına inanmaktadır» tespitinin, SBKP yöneticileri tarafından bilinçli olarak ortaya atılan bir yalan olduğu görülmektedir.» (abç) (41)

ÇKP'nin bugünkü yöneticilerinin, savundukları «iki süper gücün dalaşması **mutlaka** «üçüncü dünya savaşa yol açacaktır» tespiti, ÇKP'nin 1963'te, SBKP'e karşı savunduğu Marksist-Leninist tespit ile taban tabana zıttır. Marksist-Leninistler emperyalist savaş karşısında, somut durumda, var olan relatif barışı korumak için mücadele ederler.

Bunun için dünya Barış Cephesini oluş-

(40) V. İ. Lenin, Eserler, Alm. c. 27 s. 36

(41) Polemik Alm. s. 264/265

turarak birleşebilecek tüm güçlerle birleşmeye çalışırlar.

Dünya Barış Cephesi, Proleter Dünya Devrimi Cephesinden muhteva ve amaç bakımından tamamen farklıdır. Proleter dünya devrimi cephesi bir tüm olarak emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiliğin yıkılmasını hedeflemiş olan, Marksist-Leninist partiler öncülüğünde uluslararası proletarya ve halkların sosyalizmi ve giderek sınıfsız toplumu kurma mücadelelerinin birleşimidir. Emperyalizme geçici ve kısa süreli de olsa darbe vuran tüm devrimci milli kurtuluş hareketleri de bu cephenin yedek müttefikleri olur.

Oysa Dünya Barış Cephesi dünya barışının baş düşmanları olarak emperyalist bir savaşı kışkırtmada öne çıkan emperyalistleri hedef alır. Bu hedefe karşı o anki somut durumda hazırlıksız olduğu için savaşa taraftar olmayan emperyalistlerin de dahil olduğu savaşa karşı olan bütün güçleri içerir. Barış cephesi uluslararası proletaryanın önderliği altında tüm bu güçlerle tutarlı bir ittifak politikası güderek bir emperyalist savaşın çıkmasını önlemek ya da en azından geciktirilmesi için çalışmak göreviyle yükümlüdür.

Marksist - Leninistlerin görüşüne göre Dünya Barış cephesi dünya barışının korunması için barışın baş düşmanlarına karşı gerçekte nitelikleri emperyalist olduğu için (bugün değilse yarın) barışın düşmanı olan bir bölüm emperyalistlerin de dahil olduğu bir cephe'dir. Bu cephe proleter dünya devrimi cephesine göre geçici ve kısa sürelidir.

Bugün «Üç Dünya» teorisyenleri Proleter Dünya Devrimi Cephesi ile, Dünya Barış Cephesini bir ve aynı göstererek karşı-devrimci yüzlerini gizlemeye çalışıyorlar :

«Bugün dünya proleter devriminin düşmanları iki süper devlettir. Birinci, ikinci ve üçüncü dünya ülkelerinin işçi sınıflarından oluşan uluslararası proletarya, iki süper dev-

lete karşı dünya birleşik cephesinin önderidir.» (abç) (42)

Görüldüğü gibi «başdüşman»a o kadar meraklı olan «Üç Dünya» teorisyenleri proleter dünya devrimi açısından diğer emperyalistleri düşman görmediği ve başka düşmanın olmadığı yerde «baş düşman»ın tespit edilmesinin mantıksızlığını bildikleri için «Dünya proleter devriminin düşmanları iki süper devlettir» diyerek düşman olarak sadece ABD ve Rus sosyal-emperyalizmini gördüklerini açıklıyorlar. Ayrıca «iki süper devlete karşı» kurdukları «Dünya birleşik cephesi»ni proleter dünya devrimi cephesinin yerine geçirecek, Batı Alman, İngiliz, Fransız, Kanada, Japonya... vs. emperyalistlerinden oluşan «ikinci dünya» emperyalistleriyle ve onların uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarıyla kolkola «Dünya proleter devrimini» gerçekleştirmenin (!) sözde teorisini ortaya koyuyorlar. Gerçekte «Üç Dünya» teorisyenlerinin böyle bir «cephe» «kurmak» için çalışmaları gösterişten ibarettir. Onların görevi bu değildir. Onların karşı karşıya oldukları görev zaten varolan ve emperyalistlerin çok önceden kurdukları karşı-devrim cephesi içerisinde yerlerini alma görevidir. İşte «Üç Dünya» teorisyenleri bu görevi yerine getirmek için çalışıyorlar.

Marksist - Leninistler ise emperyalist savaşları engellemenin esas yolunun emperyalizmi bir bütün olarak ortadan kaldırmakla olacağını bilirler. Onun için Marksist-Leninistler her dönemde, emperyalist savaşa karşı mücadelede emperyalizmi ve uşaklarını yıkmaya hedefini gözden kaçırmazlar. Savaş içinde de bundan devrim için yararlanma yolunu benimserler. Emperyalist savaş karşısında revizyonistlerin yaptığı gibi, emperyalizm «çok güçlüdür» «yenilmez» «savaş engellenemez» vs. gibi teslimiyetçi görüşler yaymazlar.

Bir 3. Dünya Savaşı konusunda Marksist-Leninistlerin görüşü açıktır. Ya devrim savaşı önleyecektir, ya da savaş devrime yol açacaktır. «Üç Dünya» teorisyenleri, bugün

artık savaşın devrimle önlenebileceği görüşünü savunmuyorlar. Onlara göre, bugün savaş etmenleri, devrim etmenlerinden hızlı büyümektedir, ve savaş kaçınılmazdır. «Üç Dünya» teorisyenleri, emperyalizmin ve sosyal emperyalizmin «gücü!» karşısında secdeye yatan, halkları değil emperyalistleri güçlü görerek emperyalizmin gücünün gönüllü propagandasını yapan sahtekârlardır.

Marksist - Leninistler, dünya barışının korunması görüşünde açık görüşlere sahiptir. ÇKP 1963'te yukarıda alıntı yaptığımız mektupta bu konuda şöyle diyor :

«Dünya barışı ancak halkların mücadelesi ile kazanılabilir, yoksa emperyalistlerden barış dilenerek değil. Yalnızca halk yığınlarına dayanıldığı ve emperyalist savaş ve saldırı siyasetine karşı çıkıldığı zaman, barış etkili bir şekilde savunulabilir. Doğru yol budur.» (42)

Aynı konuda Mao Zedung 1946'da Anne Louise Strong'la yaptığı konuşmada şöyle diyor :

«... Amerikan halkı ve ABD'nin saldırı tehdidi altında bulunan ülkelerin halkları birleşmelidir ve Amerikan gericilerinin ve onların bütün ülkelerdeki uşaklarının saldırısına karşı mücadele etmelidir. Eğer bu mücadele kazanılırsa, üçüncü bir dünya savaşı engellenebilir. Yoksa engellenemez.» (43)

lık Yayınları

«Üç Dünya» teorisyenleri, bütün bu Marksist - Leninist tesbitleri reddetmektedir. Onların gözü, emperyalizm ve sosyal-emperyalizmden öyle korkmuştur ki, denize düşen yılanı sarılır misali «iki süper güce karşı» mücadelede, emperyalizmin uşaklarından ve «iki süper güç» dışındaki emperyalistlerden medet ummaktadırlar. Mao Zedung 20 Mayıs 1970'deki açıklamasında şu tespiti yapmıştır :

«Yeni bir dünya savaşı tehlikesi hala vardır. Ve bütün dünya halkları buna karşı

hazırlıklar yapmalıdır. Ama bugün dünyada esas akım devrimdir.» (44)

«Üç Dünya» teorisyenleri, bir yandan Mao Zedung'un bu tespitini ağızlarında gevelerken, diğer yandan, «iki süper güç» arasındaki dalaşmanın mutlaka savaşa yol açacağı görüşlerini savunarak bunun tam tersini söylemektedirler. Onların savaş konusundaki tavrı, savaş tehlikesi karşısında paniğe kapılıp ne yapacağını şaşırın burjuvazinin tavrıdır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» ABD EMPERYALİZMİ VE RUS SOSYAL-EMPERYALİZMİ DIŞINDAKİ EMPERYALİST GÜÇLERİN PROPAGANDASINI YAPIYOR!

«Üç Dünya» teorisyenleri, «ikinci dünya» adını verdikleri emperyalist güçlerin emperyalist niteliğini gözlerden saklıyor; «ikinci dünya»ya dahil edilen güçlerin esas olarak ezen-sömüren emperyalist güçler mi, yoksa esas olarak ezilip sömürülen yarı-sömürgeler mi olduğu sorusuna cevap vermiyorlar.

Teng Hsiao-Ping :

«Bu ülkeler (ikinci dünya ülkeleri) (*) şu veya bu ölçüde (hangi ölçüde olduğu aslında tayin edici bir meseledir!) süper güçlerin denetim ve boyunduruğundan kurtulmak, milli bağımsızlık ve egemenliklerini korumak istiyorlar.» (abç) (45) diyerek bu sorunun cevabını açık bırakıyor. «Üç Dünya» teorisyenleri böylece, emperyalist güçlerle, yarı-sömürgeler arasındaki nitelik farkını bir çırpıda ortadan kaldırıyorlar. Dünya halklarına «iki süper güce karşı mücadele» yaftası altında, kendi ülkelerinde «kendi» hakim sınıflarının ve dışta da «iki süper güç» dışındaki emperyalistlerin kuyruğuna takılmanın yolunu gösteriyorlar. «Üç Dünya» teorisyenleri, «iki süper güce» karşı mücadele yaftası altında di-

(44) Nakleden Enver Hoca, AEP VI. Parti Kongre Raporu

(*) Parantez içleri bize ait-PARTİAN

(45) Teng Hsiao-Ping, 10 Nisan 1974, Birleşmiş Milletler Özel Oturum konuşması, Alm. s. 4

(42) Polemik, s. 277

(43) Mao Zedung, Seçme Eserler C. IV, Aydın-

ger emperyalist güçlerin yarı-sömürge ülkeleri sömürmesinin propagandasını yapıyorlar.

Teng Hsiao-Ping, belirtilen konuşmasında güya emperyalistlerle yarı-sömürge ülkeler arasında «eşit şartlarda ticaret»in söz konusu olabileceğini savunuyor :

«Biz uluslararası ticaretin eşitlik, karşılıklı yarar ve karşılıklı tamamlayıcı değişim ilkeleri temeline dayanmasını savunuyoruz.» (46)

Peking Review'de çıkan bir yorumda «Üç Dünya» teorisyenleri şöyle diyorlar :

«Bugün sömürücüler, sömürülenlerle birlikte eşitlik temelinde 'diyalog' kurmak için aynı masaya oturmak zorundadır.» (47)

Bu açık revizyonist tez yeni değildir. Bu revizyonist tezi, ezilenlerle-ezenlerin, sömürülenlerle-sömürülenlerin diyalog kurması tezini, Kautsky-Bernstein'dan Kruşçef'e tüm revizyonistler savunmuşlardır. Aynı tezi bugün «Üç Dünya» teorisyenleri «üçüncü dünya» ile «ikinci dünya»nın ilişkileri için yenden piyasaya sürüyorlar.

Yine Peking Review'de bir başka yorumda «üç dünya» teorisyenleri şöyle diyor :

«Üçüncü dünya ülkeleri bir yandan kendi aralarındaki mücadelecı birliği pekiştirirken, diğer yandan da Batı Avrupa ülkeleri ile, diğer ikinci dünya ülkeleri ile iki ve çok yanlı diyaloglar kurdular ve bunlarla ekonomik ve ticari ilişkiler geliştirdiler...

Bu ilişkiler ham madde üreten «üçüncü dünya» ülkelerinin dış ticaret şartlarının düzelmesine hizmet etmekte ve iki süper gücün tecritine yaramaktadır.» (48)

Türkiye'de «Üç Dünya» teorisinin, ve sosyal-şövenizmin şampiyonluğunu yapan Aydınlık, aynı şeyi kıvırtmadan, daha açık ifade ediyor :

«...İkinci dünya ülkeleri dünya hegemonyası için mücadele edecek güçten yoksun-

durlar. İkinci dünya ülkeleri, gerek üçüncü dünya'nın mücadelesi, gerekse iki süper devletin üzerindeki baskısı sonucu gelişmekte olan ülkelerle eşit ilişkiler kurmaya yöneliyorlar.» (49)

İşte «Üç Dünya» teorisyenleri emperyalist sömürüyü böyle cilalayıp, halklara hoş göstermeye çalışıyorlar. Kruşçef de, zamanında Kautsky ve Bernstein adlı öğretmenlerinden ödünç aldığı «sağ duyulu» emperyalistler tezlerini savunarak, emperyalist sömürünün aslında hiç de kötü bir şey olmadığına halkları inandırmaya çalışmıştı. «Üç Dünya» teorisyenleri, «İkinci dünya» adını verdikleri emperyalist güçlerin, yarı-sömürge devletlerle «eşit ilişkilere» yöneldiğini söyleyerek, bunların emperyalist niteliğini saklıyorlar.

Stalin Emperyalizmi şöyle karakterize eder :

«Emperyalizm geniş sömürgelerin ve bağımlı ülkelerin yüz milyonlarca insanın en utanmazca sömürülmesi, onlara en insanlık-dışı zulüm demektir. Bu sömürünün ve zulmün amacı, daha fazla kâr sızdırmaktır.» (50)

İşte, «Üç Dünya» teorisyenleri «eşit ilişkiler» adı altında bu baskı ve sömürüyü gözlerden gizlemekte, bu sömürü ve baskıya suç ortağı olmaktadırlar. Marksist - Leninistler her zaman emperyalizmin «eşit ilişkiler» adı altında yürüttüğü sömürü ve baskıyı teşhir etmeyi kendilerine görev bilirler. Bunu yapmayan emperyalist sömürüye destek olur.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» EMPERYALİSTLERİ VE ONLARIN ARALARINDAKİ BİRLİĞİ MARKSİZM - LENİNİZM ADINA DESTEKLEMEDİR.

«Üç Dünya» teorisyenleri dost ve müttefik gördükleri «ikinci dünya»nın desteklenmesinde o kadar ileri gitmektedirler ki, bunlar emperyalist bir birlik ve amacı Batı Avrupa ve bütün dünya halklarını sömürmek

(46) Teng Hsiao-Ping, Adı belirtilen Konuşma, s. 17

(47) Peking Review. S. 4/76, sf. 10

(48) Peking Review, S. 23/75, sf. 17

(49) Aydınlık

(50) J. Stalin, Leninizmin Sorunları, Sol yayınları, s. 12

olan AET'nin gelişmesini coşkuyla karşılıyorlar. «Üç Dünya» teorisyenlerinden Çiao Kuan-Hua Birleşmiş Milletler'de yaptığı konuşmada bu konuda şöyle diyor :

«Batı Avrupa ülkelerinin birliği yeni gelişmeler gösterdi. Biz Batı Avrupa'nın birliğini destekliyoruz, ve Batı Avrupa'nın güçlenmesini memnurlukla karşılıyoruz.» (51) abç

Bu ne biçim «Marksist-Leninist» siyasettir ki, emperyalist bir gücün güçlenmesinden memnurluk duymakta; emperyalist bir birliği desteklemektedir?!

Marksist-Leninistler hiç bir zaman, hiç bir emperyalist gücü desteklemez, hiç bir zaman, bir emperyalist gücün güç kazanmasını memnurlukla karşılamazlar. Çünkü, tüm emperyalistler nitelik olarak aynıdır ve Tüm emperyalistler proleter dünya devriminin düşmanıdır.

Ciao Kuan-Hua tarafından yukarıda savunulan bu siyasetin, Marksist-Leninist siyaset olmadığı ortadadır. Lenin emperyalistler arasında «tercih» konusunda şunları söylüyor :

«İki emperyalist güç ele alalım. Biri Afrika'nın dörtte üçüne; diğeri Afrika'nın dörtte birine sahip olsun...

Modern demokrasinin (Lenin Marksistleri kastediyor. -PARTİZAN'ın Notu-) görevi ne Afrika'nın dörtte üçüne hakim olanın, hakim olma hakkını savunmasını; ne de ötekini (isterse birinciden ekonomik yönden daha hızlı gelişsin) bu dörtte üçe el koymasını desteklemektir.

Modern demokrasi ancak hiç bir emperyalist burjuvazinin kuyruğuna takılmadığı zaman; ikisinin de 'daha büyük kötü' olduğunu söylediği zaman; her ülkede emperyalist burjuvazinin yenilgisini istediği zaman; kendi kendine sadık kalmış olacaktır.» (52)

Marksist - Leninistlerin «Avrupa Birliği» konusundaki tavrı Lenin tarafından daha 1915 yılında ortaya konmuştur. Lenin şöyle der : «Kapitalizm şartlarında Avrupa Birliği

sömürgelerin paylaşılması konusunda bir anlaşmadan öte bir şey olamaz.» (53)

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, emperyalizm şartları altında, yani Batı Avrupa ülkelerinde emperyalist tekелci burjuvazi iktidarda olduğu sürece, «Avrupa Birliği» ancak Batı Avrupa'daki bir emperyalist gücün diğerlerini ortadan silmesi ile mümkün olabilir, ve bu birlik kesinlikle emperyalist, saldırgan, karşı-devrimci bir birlik olur.

Marksist-Leninistlerin görevi, böyle bir birliği sevinçle, memnurlukla karşılamak değil; bu birliğin niteliğini teşhir etmek ve kararlı bir şekilde karşı çıkmaktır.

«Üç Dünya» teorisyenleri bu tezleriyle de, «ikinci dünya» adını verdikleri emperyalist güçlerin gönüllü propagandasını yapmakta dırlar. Yaptıklarının Marksizm-Leninizm ile bir ilgisi yoktur.

«ÜÇ DÜNYA» TEORİSYENLERİ 'ÜÇÜNCÜ DÜNYAYI' YEKPARE BİR BÜTÜN OLARAK GÖRÜYOR, SOSYALİST DEVLETLERLE, YARI - SÖMÜRGE YARI-FEODAL DEVLETLERİ; HALKLARLA-EMPERYALİZME UŞAKLIK EDEN HALK DÜŞMANLARINI EŞİTLİYORLAR!

«Üç Dünya» teorisinin baş mimarlarından Teng Hsiao-Ping «üçüncü dünya» ülkeleri için şöyle diyor :

«Daha sıkı birleşmemiz için her sebep mevcuttur. Ama yabancılaşmamız için tek bir sebep bile yoktur.» (54)

Bunu söyleyen, 'sosyalizmi inşa etmekte' olan, proletarya diktatörlüğünün hüküm sürdüğü ÇHC'nin temsilcisidir. «Daha sıkı birleşmeyi» önerdiği «üçüncü dünya» ülkelerinin çoğunluğu ise, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdir. Bu ülkelerin çoğunda açık ya da örtülü, kanlı faşist diktatörlükler hüküm sürmektedir.

(53) Lenin Eserler c. 21 s. 344 Almanca

(54) Teng Hsiao-Ping 10 Nisan 1974 Birleşmiş Milletler Özel Oturum Konuşması s. 15

(51) Peking Rundschau, S. 42/1976, sf. 13

(52) Lenin, Eserler c. 21, s. 132-133 Almanca

Bu iki zıt sistem arasında dağlar kadar fark; yabancılaşmak için her şart mevcuttur. Teng Hsiao-Ping ve diğer «Üç Dünya» teorisyenleri; proletarya diktatörlüklerinin hüküm sürdüğü sosyalizmin inşa sürecinde olan ülkelerle; komprador-toprak ağası sınıflarının faşist diktatörlüklerinin sürdüğü ülkeler arasındaki temel farklılığı gözlerden gizliyorlar. Teng Hsiao-Ping, Irak Başkan Yardımcısının ÇHC'yi ziyareti sırasında yaptığı bir konuşmada da şöyle diyor :

«Olgular bir kere daha üçüncü dünya ülkeleri arasında temel bir menfaat çatışmasının, çözülemez bir kavganın olmadığını gösterdi.» (55)

Teng Hsiao-Ping ve «Üç Dünya» teorisyenleri, sosyalizmle emperyalizme uşaklık eden sınıflar ve giderek emperyalizm arasında temel bir çatışma; çözülemez bir kavgaya olmadığı görüşlerini yayıyorlar. «Üç Dünya» teorisyenleri «üçüncü dünyadaki» hakim sınıfların uşak niteliğini halkların gözünden gizlemeye; Komprador burjuvazi ve toprak ağalarını emperyalizme karşı mücadele eden güçlermiş gibi göstermeye çalışıyorlar.

«Üçüncü dünya» adı verilen ülkeler arasında, bırakalım sosyalist devletlerle emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olanlar arasındaki temel çelişmeleri bir yana; Sosyalist ülkeler dışında kalan ve «üçüncü dünya»nın büyük çoğunluğunu oluşturan ülkeler arasında da; 'yabancılaşmaya' sebep olacak 'bir tek' değil, pek çok sebep vardır.

Bunlar emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundaki devletlerdir. Bu devletlerde hakim olan sınıflar, şu veya bu emperyalist güce uşaklık etme durumundadırlar. Eğer iki «üçüncü dünya» ülkesindeki hakim sınıflar, değişik emperyalist güçlere hizmet ediyorlar ise, bunlar arasında Teng Hsiao-Ping'in deyişiyle «yabancılaşma» kaçınılmazdır. Bunun örnekleri sayısızdır. Libya ile Mısır'ın durumu ve Somali-Etyopya savaşları buna iki örnektir.

«Üç Dünya» teorisyenleri, «üçüncü dün-

ya» adını taktıkları ülkelerin çoğundaki hakim sınıfların emperyalist uşağı olduğunu gözlerden gizlemek için, bu ülkeler arasında suni bir birlik yaratıyorlar.

«Üçüncü dünyadaki» ülkelerin çoğunda hakim sınıflar emperyalist güçlerin uşağıdır. Bu sınıflar bu ülkelerde Demokratik Halk Devrimleri ile yıkılmadıkça, bu ülkeler arasındaki bir birlik ancak kof birliktir. Her an yıkılabilir ve yıkılmaya mahkum birliktir. «Üç Dünya» teorisyenleri bu gerçekleri gözlerden gizliyorlar.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» YARI-SÖMÜRGE DEVLETLERİN BAĞIMSIZ OLDUĞU GÖRÜŞÜNÜ YAYARAK BU ÜLKELERİN ARTIK SÖMÜRÜLMEDİĞİNİ SAVUNUP YENİ SÖMÜRGEÇİLİĞİN PROPAGANDASINI YAPIYOR!

Teng Hsiao - Ping ve diğer «Üç Dünya» teorisyenleri, emperyalist sömürten ve «üçüncü dünya» ülkelerinden söz ederken sürekli olarak bu ülkelerin geçmişte sömürülmüş olduğunu vurguluyorlar. Bunlar, «üçüncü dünya» adını taktıkları ülkelerin siyasi bağımsızlığa kavuşmuş olduklarını, görevlerinin şimdi ekonomik bağımsızlığı kazanmak olduğunu söylüyorlar :

«Üçüncü dünya ülkeleri geçmişte ortak bir kaderi paylaşmışlar. Ve bugün de sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe ve büyük güçlerin hegemonyacılığına karşı mücadele etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve ülkelerini inşa etmek gibi ortak görevlerle karşı karşıyadırlar.» (56)

«Gelişmekte olan çok sayıda ülke sömürgecilik ve emperyalizm tarafından uzun süre sömürü ve baskı altında tutulmuştur. Bunların hepsi, şimdi siyasi bağımsızlıklarına kavuştuktan sonra; sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek, milli ekonomilerini geliştirmek ve milli bağımsızlıklarını pekiştirmek tarihi göreviyle karşı karşıyadır.» (56 b)

(56) Teng Hsiao Ping. Adı geçen Konuşması s. 15 Almanca

(56 b) Teng Hsiao Ping. Adı geçen Konuşması, s. 17

(55) Pekin Rundschau, S. 28/75 sf. 7

Teng Hsiao-Ping ve diğer «Üç Dünya» teorisyenlerine göre, emperyalizme bağımlı yarı-sömürge ülkelerde, siyasi bağımsızlığı kazanmak; milli bağımsızlığı elde etmek gibi bir görev kalmamıştır. Yapılması gerekli olan yalnızca, zaten kazanılmış olan (!) milli bağımsızlığı pekiştirmektir (!).

Bu tez, kesinlikle, yarı-sömürge durumunda olan devletlerin gerçek durumunu ortaya koymamaktadır. Şekli bağımsızlığı gerçek bağımsızlıkmiş gibi gösterip, emperyalizme ve uşaklarına karşı yürütülmesi gereken, Demokratik Halk Devrimi mücadelesini gereksiz gösteren karşı-devrimci bir tezdır.

Bugün «üçüncü dünya» ülkeleri adı verilen ülkeler içinde, proletaryanın önderliğinde demokratik halk Devrimini gerçekleştirmiş olanların dışındaki ülkeler emperyalizmin yarı-sömürgesi durumundadır. Bu ülkelerdeki «siyasi bağımsızlık» sahte bir bağımsızlıktır. Bu «siyasi bağımsızlık» sadece ayrı bir sınırları olan devlet olma anlamında vardır. Bu ülkelerdeki hakim sınıflar emperyalizme uşaklık eden sınıflardır. Ülkenin ekonomisine, siyasetine vs. gerçekte hakim olan, emperyalist devlet ve tekellerdir.

Bu ülkelerde; «milli bağımsızlığın pekiştirilmesi» değil, milli bağımsızlığın kazanılması görevi gündemdedir. Bu görevi çözecek olan ise, proletarya önderliğinde Demokratik Halk Devrimidir.

Lenin daha sömürgeciliğin (eski tipte sömürgeciliğin) hakim olduğu bir dönemde, yeni-sömürgecilik denen olguyu tespit etmiş ve şunu söylemişti :

«Henüz feodal veya pederşahi-köylü ilişkilerinin ağırlıkta olduğu geri kalmış devletler ve milletler konusunda özellikle dikkat etmemiz gereken bir şey vardır...

Bütün ülkelerin, ve fakat özellikle geri kalmış ülkelerin emekçileri arasında hiç yorulmadan emperyalist güçlerin sistemli olarak yaptıkları, görünürde siyasi olarak bağımsız, gerçekte ise ekonomik, mali ve askeri yönden bütünüyle kendilerine bağımlı devletler

yaratma sahtekarlığını teşhir etmemiz gereklidir.» (56 c)

Lenin bu teşhir işini, Komintern'in İkinci Kongresinde, bütün «Komünistlerin görevi» olarak tespit ediyordu.

«Komünist» olma iddiasında bulunan Teng Hsiao-Ping ve diğer «Üç Dünya» teorisyenleri, emperyalistlerin bu sahtekarlığını teşhir edecek yerde, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan devletlerin bağımsız olduğu safsatalarını yayarak emperyalizme hizmet ediyorlar.

Aynı safsataları bugünkü «Üç Dünya» teorisyenlerinden önce, Kruşçef revizyonistleri savunmuştu. Onlar, emperyalizme karşı yürütülen ulusal kurtuluş mücadelelerinin «yeni bir dünya savaşına yol açacağı» gerekçesiyle, yarı-sömürge ülkelerin zaten bağımsız olduğu; bağımsızlık mücadelesinin gereksiz olduğu şeklinde tezler savunarak engellemeye çalışıyorlardı. Kruşçef yarı-sömürge ülkelerde gereksiz olduğunu; esas meselenin «ekonomiyi geliştirmek» olduğunu söylüyor, nasıl (?) diye soranlara da «Sosyalist işbirliği ve dayanışma» «Sosyalist İşbölümü» «Sovyet yardımı» ile cevabını veriyordu. O böylece bütün gücü ile, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkelerde, Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık için yürütülen Demokratik Halk Devrimlerini engellemeye çalışıyordu.

Bugün «Üç Dünya» teorisyenlerinin de yaptığı aynı şeydir. «Üç Dünya» teorisyenleri bugün «üçüncü dünya ülkelerinde» esas görevin sömürgeciliğin kalıntılarını tasfiye etmek olduğunu söylüyor, yarı-sömürge tipte sömürünün hakim olduğundan hiç söz etmiyorlar. Onların güya karşı çıktıkları yalnızca sömürge tipte sömürüdür. Ama bu sömürü tipi çağımızda tipik değildir. Çağımızda tipik ve hakim olan emperyalist sömürü şekli yarı-sömürgeciliktir. «Üç Dünya» teorisyenleri bu gerçeği gizleyerek, yarı-sömürgeciliğe hizmet ediyor; Demokratik Halk Devrimleri ve ulusal

kurtuluş mücadelelerini engellemek için ellerinden geleni yapıyorlar.

«Üç Dünya» teorisyenleri, bugün «üçüncü dünya» ülkelerinin önünde duran görevin **milli ekonomilerini geliştirmek** olduğunu söylüyorlar. Milli ekonomiyi geliştirmek, devrim meselesi; Emperyalizmin ülkeden kovulması meselesidir.

Bugün yarı-sömürge ülkelerde, milli ekonominin gelişmesini engelleyen unsur emperyalizmdir. Emperyalizm kendine bağımlı ülkelerde, kendine bağımlı komprador tipte bir kapitalizmle feodalizmin iç içe girdiği, yarı-sömürge, yarı-feodal bir sosyo-ekonomik yapı yaratarak, milli ekonominin gelişimini engeller.

Milli ekonominin gelişmesi yarı-sömürge, yarı-feodal yapının tasfiyesine bağlıdır. Bu da ancak sadece Demokratik Halk Devrimi ile mümkündür. «Üç Dünya» teorisyenleri Milli (!) ekonominin geliştirilmesi görevini emperyalizme ('iki süper güç' dışındaki emperyalist güçlere) ve ona uşaklık eden komprador burjuvazi ve toprak ağalarına yüklüyecek bunların milli (!) ekonomiyi geliştireceği hayallerini yayıyor. Teng Hsiao-Ping «kalkınma» reçetesini şöyle açıklıyor :

«Gelişmekte olan bir ülke, eğer kendi özelliklerine ve şartlarına göre hiç yılmadan çaba sarfederse ve kendi gücüne dayanma ilkesine sarılırsa, **adım adım** kendi sanayi ve tarımının modernleştirilmesinde önceki nesillerin ulaşamadığı yüksek bir gelişme düzeyine ulaşması tamamen mümkündür.» (57)

«Her şeyden önce doğal kaynaklarını elinde tutmalı ve yabancı sermayenin kontrolünden **adım adım** kurtulmalıdır.»

«Bu ülkeler ham maddelerini... **eşit ticaret ilişkileri** temelinde rasyonel fiyatlarla **satıp**... Karşı bulundukları güçlükleri **adım adım** giderebilecek...»

«Kendi gücüne dayanmak asla kendi içine kapanmak ve **dış yardımı** reddetmek anlamına gelmez. Çeşitli ülkelerin devlet egemen-

liğine saygı, **eşitlik ve karşılıklı yarar**, karşılıklı tamamlayıcı değişim ilkeleri temelinde, **iktisadi ve teknik işbirliği** yapmalarını başka ülkelerin avantajları ile kendi dezavantajlarını kapama bakımından daima faydalı ve zorunlu saydık.» (58)

İnsan konuşanın Teng Hsiao-Ping olduğunu ve ÇKP adına konuştuğunu bilmese bu sözleri söyleyenin, emperyalist bir devlet veya tekelin sözcüsü olduğunu sanır. Çünkü Teng Hsiao-Ping'in burada propagandasını yaptığı «kalkınma tez»ini, tüm emperyalistler, «geri kalmış» ülkeler için reçete olarak savunmaktadırlar.

Tüm emperyalist güçler, «emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, kalkınmanın devrim meselesi olduğunu gizlemeye çalışarak ülkenin emperyalizme bağımlılığını daha da arttırmaktan başka bir işe yaramayan emperyalist «yardımlarla» kalkınabileceğinin propagandasını yapıyorlar. Bugün bütün emperyalist ülkelerin bütçelerinde «kalkınma yardımı» adı verilen fonlar vardır. Emperyalizmin «kalkınma yardımı» sahtekarlıktan öte bir şey değildir. Emperyalizm çağında, emperyalistlerle, emperyalizmin yarı-sömürgesi durumunda olan ülkeler arasında «eşit ticaret ilişkileri» vs. mümkün değildir. Köle sahipleri ve köleler arasında bir eşitlik ne kadar mümkünse, emperyalizmle yarı-sömürge devletler arasında bir eşitlik o kadar mümkündür. Marksist-Leninistlerin görevi, emperyalistlerin «dış yardımlarla» «eşit ilişkilerle» «iktisadi ve teknik işbirliği ile» «adım adım» «ülke ekonomisinin geliştirilmesi» gibi tezlerinin safsata niteliğini teşhir etmek, ülke ekonomisinin gerçekten geliştirilebilmesinin şartlarının yaratılabilmesi için, emperyalizme, komprador kapitalizmine ve feodalizme karşı yönelen, Demokratik Halk Devrimine önderlik etmektir.

«Üç Dünya» teorisyenleri ülke kalkınmasını bir devrim meselesi olarak görmüyor; Ülkenin kalkınmasını emperyalist güçlerden, emperyalizmin uşaklığını yapan sınıflardan

(57) Teng Hsiao Ping, Birleşmiş Milletler adı geçen konuşması, Almanca, s. 13

(58) Teng Hsiao Ping, agk., s. 14

bekliyorlar. «Üç Dünya» teorisyenleri bu şekilde, yeni sömürgeciliğin propagandasını yapıyorlar.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin savunduğu bu tezler; emperyalizmin girdiği geri ülkelerde kapitalizmi geliştirdiği için esas olarak olumlu olduğunu; «üretici güçlerin» gelişmesi için, emperyalizmin desteklenmesi gerektiğini savunan Bernstein, Kautsky, Troçki gibi devrim düşmanlarının tezleri ile tam bir uyum halindedir.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin savunduğu «milli ekonomiyi adım adım» geliştirme, «yabancı sermayenin kontrolundan adım adım kurtulma» gibi tezler, bu tezin devrim düşmanı niteliğini hiçbir yanlış anlamaya imkan vermeyecek bir açıklıkta ortaya koymaktadır. Teng Hsiao-Ping ve «Üç Dünya» teorisyenleri için, aslında emperyalizme bağımlı geri ülkelerde devrim diye bir meseleye gerek yoktur. Zaten bağımsız olan bu ülkelerde yapılması gerekli olan şey üretici güçlerin geliştirilmesidir. Bunun da yolu emperyalist yardımlarla; «diğer ülkelerin avantajları ile kendi dezavantajlarını kapamaktan» geçer. Bunun için «diyalog» gereklidir. «Üç Dünya» teorisyenlerinin «diyalog» adı verdiğine, onlardan yirmi yıl önce Kruşçef «barış içinde bir arada yaşama» diyordu.

«Üç Dünya» teorisyenleri eski ve modern revizyonistlerin tezlerini cilalayarak yeniden piyasaya süren Marksizm-Leninizm kalpazanlarıdır. Onların teorileri devrimin değil karşı-devrimin «teorisi»dir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARININ İKTİDARLARINI ARTIK ÇAĞIMIZDA UZUN SÜRELİ OLMASI İMKANSIZ OLAN MİLLİ BURJUVAZİNİN ANTİ-EMPERYALİST İKTİDARLARI GİBİ GÖSTEREREK, EMPERYALİZMİN UŞAKLARININ FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST DİKTATÖRLÜKLERİNİ DESTEKLEMEDİR!

Teng Hsiao-Ping ve «Üç Dünya» teorisyenleri, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki hakim sınıfların, emperyalizme uşaklık nitelik-

lerini gözlerden gizliyor; bu sınıfların 'yiğitçe' 'milli menfaatleri' savunduğunu, komprador burjuvazi ve toprak ağası iktidarları değil, milli burjuva iktidarları olduğunu savunuyorlar.

Bu gerçeği çarpıtmaktır. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, milli nitelikte orta burjuvazi, iki büyük güç arasında kalan bir sınıftır. Bir yanda emperyalizm, diğer yanda proleter dünya devrimi. Bu iki gücün arasında uzun süre durmak imkansızdır. Bu yüzden çağımızda uzun süreli milli burjuva iktidarları imkansızdır.

Bu konu, ülkemizde o dönemdeki adıyla PDA (Proleter Devrimci Aydınlik) revizyonizmi olan Aydınlik tarafından 1971 yıllarından bu yana savunulmakta idi. Çağımızda uzun süreli milli burjuva iktidarlarının imkansız olduğu Marksist-Leninist tezini, önderliğini İbrahim KAYPAKKAYA'nın yaptığı Marksist-Leninist Hareket o zaman ortaya koymuştur :

«Tartışma, '12 Mart'tan sonra dünyada ve Türkiye'de siyasi durum» başlıklı yazının bir yerindeki, 'milli burjuvazinin iktidarda olduğu Arap ülkeleri' ifadesinden doğdu. Bu ülkelerden kasıt Suriye, Libya, Sudan, Mısır vb... idi. Biz, bu ülkelerde iktidardaki sınıfın milli burjuvazi olmadığını, komprador büyük burjuvazi ve toprak ağaları olduğunu savunduk. Bu sınıfların, çeşitli emperyalist bloklar arasında nispeten tarafsız bir tavır takınmasının; bu ülkeler üzerindeki çeşitli emperyalist ülkelerin nüfuz ve etkilerinin bir denge tutturmuş olmasından ileri geldiğini savunduk. Özellikle, ABD emperyalizminin ve Sovyet sosyal emperyalizminin bu ülkeler üzerindeki nüfuz ve etkilerinin denge tutturmuş olması, bu ülkelerde iktidarı elinde tutan komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının kesin olarak bir tarafa yaslanmasına engel olmaktadır. Bu sınıflar, her ikisiyle de işbirliğine devam etmeyi, biriyle olan işbirliğini diğeri aleyhine bir koz gibi kullanarak, sömürüdeki paylarını arttırmayı, sınıf menfaatlerine daha uygun bulmaktadırlar. Emperyalist ülkelerin nüfuz dengesi bulunduğu zaman, em-

peryalist ülkelerden biri diğeri aleyhine etkisini arttırdığı zaman, iktidardaki sınıfların nisbeten 'tarafsız' tavırları da elbette sona erecektir. Ayrıca sözkonusu ülkelerde, bugün komprador burjuvazi ve toprak ağalarının içinde kesin olarak ABD emperyalizmine bağlanmayı veya Sovyet sosyal emperyalizmine bağlanmayı savunan kimseler de mevcuttur.

Şafak revizyonistleri sözkonusu ülkelerde, siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarlarının mevcut olduğunu savunmaya devam ettiler. Hatta, dünyada milli burjuva iktidarlarının artma eğiliminde olduğunu söylediler. Oysa emperyalizm çağında, geri ülkelerde siyasi bakımdan bağımsız milli burjuva iktidarları genel olarak mümkün değildir (bazı özel durumlar olabilir). Çünkü, emperyalizm çağında, dünya çapında pazarlar birleşmiştir. Emperyalist dev tekeller, dünyanın her köşesine, ahtapotun kolları gibi ağalarını sermiştir. Geri ülkelerdeki, sermayesi son derece cılız milli burjuvazinin bunlarla rekabet etmesine en küçük bir ihtimal bile yoktur. Onun için çıkar yol, derhal emperyalistlerle işbirliğine girişmek, ülkenin sömürülmesinden münasip bir pay almaya razı olmaktır. Bu nedenle, geri ülkelerde iktidarı ele geçiren milli burjuvazi ya kendisi derhal komprador burjuvazi haline gelir ya da emperyalizmin ve yerli gericilerin iktisadi, sosyal, siyasi ve askeri baskısıyla iktidardan indirilir; yerini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı alır.» (59)

Mao Zedung da şöyle diyor :

«Emperyalizm ölüme gitmektedir. Yaşamak için sömürgelere her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır. Bu yüzden emperyalizm her hangi bir sömürge veya yarı-sömürge ülkede burjuvazinin diktatörlüğü altında kapitalist bir toplum kurulmasına izin veremez.» (60)

(59) İbrahim Kaypakkaya, Bütün Yazılar, s. 325-326-Tufan yayınları.

(60) Mao Zedung cilt 2, Seçme Eserler, Aydınlık yayınları

«Milli burjuvazinin, kendi hakim olduğu bir devlet kurma deneyi, gerçekleşmesi imkansız olan bir şeydir. Çünkü bugün dünyadaki durumu belirleyen devrimin ve karşıdevrimin güçleri arasındaki nihai mücadeledir.» (61)

İşte «Üç Dünya» teorisyenlerinin «Mao Zedung Düşüncesi» adına red ettikleri gerçekler bunlardır. «Üç Dünya» teorisyenleri milli burjuvazinin iktidarları olarak göstermeye çalıştıkları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist ve sosyal faşist diktatörlüklerini desteklemektedirler.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» SOVYETLER BİRLİĞİ'NİN SOSYAL - EMPERYALİST BİR GÜCE DÖNÜŞMESİ OLGUSUNU SOSYALİZMİN VARLIĞINI REDDETMEK İÇİN KULLANIYOR!

«Üç Dünya» teorisyenleri, bugün dünyada önemli değişiklikler olduğunu belirtiyorlar. Bu değişikliklerin en önemlilerinden birinin Sovyetler Birliği'nin sosyal emperyalist bir güce dönüşmesi, böylece «sosyalist kampın dağılması» olduğunu söylüyorlar.

Gerçekten de 1917 Ekim devrimi ile, emperyalist zincirin halkalarından ilk kopan ülke olan Sovyetler Birliği'nde, burjuvazi iktidarı yeniden bir darbe ile ele geçirmiş; sosyalist ekonomiyi, tekelci devlet kapitalisti nitelikte bir ekonomiye dönüştürmüş ve Sovyetler Birliği giderek sosyal-emperyalist bir güç haline gelmiştir.

Diğer yandan, ikinci dünya savaşından sonra, emperyalist zincirin halkalarından kopan bir dizi Doğu Avrupa ülkesinde de, Sovyetler Birliği'ndekine paralel bir gelişme görülmüş, buralarda da burjuvazi iktidarı yeniden eline geçirmiştir. Bu ülkeler de artık sosyalist ülkeler değildir.

Bu gerçeklerden yola çıkarak 'sosyalist kamp' dağılmıştır tespiti yapılabilir mi? «Üç Dünya» teorisyenleri böyle bir tespiti yapıyorlar. Eğer «sosyalist kamp»tan anlaşılan

(61) Mao Zedung, cilt 1, Seçme Eserler, Aydınlık yayınları

yalnızca ikinci dünya savaşından sonra, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği ve Sovyetler Birliği etrafında kümelenen; COMECON ve VARŞOVA paktının içinde birleşen sosyalist devletler ise, bunlar artık sosyalist devletler değildir. Ve ayrıca sosyalist kamp sadece birkaç sosyalist devletten oluşmamaktadır. Sosyalist kamp sistem olarak sosyalizmi; hiç bir şekilde yok edilemeyecek olan sosyalizm uğruna proletarya ve müttefiklerinin mücadelesini ifade eder. İşte 'sosyalist kamp'ın gerçek anlamı budur.

'Sosyalist kamp' Lenin ve Stalin'de henüz COMECON ve VARŞOVA Paktı ortaya çıkmadan, proleter dünya devriminin bütün güçlerini ifade etmek için kullanılıyordu.

Stalin 1917 yılında yazdığı yazıda şöyle diyor :

«Dünya bugün kesinlikle ve geri dönüşü olmayacak bir biçimde iki kampa bölünmüştür: Emperyalizm kampı ve Sosyalizm kampı.» (62)

Yine Stalin 1925 yılında şöyle diyor :

«Kim -kimi- tayin edici mesele budur. Çünkü dünya iki kampa ayrılmıştır. Başını İngiliz-Amerikan sermayesinin çektiği kapitalizm kampı ve başını Sovyetler Birliği'nin çektiği sosyalizm kampı.» (63)

Stalin bunları söylediğinde, dünyada henüz bir tek sosyalist devlet vardı. Lenin'de «iki kamp» meselesine Stalin gibi yaklaşıyor, Büyük Ekim Devriminden sonra dünyanın «iki dünyaya» «eski-kapitalizmin dünyası ile; yeni-sosyalizmin dünyası»na bölündüğünü söylüyordu.

Stalin «Leninizmin İlkeleri» adlı eserinde, Büyük Ekim devriminden sonra proleter dünya devriminin güçlerini şöyle tespit ediyor:

«Devrim artık bir ülkenin çerçevesini aşmıştır. Dünya devrimi çağı başlamıştır. Devrimin (Proleter Dünya Devriminin -PARTİ-

ZAN'ın Notu-) esas güçleri: Bir ülkede proletarya diktatörlüğü, bütün ülkelerde proletaryanın devrimci hareketleri, Esas yedekler: Gelişmiş ülkelerde yarı proleter ve küçük burjuva kitleler, sömürge ve bağımlı ülkelerde kurtuluş hareketleri.» (64)

İşte Stalin'in ortaya koyduğu «sosyalist kamp» objektif olarak emperyalizmi zayıflatan proleter dünya devrimine hizmet eden bütün güçleri içermektedir.

Sosyalist kampın esas (temel) gücü, proletaryanın iktidarı ele geçirdiği sosyalist devletler ve bütün dünyada proletaryanın devrimci hareketleri idi. Esas yedekleri ise emperyalizmi zayıflatan tüm halk hareketleridir.

Bu anlamda, II. dünya savaşından sonra genel olarak Sovyetler Birliği etrafındaki bir isim olan «sosyalist kamp» dağılmamıştır. Bugün proleter dünya devrimine hizmet eden tüm güçler, sosyalist kampı; proleter dünya devrimine düşman tüm güçler ise, emperyalist kampı oluşturmaktadırlar.

Bugün sosyalist sistem proletaryanın iktidarda olduğu sosyalist devletleri, bütün ülkelerde proletaryanın devrimci hareketlerini ve emperyalizme darbe vuran tüm devrimci hareketleri içerir.

«Üç Dünya» teorisyenleri, «sosyalist kamp dağıldı» tezi ile; bugün dünyada artık proleter dünya devrimi için savaşan güçler yokmuş gibi bir safsata yayıyorlar.

Onlar, bir kısım sosyalist ve sosyalizmi inşa sürecindeki ülkelerde kapitalizmin hakim hale gelmesini sosyalizmin sistem olarak varlığını reddetmek için kullanıyorlar. Oysa Stalin'in «sosyalist kamp», Lenin'in «iki dünya» içerisinde «sosyalizmin dünyası» olarak belirttiği, sistem olarak sosyalizm, proleter dünya devrimi cephesinin bir bütün olarak güçlerinin mücadelesidir. Açıktır ki bu güçler içerisinde sosyalist ve sosyalizmi inşa sürecindeki devletler önemli bir yer tutarlar. Ama tarih burjuvazinin, sosyalist ve halk demokrasisinin hüküm sürdüğü ülkelerde iktidar

(62) J. Stalin Eserler Almanca, cilt 4 s. 205

(63) J. Stalin Eserler, Alm. cilt 7, s. 81

(64) J. Stalin, Leninizmin ilkeleri

mücadelesinden kolay vazgeçmediğini, sosyalizmin unsuru bir dizi ülkede iktidarı yeniden ele geçirerek ispatlamıştır. Fakat dünya yüzünde bir tek sosyalist ülke kalmasa bile artık geri dönülmesi imkansız olan bu noktada sosyalizmin diğer güçleri asla ortadan kaldırılamayacaktır. Marksist-Leninist Partiler öncülüğünde uluslararası işçi sınıfı ve ezilen halkların mücadelesi ve emperyalizme darbe vuran ulusal kurtuluş hareketleri sosyalizmin sistem olarak parçaları olacak ve bu mücadele yeni sistem olarak sosyalizm asla yok edilemeyecektir. Tarihin çarkı geriye döndürülemez.

İşte «Üç Dünya» teorisyenleri «sosyalist kamp» dağılmıştır tezi ile sosyalizmi; sosyalizmin sistem olarak unsurları olan tüm devrimci mücadelelerle özel olarak proletarya önderliğindeki devrim mücadelelerini reddetmektedir. «Üç Dünya» teorisyenleri dünyaya karşı-devrimcilerin gözüyle bakmaktadırlar.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» «EMPERYALİST KAMP»IDA YOK SAYIYOR!

Teorilerini haklı çıkarmak için, sosyalist sistemi kaşla göz arasında yok eden «Üç Dünya» teorisyenleri aynı amaçla emperyalist kampın da (sistemin) dağıldığını söylüyorlar.

«Üç Dünya» teorisi, emperyalist kampı yok etmek için bugün emperyalistler arası çelişmelerden biri olan, ABD emperyalizmi ile Rus sosyal emperyalizmi arasındaki çelişmeyi mutlaklaştırarak; bunlar arasındaki tüm anlaşmaların göz boyama olduğu tezini getiriyor.

«Üç Dünya» teorisyenleri emperyalist kampı yok ederken, güya Lenin'in kapitalizmin eşitsiz gelişme kanunundan yola çıkıyorlar.

Yaptıkları sahtekarlıktır. Lenin hiç bir zaman emperyalistler arası çelişmeleri mutlaklaştırmamıştır. Lenin emperyalistlerin birbirleriyle mücadele (dünya hegemonyası) konusunda ve uzlaşma (devrimleri bastırma) konusunda iki eğilimi olduğunu ve bu

iki eğilimin ikisinin de sağlam bir temel üzerinde yükselmediğini belirtmiştir.

Marks'da kapitalizm şartlarında, burjuvazi arasında uzlaşma ve dalaşmanın niteliğini şöyle belirlemiştir :

«Nasıl ki bir ülkenin burjuva sınıfı, aynı ülkenin proletaryasına karşı, burjuva sınıfının üyelerinin kendi aralarındaki rekabet ve mücadeleye rağmen; kardeş olmuş ve birleşmiş ise; aynı şekilde bütün ülkelerin burjuvaları dünya pazarında birbirleriyle çeşitli şekilde rekabet ve mücadele etmelerine rağmen, bütün ülkelerin proletaryasına karşı kardeş olmuş ve birleşmiştir.» (65)

Marks'ın bu tespiti bugün hala geçerlidir. Bugün, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, tüm emperyalistler proleter devriminin düşmanıdır. Emperyalizm, proleter dünya devrimi karşısında bir kamp teşkil etmektedir. Açıktır ki, bu kamp içinde çelişmeler barındıran bir kamptır. Ve proletarya bu çelişmelerden, proleter dünya devriminin menfaatleri için yararlanmaya çalışır. Ama bu yararlanma hiç bir zaman, bir emperyalist gücü diğerine karşı desteklemek şeklinde olmaz. Emperyalist sistemin, proleter dünya devriminin karşısında var olduğunu gizlemekle hiç olamaz.

«Üç Dünya» teorisyenlerinin yaptığı işte budur.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»NİN PRATİKTE YANSIMASI

«Üç Dünya» teorisinin pratikte uygulanması sosyalist ülkelerde;

Proleter enternasyonalizminin ilkelerinin çiğnenmesine; proletaryanın ve halkların devrim mücadelesinin desteklenmesi yerine, emperyalist güçlerin ve emperyalizme uşaklık eden kompradorların ve toprak ağalarının desteklenmesine yol açmaktadır.

«Üç Dünya» teorisi Çin Halk Cumhuriyeti'nin dış siyasetine;

«İki süper güç»e karşı, «iki süper» güç dışındaki emperyalist güçlerin desteklenmesi

(65) Marks-Engels Eserler Almanca, C-4 s. 416

şeklinde yansımaktadır. ÇHC'i Batı Avrupa'da ve Japonya'da proletaryanın buralardaki emperyalist burjuvaziye karşı mücadelesini destekleyip, onun propagandasını yapacağı yerde, Batı Avrupa ve Japonya emperyalist burjuvazilerinin propagandasını yapmakta; bunların başarılarını alkışlamaktadır.

ÇHC Batı Avrupa'daki emperyalist güçlerin, niteliğini teşhir edecek yerde; emperyalizm şartları altında Batı Avrupa Birliği'nin ancak emperyalist bir birlik olabileceğinin, böyle bir birliğin halklar için tehlikeli olduğunun propagandasını yapacak yerde, Batı Avrupa Birliği'nin propagandasını yapmaktadır.

ÇKP, proleter enternasyonalizminin gereği olarak, «ikinci dünya»daki emperyalistlerin «üçüncü dünya» ile yaptığı anlaşmaların emperyalist niteliğini teşhir edecek yerde, bunların eşitlik temelinde yapıldığı propagandasını yapmaktadır. ÇHC Atom tekelinin kırılması adına «ikinci dünya» emperyalistlerinin Atom reaktörleriyle silahlanmasını desteklemektedir.

ÇHC, «üçüncü dünya» ülkelerinde devrimci güçleri destekleyecek, devrimci hareketlerin propagandasını yapacak yerde, devrimin hedefi olan, kompradorları ve toprak ağalarını desteklemekte, bunların güya bağımsızlık mücadelesinin propagandasını yapmaktadır.

ÇHC, İran Şahını, emperyalizme karşı mücadele eden bir 'yiğit' ve İran halkının temsilcisi olarak görüyor.

ÇHC, Afrika'da, emperyalizme karşı kurtuluş mücadelesi veren halklarla; Afrika devletleri arasında hiç bir temel çelişme bulunmadığı görüşlerini yayıyor.

ÇHC, «Sosyal emperyalizme karşı mücadele» adına, Zaire'deki hakim sınıflara yardım ediyor, vs...

Görüldüğü gibi, «Üç Dünya» teorisinin uygulanması, sosyalist bir devleti, Lenin'in önerdiği :

«İleri ülkeler proletaryası ile ve ezilen halklarla, hangi türden olursa olsun tüm em-

peryalistlere karşı ittifak, işte proletaryanın dış siyaseti budur.» (66) şeklindeki bir siyasetten uzaklaştırarak, emperyalizmin yedeğine düşürmektedir.

«Üç Dünya» teorisinin «ikinci dünya»da uygulanması;

«İkinci dünya»da, sınıf mücadelesinin tatili «kendi» emperyalist burjuvazisi ile uzlaşmaya, yani sosyal-şövenizme, giderek sosyal emperyalizme götürüyor.

Mesela, Batı Almanya'da önce AKP/ML (Almanya Komünist Partisi/Marksist-Leninist), başkanı Ernst Aust'un ağzından bütün Batı Almanya'da baş düşmanın Rus sosyal-emperyalizmi olduğunu ilan etti. (Sanki bütün Almanya'da bir devlet söz konusu imiş ve AKP/ML'nin görevi bütün Almanya'da devrim yapmak imiş gibi!). Sosyal emperyalizme karşı, burjuvazinin yurtsever kesimleri ile cephe kurmayı önerdi (Bkz. Kiel Konuşması). Ardından AKP (Almanya Komünist Partisi) aynı tezlere sarıldı. Onlar bugün bu tezleri «yaratıcı bir biçimde» daha da geliştirmişlerdir.

Kendine Marksist-Leninist adını takan AKP, bugün Batı Alman emperyalizminin «üçüncü dünya ülkeleri» ile «eşitlik (!)» temelinde giriştiği ekonomik ilişkileri yani emperyalist sömürüyü selamlıyor.

Kendine Marksist - Leninist adı veren AKP, Batı Almanya'da atom reaktörlerine karşı gelişen mücadeleyi sabote edip; Batı Almanya'nın Brezilya'ya atom reaktörü satmasını destekliyor; «üçüncü dünya»da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının propagandasını yapıyor vs...

«Üç Dünya» teorisinin «Üçüncü Dünya»da uygulanması :

«Üçüncü Dünya»da Demokratik Halk Devrimine ihanet; halkı emperyalizmin uşağı hakim sınıfların, yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarının peşine takmak anlamına gelmektedir.

Bunun ülkemizde en açık örneği, Aydın-

(66) V. İ. Lenin, Eserler, Almanca, cilt 25, 'Rus Devriminin Dış Siyaseti'.

lık ve Halkın Sesi karşı-devrimcilerinin izlediği, ve bir dizi küçük-burjuva siyasetin de geriden takip ettiği siyasettir.

Bunlar, Türkiye'de «iki süper güç»ü baş düşman ilan ederek, Amerikan emperyalizminin hakim olduğu gerçeğini; «iki süper güç» dışında emperyalist güçlerin varlığını, özellikle Batı Alman emperyalizminin Türkiye'deki varlığını gözlerden gizlemektedirler.

Aydınlık, Demirel'leri, Ecevit'leri kâh «bağımsızlık savaşçısı», kâh Rus uşağı ilan etmekte, Türk ordusunun (onlar «Türkiye Ordusu» diyorlar) güçlendirilmesini talep etmektedir.

Aydınlık, bugün merkezi görevin «milli bağımsızlığı korumak» olduğunu söyleyerek; Türkiye'nin yarı-sömürge bir ülke durumunda olduğunu, bu anlamda bir milli bağımsızlığı olmadığı ve Türkiye'de, hakim sınıfların iktidarda olduğu gerçeğini gözlerden gizlemektedir.

Bunlar, Türk faşistlerinin «iki süper güç» dışında bütün emperyalistlerle giriştiği ekonomik ilişkileri olumlu karşılamaktadır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ» DEVRİMİN NASIL YAPILAMIYACAĞININ TEORİSİDİR!

Görüldüğü gibi bu teori Marksizm-Leninizmin bir dizi temel meselesini çarpıtan, reddeden modern revizyonist bir teoridir. Bugün bu teori dünyada durumun tespitinde başlamak üzere Marksizm-Leninizmin bir dizi temel ilkesinin değerlendirilmesi temelindeki meselelerde karşı-devrimi temsil ediyor. Bu teori ile burjuvazi dünya Marksist-Leninist hareketi içerisinde, Tito ve Kruşçev'den sonra, bugün ÇKP yönetimini ele geçirmiş burjuvazi vasıtasıyla önderliğini yürüttüğü modern-revizyonizmin bu yeni türü ile, üçüncü kez başkaldırıştır.

Bu teori «Üç Dünya» teorisyenlerinin dediği gibi «dünya devriminin anahtarı»nı değil; dünya proleter devriminin nasıl yapılabileceğinin anahtarını vermektedir.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»Nİ SAVUNANLAR DOĞAL OLARAK VARACAKLARI SOSYAL - EMPERYALİZM VE SOSYAL - FAŞİZM SAFLARINA DOĞRU HIZLA YOL ALIYORLAR!

İlk başlarda taktik ve diplomatik planda siyaset şeklinde ortaya çıkan bu teori, bugün doğrudan doğruya emperyalizm, sosyal emperyalizm ve her türlü gericiliğin karşı-devrim cephesinin teorisidir. Bugün bu teorinin savunucuları hızla bu cepheye yerlerini almışlar ya da almaktadırlar. Bu teorinin emperyalist ülkelerdeki savunucuları tamamen ve açıktan «kendi» tekeli burjuvazilerinin hizmetinde çalışıyorlar.

«Üç Dünya Teorisi»nin yarı-sömürge ülkelerdeki savunucuları da bugün bütünüyle esas olarak Rus sosyal emperyalizminin dışındaki tüm emperyalistlerin ve onların uşakları komprador burjuvazi ve toprak ağalarının hizmetindedir. Bunların bir bölümünün karşı-devrimci karakteri tamamen açığa çıkmış, bir bölümü ise bu karakteri kazanma durumundadır.

Bunların ülkemizdeki temsilcisi Aydınlık, bugün esas olarak Batı Alman emperyalizminin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının siyasi temsilcisi CHP'nin yanında ve genel olarak Rus sosyal emperyalizmi dışındaki tüm emperyalistlerin ve onların uşaklarının hizmetinde, devrime karşı onlarla aynı safta yerini almış durumdadır.

Bütün bu savunucuların, ÇKP yönetimini ele geçirmiş olan burjuvazinin Çin'de girişeceği kapitalizmin restorasyonuna paralel bir gelişme izleyerek emperyalist ülkelerde tekeli burjuvazinin; yarı-sömürge ülkelerde komprador burjuva-toprak ağaları ittifakının yeni bir kliği olarak ortaya çıkmaları muhtemeldir. Zaten bugünkü çizgileriyle onlar böyle bir gelişmenin temellerini atmışlardır.

Bütün Marksist-Leninist ve dürüst devrimciler, ÇKP'de görülen gelişmenin bilincinde olmalı, bu karşı-devrimci teoriyi bir bütün olarak ve temelden reddedip, yerle bir olmasını sağlamalıdır.

«ÜÇ DÜNYA TEORİSİ»Nİ BİR BÜTÜN OLARAK VE TEMELDEN REDDEDELİM

Bugün «Üç Dünya Teorisi»ne karşı Marksist-Leninist'lerin AEP'nin 7. Kongresi ile açtığı kırmızı bayrak, kaçınılmaz olarak Marksist-Leninist saflarda da modern-revizyonizmin kalıntıları ile Marksizm - Leninizm arasındaki büyük mücadeleyi de gündeme getirmiştir. Uluslararası Marksist - Leninist hareketin birliği, bu mücadele içerisinde «Üç Dünya Teorisi»nin bir bütün olarak ve top-
tan reddedilmesi süreci ile pekişecektir.

Bugün modern-revizyonizmin Marksist-Leninist saflardaki kalıntıları tavizsiz bir mücadele ile temizlenmedikçe, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde kaçınılmaz olarak yeni bir oportünizme yolaçacaktır. Diğer yandan bu kalıntılar bir çok sosyal-şöven siyasetlerin «Üç Dünya Teorisi»ni reddetme görüntüsü altında varlığını sürdürmesine hizmet etmektedir.

Bir dizi parti, grup ve hareket, «Üç Dünya Teorisi»ni reddettiklerini söylemelerine rağmen, gerçekte bu karşı-devrimci semanın üzerinde yükseldiği temel tezlerin bir kısmını muhafaza ediyorlar. «Üç Dünya Teorisi»nin reddi, onun en kaba anti-Marksist-Leninist tezlerinin reddedilmesiyle sınırlanamaz; bu «teori»nin Marksist-Leninist hareket içinde nasıl ve hangi temellere dayanarak geliştiği tahlil edilerek, ve onun bu kalıntıları açığa çıkartılıp acımasızca yerle bir edilerek tam bir zafere ulaşılabilir.

Ülkemizde bir dizi küçük-burjuva siyasi akım bu teorinin ideolojik-teorik temellerini sınıf tabiatları gereği reddetmemekte, ama ona karşı cephe almış görünmektedirler. Onlar, «Üç Dünya Teorisi»nin tarihi temellerinden olan günümüzde «dünyada baş çelişmenin emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasında» ve «dünya halklarının baş düşmanlarının iki süper güç» olduğu tespitlerine sarılarak, eski oportünizmlerini yeni bir kılık altında sürdürmektedirler.

Bu durum, «Üç Dünya Teorisi»ni reddedenlerin arasında bu teoriyi sözde reddeden, ama özünde savunan yeni bir oportünizmin doğmasına yolaçıyor ve bu, dünya Marksist-Leninist hareketi içerisine de yansıyor. Özellikle bu iki konuda varlığını sürdüren yeni oportünizm de bu mücadele içerisinde yerle bir edilecek Marksizm-Leninizm zafere ulaşacaktır.

«DÜNYA ÇAPINDA BAŞ ÇELİŞME TEZİNİ REDDEDELİM!

Bugün bu yeni oportünizme kaynaklık eden tezlerden birisi, «dünya çapında baş çelişme» tezidir. Bu tez aynı zamanda «Üç Dünya Teorisi»nin teorik olarak yükseldiği temellerden birisi ve dünya Marksist-Leninist hareketi içerisinde ÇKP polemiklerinde ve Lin Biao'nun «Yaşasın Halk Savaşının Zaferi» broşüründe sistemleşerek kendisine yer edinen ve bugün reddedilmediği zaman «Üç Dünya Teorisi»ni bir bütün olarak ve temelden reddetmek imkansız olan bir tezdır.

Bu tesbitimizi doğru bir şekilde ortaya koyabilmek için, önce diyalektik materyalizmin

belkemiğini teşkil eden «çelişmeler» konusuna kısaca değinmemiz gerekiyor:

Doğadaki tüm gelişmeler bunlar içindeki çelişmelerin sonucudur. Bu, en karmaşık süreçlerden birisi olan toplumsal süreçler için de doğrudur. Her toplumsal gelişme süreci içerisinde birbiri ile ilişkili ve irili ufaklı bir dizi çelişme mevcuttur. Toplumu değiştirmek isteyenler işte bu bir dizi çelişme içerisinden toplumun gelişmesine damgasını vuran çelişmeleri bulup çıkartmalı, çözümünü acil olarak gündemde olan çelişmeleri kavramalıdır.

Herhangi bir şeyin, ya da toplumun ge-

lişme sürecinin başından sonuna kadar varlığını sürdüren, varlığını sürdürmekle kalmayıp, bu sürecin niteliğini de belirleyen ve ancak kendisinin çözümü ile damgasını vurduğu süreçte tamamlanan **çelişme temel çelişmedir.**

Temel çelişme her toplumda eski ile yeni temsil eden güçler arasındaki çelişmedir ve toplumun gelişme sürecinin niteliğini belirleyen bir tek temel çelişme vardır.

Bu temel çelişmenin damgasını vurduğu süreçte sanki başka temel çelişmeler varmış gibi görünse de, gerçek durum bu değildir. Sürecin çeşitli aşamalarında temel çelişme ve onun tarafından tayin edilen sürecin niteliği değişmez. Sürecin son aşamasında temel çelişme en yoğun bir biçimde ortaya çıkar ve bu çelişmenin çözümü ile süreç tamamlanır. Yeni bir süreç ve bu süreçte damgasını vuran bir temel çelişme ortaya çıkar.

Karmaşık bir sürecin içerisinde -ki toplumsal süreçler böyledir- temel çelişmeden türeyen çok sayıda çelişme vardır. Birbirleriyle ilişkili olan bu çelişmelerin en belli başlılarına **başlıca çelişmeler** denir. Bunlar temel çelişmeden kaynaklanan ve çözümleri toplumsal gelişmeyi sağlayan çelişmelerdir. Bunların bir tanesi gelişme süreci içinde, o anda öne çıkar; bu çelişmenin varlığı ve gelişmesi diğer başlıca çelişmelerin varlığı ve gelişmesi üzerinde etki yapar. Bu, **baş çelişmedir.** Baş çelişme bu süreç içerisinde diğer başlıca çelişmelerden birisi ile yer değiştirebilir, kendisi başlıca çelişmelerden biri haline dönüşebilir. Değişmeyen şey, tek tek her süreçte mutlaka bir baş çelişmenin olduğudur.

Madem ki her süreçte bir baş çelişme mevcuttur, o halde proleter dünya devrimi süreci için bir baş çelişme tayin edilmezse, veya daha doğrusu bu sürecin içerisindeki diğer «başlıca» çelişmeler üzerinde etki yapan; bize rağmen varolan bir baş «çelişme» tespit edilmez, bulunup ortaya çıkarılmazsa, teorik bir yanlışla düşülmüş olunmaz mı? Kavranılması gerekli olan bu halka kavranılamazsa, sürecin çözümü için doğru temelde bir mücadele yürütebilir mi?

Bu soru, tartışmanın odak noktasını teşkil etmektedir; ve doğru tarzda cevaplandırılabilmesi için de proleter dünya devrimci sürecini oluşturan çelişmeler ve bunların çözümleri arasındaki ilişkiler en açık biçimiyle ortaya konulmak zorundadır. Böyle yapılmadığı takdirde verilecek cevap yüzeysel olacak ve Marksist-Leninistleri yanlış yönlere sürükleyecektir.

DÜNYA ÇAPINDA TEMEL ÇELİŞME EMEK-SERMAYE ÇELİŞMESİDİR

Özellikle «Üç Dünya» teorisyenleri tarafından çarpıtılan dünyadaki temel çelişme nedir ve hangisidir?

Bu soruya cevap verebilmek için, temel çelişme kavramını nasıl tanımladığımızı hatırlayalım: Temel çelişme, herhangi bir şeyin gelişme süreci içinde sürecin başından sonuna dek varolan, sürecin niteliğini belirleyen ve çözümü ile sürecin tamamlanmasına yolaçan çelişmedir.

Dünya çapında temel çelişmenin ne olduğunu belirleyebilmemiz için de, yaşadığımız çağın özelliklerini, bu çağda eski ile yeni belirleyen ne olduğunu bilmemiz gerekir.

Bugün içinde bulunduğumuz çağ, emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağın niteliğini esas olarak kokuşan, can çekişen, asalak kapitalizm demek olan emperyalizmin süreç içinde yıkılması, yerini yeni bir sisteme, sömürü ve zulmün olmadığı sosyalizme terketmesi, yürütülen sınıf mücadeleleri sonucu sosyalizmin süreç içinde zafere ilerlemesi oluşturmaktadır.

Emperyalizm çağında kapitalizm dünya çapında yaygınlaşmış, devletler dışında emperyalist metropoller ve emperyalizme bağımlı yarı-sömürgelerden oluşan bir emperyalist dünya sistemi kurulmuştur. Emperyalist güçlerin bu sistemi kurmaktaki amaçları, kârlarına yeni kârlar katmak ve bütün dünya halklarını sömürmektir. Emperyalistler, kendilerine bağımlı hale getirdikleri ülkelerde, kendi emperyalist ihtiyaçlarına uygun ekonomik ve sosyal bir yapı kurmuşlar; girdikleri

ülkelerde bir yandan ülke ekonomisinin bağımsız gelişmesini engellerken, diğer yandan bu ülkelerde kendilerine bağımlı bir kapitalizmi, feodalizmle içiçe girmiş komprador tipte bir kapitalizmi geliştirmişlerdir. Komprador tipte de olsa, kapitalizmin gelişmesi, bu ülkelerde işçi sınıfının gelişmesine yolaçmış; emperyalizm kendine bağımlı ülkelerde de emperyalist metropollerde olduğu gibi, kendi mezar kazıcılarını yaratmıştır. Kapitalizmin emperyalizm çağında, bir dünya ekonomisi kurması, her yanda şu veya bu oranda bir işçi sınıfının ortaya çıkmasını beraberinde getirmiştir. Emperyalizm, bir dünya ekonomisi kurarak, bütün dünyada işçi sınıfı ve halkları sömürü konusunda birleştirdiği gibi, -isteği dışında olarak- bütün dünyada işçi sınıfının ve emperyalizm tarafından sömürülen ve ezilen halkların sömürüye ve baskıya karşı; emperyalizme karşı mücadelede birleşmesinin şartlarını da oluşturmuştur.

Açıktır ki, bugün emperyalizme bağımlı olan, kapitalizmin gelişmediği pek çok ülkede, işçi sınıfı ezilen ve sömürülen nüfusun azınlığını oluşturmaktadır. Ve bu toplumlarda proletarya dışında köy ve şehir küçük burjuvazisi ve milli burjuvazinin sol kesimi, varolan üretim ilişkilerinin değiştirilmesinden yana devrimci bir tavır takınmaktadırlar. Ancak bu sınıfların devrimciliği, emperyalizme, komprador kapitalizme ve feodalizme karşı olmakla sınırlıdır. Bu sınıflar, sömürünün temeli olan üretim araçları üzerindeki özel mülkiyete karşı değildirler ve amaçları sömürüyü bir bütün olarak tasfiye etmek değil, sömürünün belli şekillerini tasfiye etmektir. İşçi sınıfı bundan çok daha ileri amaçlara sahiptir. İşçi sınıfının nihai hedefi sınıfsız bir toplum oluşturmaktır. Emperyalizme bağımlı ülkelerde, işçi sınıfı dışındaki devrimci sınıfların son hedef olarak gördükleri emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin tasfiyesi, işçi sınıfı için, sınıfsız topluma giden yolda yalnızca bir aşamadır. Bugünkü dünya şartlarında emperyalist ülkelerdeki burjuvazi, bütünü ile gerici ve devrimin hedefidir. Emperyalizme bağımlı ülkelerde bur-

juvazinin devrimci olan kesimi, (orta burjuvazinin sol kanadı ve küçük burjuvazi) ise tutarsızdır. Bunların önderliğindeki bir devrimin halkı gerçekten kurtuluşa götürmesi imkânsızdır. Emperyalist ülkelerde, devrimin esas gücü olan proletarya; emperyalizme bağımlı ülkelerde de devrime önderlik etmek ve devrimi kesintiye uğratmadan sürdürmek görevi ile karşı karşıyadır. Bugün bütün dünyada birbirinden değişik çeşitli devrimci akımları esas olarak emperyalizme karşı yönlendiren ve bütün devrimci hareketleri bir hedefte birleştiren sınıf proletaryadır. Proletarya bu görevi Marksist-Leninist partiler aracılığıyla gerçekleştirmektedir.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağının merkezindeki sınıf; bu çağda dünya çağında yeni temsil eden sınıf, enternasyonal işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı, uluslararası alanda neden yeni gerçekten temsil eden tek sınıftır? Çünkü işçi sınıfı, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetle hiçbir ilişkisi olmayan, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin bütünüyle kaldırılmasından çıkarı olan tek sınıftır. İşçi sınıfı, üretim araçları üzerindeki özel mülkiyeti kaldırarak, üretimin toplumsal niteliği ile üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet arasındaki çelişkiyi çözecek; her türlü sömürüyü ve sınıfı ortadan kaldıracaktır. İşçi sınıfı bu anlamda sonuna dek devrimci tek sınıftır.

Marks işçi sınıfının bu niteliğini şöyle belirtiyor :

«Ama bu mücadele şimdi öyle bir aşamaya gelmiştir ki, ezilen ve sömürülen bir sınıf -proletarya- bütün toplumu sömürdü, baskı ve sınıf mücadelesinden kurtarmadıkça, kendini ezen ve sömüren sınıftan, burjuvaziden kurtaramaz.» (67)

Bugün dünyadaki devrimci süreç bir bütün olarak ele alındığında, görülür ki; bu süreç aslında tek tek ülkelerde değişik görünümler arzeden çeşitli devrimlerin bir potada erimesi, değişik devrimci süreçlerin bir hedefte, emperyalizmi yıkmak hedefinde birleşme-

(67) K. Marks. F. Engels, Komünist Manifesto.

sinden oluşmaktadır.

Bugün dünya devrimci süreci:

Kapitalist-emperyalist ülkelerde sosyalist devrim;

Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde demokratik halk devrimi;

Sosyalist ülkelerde sosyalizmin inşasını derinleştirme mücadeleleri, ile,

Dünyadaki gelişmenin çarkını emperyalizmin süreç içinde yıkılması, sosyalizmin süreç içinde zafere ilerlemesi yönünde döndürmektedir.

Bugün dünya çapında, emperyalist sistemin karşısındaki alternatif sosyalizmdir. Her ülkede sosyalist devrim gündemde olmasa da, dünya çapında içinde bulunduğumuz devrimci süreç, dünya çapında sosyalizmi giderek sınıfsız toplumu kurmaya yönelik proleter dünya devrimi sürecidir.

Bu sürecin başından sonuna kadar var olacak olan ve çözümü ile sürecin tamamlanmasına yolaçacak olan çelişme, ekonomik alanda emek-sermaye çelişmesidir. Kapitalizmle birlikte bu çelişme ortaya çıktıktan sonra, kapitalizmin hakim olduğu tüm toplumlar da temel çelişme haline geldi. Dünya çapında ise bu çelişme, kapitalizmin emperyalizm aşamasına vardığı, bir dünya ekonomisinin kurulduğu, emperyalizmin kapitalizmi tüm dünyada yaygınlaştırdığı dönemde temel çelişme, yani dünya devriminin gelişme sürecine damgasını vuran, sürecin niteliğini belirleyen ve bu sürecin başından sonuna kadar varolacak olan bir çelişme haline geldi.

Bugün dünyadaki devrimci süreci ve temel çelişmeyi belirlemede esas olarak iki yanlış yapılmaktadır.

İlk yanlış, proletaryanın çağın merkezindeki sınıf olduğunu kavramayanlar tarafından yapılmaktadır. Bunlar dünyada temel çelişmeyi belirlemekten kaçınmakta, dört başlıca çelişmeyi temel çelişme olarak nitelendirmekte, bunlardan birinin (emperyalizmle ezilen halklar -onlar uluslar diyorlar- arasındaki çelişmenin) önemini abartarak, bunu dünya çapında baş çelişme ilan etmektedirler. Bu yanlış yapanlar, uzun dönemde sosyalist dev-

rim ve sınıfsız topluma varma hedeflerini gözden kaybetmek zorundadırlar ve nitekim öyle de olmaktadır. «Üç Dünya Teorisi»nde en açık ifadesini bulan bu yaklaşım, emperyalizme karşı mücadelenin, emperyalistlerin uşakları (ve hatta emperyalistlerin bir bölümü) tarafından verilebileceğinin propagandasını yapmaktadır.

İkinci yanlış, proletaryanın çağın merkezinde olduğunu, emek-sermaye çelişmesinin dünya çapında temel çelişme olduğunu doğru bir biçimde vurgularken, bu tespiti mekanik bir biçimde tek tek ülkelere indirgeme yanlışsıdır. Bundan ezilen halkların emperyalizme karşı mücadelelerinin öneminin küçümsemesi yanlış doğmakta, dünyanın pek çok ülkesinde emek-sermaye çelişmesinin halen ikincil bir rol oynadığı gerçeği gözardı edilmektedir.

Dünya çapında temel çelişmenin emek-sermaye çelişmesi olarak tespit edilmesi, dünya çapında içinde bulunulan sürecin proleter dünya devrimi süreci olduğu anlamına gelir, ve tek tek ülkelerde ülkenin sosyo-ekonomik yapısına göre, temel çelişmenin yeniden tespit edilmesinin gerekliliğini ortadan kaldırmaz.

Dünya çapında ekonomik alanda emek-sermaye çelişmesi şeklinde ifade edilen temel çelişme, sınıfsal açıdan proletarya-burjuvazi arasındaki çelişmedir. Proletarya ve burjuvazi, içinde bulunduğumuz çağın tipik ve emperyalizm aşamasına varmış kapitalizmin ürünü olan sınıflardır. Bu çağda, dünya çapında kapitalizm ve emperyalizm öncesi dönemlerden kalmış sınıf ve tabakaların varlığı, çağın esas sınıflarının proletarya ve burjuvazi olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. İçinde bulunduğumuz emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya devriminin yıkmaya yöneldiği esas hedef emperyalizmdir. Burjuvazi emperyalizmi ayakta tutan esas unsur, çağımızda eskinin esas temsilcisidir. Proletarya ise, emperyalizmi yıkmaya yönelen sınıflar içinde kapitalizmin gerçek ürünü ve yeninin esas temsilcisi olan sınıftır. Bu anlamda, dünya çapındaki temel çelişme,

proletarya-burjuvazi çelişmesi olarak adlandırılabilir.

Kısacası, içinde bulunduğumuz çağ emperyalizm ve proleter devrimleri çağıdır. Bu çağdaki devrimci süreç proleter dünya devrimi sürecidir. Bu sürecin niteliğini belirleyen temel çelişme, emek-sermaye çelişmesidir. Bu çelişmenin sınıfsal planda yansıması proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmedir.

**BUGÜN DÜNYADAKİ GELİŞMEDE
SÜRECE DAMGASINI VURAN EMEK -
SERMAYE ÇELİŞMESİNDEN BAŞLICA
DÖRT ÇELİŞME TÜREMECTİR!**

Bugün dünyada çeşitli gelişmeler olmaktadır. Dünyanın çeşitli bölgelerinde sıcak savaş sürmekte; sömürenlerle sömürülenler arasındaki mücadeleler çeşitli görünümde sürmektedir. Devletler arası ilişkilerde, çeşitli gruplaşmalar olmakta, bir süre sonra bunlar dağılmakta, yeni gruplaşmalar ortaya çıkmaktadır. Emperyalistler, birbirleri ile devrimleri bastırmak konusunda anlaşmakta, dünya hegemonyası için dalaşmaktadırlar. Gelişen bütün olaylar, aslında dünyada varolan binlerce çelişmenin yansımasından, zıtların mücadelesinin ve birliğinin yansımasından başka bir şey değildir.

Bugün dünyadaki gelişmede, bu gelişmeyi birinci derecede etkileyen, başlıca (en önemli) gelişmeleri ararsak, şu gelişmelerin öne çıktığını görürüz:

**— Emperyalizm ve sosyal emperyalizm
ile ezilen halklar arasındaki çelişme:**

Emperyalizm, bilindiği gibi, dünya hegemonyası peşinde koşar. Emperyalizmin tabii eğilimi olan, kâr'ı en üst derecesine çıkarma isteği, emperyalist sermayeyi kendi ülkesinin sınırları dışına taşırır. Emperyalizm çağında sermaye ihracı genel bir olgu haline gelmiştir. Emperyalist sermaye çeşitli yollarla, (gerektiğinde silah zoru ile) çeşitli ülkelere girer, bu ülkelerin ekonomisini kendine bağımlı kılar. Ülkede kendine bağımlı komprador tipte bir kapitalizm geliştirerek, feodalizmi ayakta tutar. Emperyalizm, kendine bağımlı

hale getirdiği ülkelerin halklarını, uşakları aracılığıyla, gerektiğinde doğrudan doğruya müdahale ederek, ilğine, kemiğine kadar sömürür. Bu ülkelerde, emperyalizm kendi uşakları aracılığıyla, sömürü huzurunu sağlamak için, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının kanlı faşist diktatörlüklerini korur, destekler. Emperyalizme bağımlı ülkelere, böylece bu ülke halkları ile emperyalizm (sosyal emperyalizm) arasında büyük bir çelişme ortaya çıkar. Bu çelişme, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, emperyalizmi ve ona uşaklık eden sınıfları tasfiyeye yönelik Demokratik Halk Devrimleri ile çözülmektedir. Bugün dünyanın birçok yerinde, emperyalizme bağımlı ülkelere halklar ayaklanmakta, emperyalizme ve onun uşaklarına karşı silah elde mücadele etmektedirler. Bu mücadelelerde, emperyalistlerin menfaatleri onların kendilerine bağımlı ülkelerdeki uşakları tarafından korunmakta; emperyalistler, bu ülkelerdeki menfaatlerini korumak için bazen doğrudan müdahalelerde de bulunmaktadırlar. Bugün, dünyanın pek çok ülkesi emperyalizme bağımlı, yarı-sömürge statüsündedir. Bu ülkelerin büyük çoğunluğunda komprador kapitalizmi ile feodalizmin içiçe girdiği bir sosyo-ekonomik yapı hüküm sürmektedir. Bu ülkelerde, emperyalizmin, komprador kapitalizmin ve feodalizmin tasfiyesi, halkın önünde esas görev olarak durmaktadır. Emperyalizm (sosyal emperyalizm) ile halklar arasındaki çelişmenin çözümü için verilen mücadeleler, kuşkusuz dünyadaki gelişme sürecini önemli ölçüde etkilemekte, dünyadaki değişikliklere önemli katkılarda bulunmaktadır.

—Kapitalist ülkelerde (revizyonistlerin hakim olduğu ülkeler de dahil) proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme:

Bugün kapitalizmin gelişmiş olduğu ülkelerde, ölümcül bir mücadele içinde bulunan iki sınıf, proletarya ile burjuvazi karşı karşıya bulunmaktadır. Kapitalist ülkelerde, burjuvazinin işçi sınıfının bir bölümüne rüşvet vererek oluşturduğu işçi aristokrasisi, ve bürokrasi aracılığıyla sağlamaya çalıştığı 'huzur', sağlam temeller üzerinde durmamakta,

her gün sallanmaktadır. Emperyalist sistemin gittikçe derinleşen devrî buhranlarının yükü, emperyalist-kapitalist (ve revizyonistlerin hakim olduğu) ülkelerde de, emekçilerin, özellikle işçi sınıfının omuzlarına yıkılmakta, işçi sınıfının yaşama şartları bozulmaktadır. Bunun sonucunda işçi sınıfının kendiliğinden gelişen mücadelesinde, önemli bir artış izlemek mümkündür. Emperyalist ülkelerde 'devlet' sendikalarında sendika ağalarına karşı gelişen muhalefet, işçilerin hoşnutsuzluğunu açıkça göstermektedir. Kuşkusuz, kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesi, bugün dünyadaki gelişmeleri önemli ölçüde etkileyen bir çelişmedir.

Sosyalist ülkelerde de, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme sürmektedir. Ama bu çelişme, nitelik olarak kapitalist ülkelerdeki proletarya-burjuvazi çelişmesinden değişik ve bu çelişmede hakim yön kapitalist ülkelerdeki tersine proletaryadır.

—Sosyalist sistemle emperyalist sistem arasındaki çelişme :

Emperyalizm, Lenin'in belirttiği gibi, can çekişen kapitalizmdir. Çünkü emperyalizm, «Kapitalizmin çelişmelerini en uç noktasına, ötesinde devrimin bsladığı en son sınırına kadar geliştirmiştir» (68).

Emperyalizm çağında, proleter devrimi, artık teorik mesele olmaktan çıkıp, çözümü gündemde olan pratik bir mesele haline gelmiştir. 1917 Ekim Devrimi bu tespitin doğruluğunu pratikte ispatlamış; ilk defa bir ülke proleter devrimi ile emperyalist sistemin halklarından kopmuştur. Emperyalizm çağı, bu yüzden aynı zamanda proleter devrimleri çağıdır.

Bu çağda iki sistem dünya çapında karşı karşıya gelmektedir: Güçlü görünen, ama gerçekte çürümüş olan ve çöküşe giden, eskinin temsilcisi emperyalist sistem; henüz zayıf olan, fakat her geçen gün büyüyen, gelişip güçlenen, yeninin temsilcisi sosyalist sistem. Sosyalist sistemin temel taşları, açıktır ki, emperyalist sistemden devrimle kopmuş;

proletaryanın diktatörlüğünün hüküm sürdüğü, dünya çapında proleter devrimlerinin kurtarılmış bölgeleri ve üs alanları niteliğinde olan sosyalist devletlerdir. Sosyalist sistem, sosyalist devletlerin yanında, sosyalizme yönelen tüm güçleri içerir.

Açıktır ki, bu iki sistem arasındaki çelişme, bugün dünya çapındaki gelişmelerde çok önemli bir rol oynamaktadır. Emperyalistler ve uşakları bir yandan bilinçli olarak sosyalizme yönelen güçlere, işçi sınıfının öncü örgütlerine, ve gerçek sosyalist devletlere (bugün Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'ne) karşı alçakça saldırırken, emperyalistlerin gönüllü yordakçılığını yapan oportünistler ve karşı-devrimci modern revizyonistler, bu çelişmenin olmadığı görüşlerini yayıyorlar.

— Emperyalist devlet ve tekellerin (sosyal emperyalistler de dahil) kendi aralarındaki gelişmeler :

Emperyalizm, dünya hegemonyası için dalaşmayı içerir. Bu dalaşma, açıktır ki, her emperyalistin diğer emperyalistler aleyhine yayılma isteği ve mücadelesi demektir. Emperyalizm çağı, dünyanın emperyalist güçler arasındaki paylaşımının esas olarak kapanmış olduğu çağıdır. Bu yüzden, her hegemonya dalaşması, yeniden paylaşımı gerektirir. Geniş çapta bir yeniden paylaşım ise, ancak yeni bir emperyalist savaş ile mümkündür.

Emperyalistlerin daha fazla sömürme isteklerinden kaynaklanan emperyalistler arası çelişme de, bugün dünyadaki gelişmeyi önemli ölçüde etkileyen çelişmelerden biridir. Ancak kesinlikle unutulmamalıdır ki, dünyadaki en önemli çelişmelerden biri olarak adlandırdığımız bu çelişme, diğerlerinden nitelik olarak farklı bir çelişmedir. Bundan önce sayılan üç çelişmede çelişmenin bir kutbunda devrim, diğer kutbunda karşı-devrim güçleri bulunmaktaydı. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmede çelişmenin iki kutbunda da karşı-devrimci güçler bulunmaktadır. Bu şu demektir: Proletarya açıktır ki, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmelerden ve bu çelişmelerden kaynaklanan dalaşmalardan proleter dünya devrimi yararına yararlanma-

(68) Stalin, Leninizmin İlkeleri.

ya çalışır. Ama bunu yaparken, bu çelişmenin düşmanlar arasındaki bir çelişme olduğunu hatırdan çıkarmaz. Çelişmeden yararlanma adına, düşmanların bir bölümüne karşı, diğer bölümünün kuyruğuna takılmaz. Dünya barış cephesinin oluşturulmasının gündemde olmadığı şartlarda bir bölüm emperyalist ile ittifakın olmayacağını bilir.

Yukarda saydığımız dört çelişme, bugün dünyadaki çelişmeleri etkileyen en önemli çelişmeler; dünya çapındaki başlıca çelişmelerdir.

Bu çelişmeler, hem birbirinden ayrı, hem de birbirine bağlı çelişmelerdir. Bunlar birbirlerinden ayrıdır ve hepsinin çözüm şekli değişiktir. Örneğin, proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin çözümü, sosyalist devrimle olacaktır. Emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmenin çözümü, emperyalizme ve uşaklarına karşı yönelen Demokratik Halk Devrimleri ile olacaktır. Emperyalistler arası çelişmenin geçici çözümü ise, emperyalist savaşlarla olabilir. Fakat, dünyada sosyalizmin emperyalizme karşı zaferi ile bu çelişmenin maddi temeli ortadan kaldırılmış olacaktır. Emperyalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişmenin çözümü, sosyalizm ve sınıfsız toplum hedefine yönelmiş çeşitli devrimci hareketlerin emperyalizmi parça parça yıkması, sosyalizmin zaferinin dünya çapında yaygınlaşması, sosyalist sistemin bu çelişmede çelişmenin ana yönü haline gelmesi ile çözülecektir.

Bu çelişmeler, aynı zamanda birbirlerine bağlıdır. Bunların her birinin çözümü, diğerinin çözümünü etkiler. Örneğin, proletarya burjuvazi çelişmesinin ifadesi olan kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin sertleşmesi, emperyalizmi zayıflatır; yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde halkların devrim mücadelesinin şartlarını kolaylaştırır; emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişmenin çözümünü ilerletir. Bunun tersi de sözkonusudur. Yani emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişmenin yansıması olan Demokratik Halk Devrimleri, emperyalizmi zayıflatır; emperyalist ülkelerde sınıf mücadelesinin

gelişmesi için uygun şartlar yaratır; proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmenin çözümünü hızlandırır. Emperyalist sistemle sosyalist sistem arasındaki çelişmenin bir yansıması olan, sosyalist devletlerin varlığı, buralardaki sosyalist inşa, yeni bölgelerin devrimlerle emperyalizmin denetiminden çıkması, bir bütün olarak emperyalizmi zayıflatır; ezilen halkların ve kapitalist ülkelerdeki proletaryanın mücadele şartlarını kolaylaştırır. Bunun tersi de sözkonusudur. Bütün ülkelerdeki devrim hareketleri, bunlar içinde bulunan anda ve somut durumda ayrı ayrı hedeflere yönelseler, ayrı ayrı aşamalardan geçseler bile, son tahlilde emperyalizmi zayıflatma noktasında birleşirler, ve birbirlerini desteklerler. Emperyalistler arası çelişmenin sertleşmesi de, emperyalistlerin dünya çapında devrimci hareketlerin karşısına yekpare bir bütün olarak dikilmesini engeller; proletaryanın düşman içindeki çatlaklardan devrim için yararlanma imkânını doğurur; ve gerek emperyalist ülkelerdeki proletaryanın mücadelesi; gerek ezilen halkların emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadelesi ve gerekse proletaryanın iktidarda olduğu ülkelerde proletaryanın sosyalizmi inşa mücadelesi için uygun şartlar yaratır.

Şimdi sorunun ikinci ve daha önemli bir bölümüne, dünya çapında baş çelişmenin tespit edilip edilemeyeceği meselesine geçelim:

Buraya kadar olan bölümler içinde baş çelişme tanımını yapmış, karmaşık bir süreç içinde varolan çelişmelerden, varlığı ve gelişmesi ile diğer çelişmelerin gelişmesini tayin eden veya etkileyen çelişmenin baş çelişme olduğunu; her süreçte mutlaka bir baş çelişme bulunduğunu, bunun bulunup çıkarılmasının ve bu çelişmenin çözümü için tüm güçlerin seferber edilmesinin tayin edici önemde olduğunu belirtmiştik. Meselenin merkezi sorusu olan; her süreçte mutlaka bir baş çelişme varsa, o halde biz, proleter dünya devrimi süreci için bir baş çelişme tespit etmediğimizde, teorik bir yanlışla düşmüş olmuyor muyuz? Sorusunu sormuştuk. Bu sorunun kesin cevabı hayırdır.

Kavranması gereken proleter dünya devrimi sürecinin nasıl bir süreç olduğudur. Yukarda da değindiğimiz gibi, proleter dünya devrimi süreci çok çeşitli, değişik devrim süreçlerinin, bir hedefe; emperyalizmi yıkmaya, sosyalizmi kurma hedefine yönelmesi ile ortaya çıkan bir süreçtir. Proleter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı, tek tek ülkelerde devrimlerin gerçekleşmesi ile ortaya çıkan ve gelişen bir süreçtir. Proleter dünya devrimi süreci, tek tek ülkelerdeki değişik devrimci süreçlerden ayrı, bu süreçlerden soyutlanarak ele alınabilecek bu süreçlerden bağımsız olarak varolabilecek bir süreç değildir.

İşte bu yüzden, tek tek devrimci süreçler için tespit edilebilecek olan ve mutlaka edilmesi gereken baş çelişme, çok değişik devrimci süreçlerin bir birleşimi olan dünya devrimci süreci için tespit edilemez. Dünya devrimci süreci için bir baş çelişme tespit etmek, dünya devrimci sürecini tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerden bağımsız olarak ele almak demektir ve dünya devrimini bir yanda emperyalizm, diğer yanda emperyalizme karşı olan güçlerin bir anda karşı karşıya gelecek, emperyalizmin bütün dünyada halkların aynı anda ayaklanması ile, bir anda toptan çökeceği, devrimin (sosyalizmin) dünya çapında bir anda toptan zafere ulaşacağı anlayışından kaynaklanır veya gelişmesi içinde bu anlayışla mutlaka götürür.

Dünya çapındaki baş çelişme tespiti, dünya devrimci sürecinin tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerin bir hedefte birleşmesi ile ortaya çıkan bir süreç olduğunu reddettiği gibi, dünyadaki çeşitli ülkelerdeki devrimci süreçler arasındaki karşılıklı ilişkileri kavramama, bu ilişkileri tek yanlı ele alma, -çeşitli devrimci süreçler arasında mekanik bir öncelik-sonralık ilişkisi yaratma sonuçlarına da götürür. Bilindiği gibi, Marksist-Leninistler baş çelişme tespitini, gerçeği bir takım şemalara uydurmak için değil, devrim yapmak için yaparlar. Baş çelişme tespiti akademik bir tespit değildir. Marksist-Leninistler, bir baş çelişme tespit ettikleri zaman, tüm güçleri ile öncelik-

le bu baş çelişme tespit edilen çelişmeyi çözmeye yönelirler. Çünkü bilirler ki, baş çelişmenin çözümü yolundaki gelişmeler, diğer çelişmeleri de çözüm yolunda etkileyecektir; baş çelişmenin çözümü, diğer çelişmelerin gelişmesinde tayin edici bir rol oynamaktadır.

Bunu dünya çapında uyguladığımız zaman ne olur? Dünya çapında bir baş çelişme tayin etmemiz, dünyadaki en önemli, başlıca («en önemli» kavramını Stalin ve Lenin kullanıyorlar, Bkz. Leninizmin ilkeleri, Leninizmin Tarihi Kökleri, çelişmeler bölümü) dört çelişmeden birinin baş çelişme olduğu tespiti yapmamız, dünya çapındaki tüm devrimci güçlerin görevinin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi demektir. Bugün kendine Marksist-Leninist diyen pek çok grubun da yapmaya devam ettiği gibi «ezilen halklarla (oportünistler «ve milletlerle» diyor) emperyalizm arasındaki çelişme, dünya çapında baş çelişmedir» tespiti yapılırsa, dünyadaki tüm devrimci güçlerin öncelikle bu çelişmeyi çözmeye yönelmesi gerekir; o zaman bütün dünyada Marksist-Leninist devrimcilerin esas görevi, emperyalizme bağımlı ülkelerdeki anti-emperyalist mücadelenin propagandasını yapmak, anti-emperyalist, anti-feodal devrimler için örgütlenmek olur. Böyle bir baş çelişme tesbiti, yapmak, emperyalist ve sosyal emperyalist ülkelerdeki devrimi, doğrudan doğruya ve tek yanlı olarak, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrime bağımlı kılmak demektir. Böyle bir baş çelişme tesbitinin varacağı mantıki sonuç şudur: «Bugün dünya çapında baş çelişme, emperyalizmle ezilen halklar arasındaki çelişmedir. Dünya devrimci sürecinin gelişmesi öncelikle bu çelişmenin ;özümüne bağlıdır. Buralarda devrim olmadan, emperyalist ve sosyal emperyalist ülkelerde devrim imkansızdır. O halde, bütün gücümüzle yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerdeki devrim mücadelesini yükseltmeliyiz. Bütün ülkelerdeki devrimciler bu hedefe yönelmelidir.»

Eğer, yapılan baş çelişme tespitinden bu mantıki sonuç çıkarılmayıp, ona uygun taktikler geliştirilmiyorsa, baş çelişme tesbiti,

yalnızca bugün dünyanın hangi bölgelerinde emperyalizme ağır darbeler vurulduğunu belirtmek için yapılıyor ve baş çelişme tesbitinin mantıki sonuçları kabul edilmiyorsa, o zaman, böyle bir tesbit yalnızca 'akademik' bir tesbit olarak kalır. Kafa karıştırmaktan ve oportünizmin yeni kılıklarına uygun zemin yaratmaktan başka bir işe yaramaz.

Yok ama dünya çapında baş çelişme tesbiti, mantıki sonuçları ile birlikte savunulup uygulamaya konuluyorsa, o zaman bu tesbit:

- a) Dünya devrimci sürecini tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinden soyutlayarak ele alan;
- b) Tek tek ülkelerdeki devrimci süreçler arasındaki karşılıklı etkilemeyi kavramayan;
- c) Devrimci süreçler arasındaki ilişkiyi tek yanlı olarak mutlaklaştıran; çeşitli ülkelerdeki değişik devrimci süreçler arasında mekanik bir öncelik sonralık ilişkisi geliştiren;
- d) Dünya devriminin, dünya çapında devrimci ve karşı-devrimci güçlerin bir anda karşı karşıya gelmesi ile gerçekleşeceği ve emperyalizmin bir anda toptan çökeceği anlayışından kaynaklanan; anti-marksist bir tesbittir ve dünya devrimine zarar vermektedir.

Dünya Marksist-Leninist hareketinin tarihini incelediğimizde görürüz ki, son dönemlere gelene dek dünya çapında bir baş çelişme tesbiti yoktur.

Lenin, Stalin ve Komintern döneminde, dünya çapında tesbit edilen çelişmeler en önemli çelişmelerdir (başlıca çelişmeler). Bu çelişmelerden hiç biri, diğerlerine göre abartılmamakta, her biri somut olarak ele alınıp incelenmekte, aralarındaki karşılıklı bağ belirtilmektedir.

Leninizmin İlkeleri'nde Stalin bu meseleye şöyle yaklaşmaktadır:

«Lenin emperyalizme 'can çekişen kapitalizm' dedi. Neden? Çünkü emperyalizm, kapitalizmin çelişkilerini en son sınırına, ötesinde devrimin başladığı noktaya vardırır da ondan. Bu çelişkiler arasında, en önemli

sayılması gereken üç çelişki vardır:

Birinci çelişki, emek ile sermaye arasındaki çelişkidir.

İkinci çelişki, hammedde kaynaklarını, başkalarının topraklarını ele geçirmek için mücadele halinde olan çeşitli mali guruplar ile emperyalist devletler arasındaki çelişkidir.

Üçüncü çelişki, bir avuç egemen 'uygar' ulus ile, dünyanın yüzlerce milyonluk sömürülen ve bağımlı halkları arasındaki çelişkidir.»

Genellikle eski 'gelişen' kapitalizmi, can çekişen kapitalizm haline getiren belli başlı çelişkiler bunlardır.

Bundan on yıl önce patlak veren emperyalist savaşın anlamı, bütün bu çelişkileri tek bir düğümde toplayarak terazinin kafesine koyması, böylelikle proletaryanın devrimci savaşlarını hızlandırması, kolaylaştırmasıdır.

Başka bir deyişle, emperyalizm, devrimin kaçınılmazlık haline gelmesi sonucuna varmakla kalmadı, kapitalizmin kalelerine doğrudan doğruya saldırmak için elverişli koşulların yaratılması sonucuna da vardı.

Leninizmi doğuran uluslararası durum işte budur.» (69)

Görüldüğü gibi, Stalin meseleye gayet somut yaklaşmakta; dünya çapındaki «en önemli» çelişmeleri; dünya çapında emperyalizmi zayıflatan çeşitli çelişmeleri belirtme anlamında belirtmekte, bunlar arasında bir öncelik sonralık ilişkisi kurmamakta, karşılıklı ilişkileri vurgulamaktadır.

Stalin'in dünya çapında çelişmeler meselesine bu Marksist-Leninist yaklaşımı, bütün III. Enternasyonal ve Kominform döneminde de sürmektedir. Komintern ve Kominform belgelerinde «dünya çapında baş çelişme» tespiti yoktur. Çünkü Komintern ve Kominform, proleter dünya devrimi sürecini tek tek ülkelerdeki devrimci süreçlerin bir hedefe yönelmesinden oluşan bir süreç olduğu doğru Marksist-Leninist anlayışına sahiptir.

Daha sonra revizyonizmin Sovyetler Bir-

(69) Stalin, Leninizmin İlkeleri s. 12-15, Sol Yayınları.

liği'nde hakim olması ile dünya proleter devrimci süreci hakkındaki bu doğru anlayış yavaş yavaş değişikliğe uğramaya başladı. Kruşçef revizyonizmin temel belgesi olan SBKP(B) XX. Parti Kongresi raporunda, dünya çapında baş çelişme şudur diye somut bir tespit yapılmamasına rağmen, Sovyetler Birliği'nin etrafında kümelenen devletlerden oluşan «sosyalist kamp»ın «dünya devrimci sürecinin» esas gücü olduğu; artık sosyalizme geçişin sosyalizmle emperyalizmin dünya çapında sistem olarak «barış içinde bir arada yaşaması» «barış içinde yarışması» ile mümkün olabileceği tezi savunuluyor, ve buna göre önemli olanın, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasında sürdürülecek olan «barış içinde yarış-barış içinde geçiş» mücadelesi olduğu vurgulanıyordu. Halklara tavsiye edilen, bu barışı bozmamalarıydı. Kruşçef revizyonistlerinin tespiti, son tahlilde «sosyalist kamp la emperyalist kamp» arasındaki çelişmeyi, adını vermeden, «dünya çapında baş çelişme» ilan etme sonucuna varıyordu. Gerçekte onlar bunu «baş çelişme» ilan ediyorlardı.

Tüm dünya Marksist-Leninist partilerinin ve işçi partilerinin katıldığı, 1957 ve 1960 genel toplantılarının resmi belgelerinde, Kruşçef modern revizyonistlerinin bu çelişme anlayışı yansımaktadır.

Bilindiği gibi, Marksist-Leninistler, Kruşçef modern revizyonizmine karşı 1960'ların ortalarına doğru açık bir ideolojik mücadele açtılar. Bu mücadelenin temel bilgileri, ÇKP'nin SBKP'ne yazdığı «Dünya Komünist Hareketinin Genel Hattı Hakkında» adlı (1963) mektup ve ÇKP Merkez Komitesinin çeşitli konularda yazdığı, Genel Hat Hakkında Teklif'te ortaya konan görüşleri geliştiren dokuz yorumdur. Aynı dönemde AEP'nin yazdığı yazılarda da, ÇKP'ye paralel görüşler savunulmaktadır (ve AEP bugün bu polemik yazılarının ve 1957/1960 Deklarasyonlarının doğru olduğu görüşünü savunmakta, bu belgelere sahip çıkmaktadır).

Bu polemik yazılarında, 1957/1960 Deklarasyonlarına sahip çıkılıyor; SBKP, bu belgelerdeki çizgiyi çiğnemekle suçlanıyordu. Bu

belgelerde de çelişmeler konusunda, 1957/1960 deklarasyonlarındaki formülasyon aynen kullanılmakta; somut olarak baş çelişme tespiti yapılmamakta; ama emperyalist kamp/sosyalist kamp dünyadaki «temel çelişmeler» içinde, birinci sırada sayılarak, 'bu sıra değiştirilemez' denmektedir. (Bkz. «Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif»). Burada, aynı SBKP XX. PK raporunda, ve 1957/1960 deklarasyonlarında olduğu gibi, isim verilmeden, «emperyalist kamp ile sosyalist kamp arasındaki çelişmenin» dünya çapında baş çelişme olduğu anlayışı kabul edilip savunulmaktadır.

Oysa belirtildiği gibi, baş çelişme tespiti, tespit edenlerin önüne bir dizi görev çıkarır. Nitekim bu belgelerde isim verilmese de kabul edilen baş çelişme anlayışı giderek gelişmiş, önce Lin Biao'nun Troçkist dünya devrimi tezi, şimdi de daha değişik görünüm altında «Üç Dünya Teorisi»ne kaynaklık etmiştir.

Lin Biao'nun dünyanın şehirlerinin (kapitalist-emperyalist ülkeler) dünyanın kırları («Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş alanları»)ndan kuşatılması şeklindeki sözde halk savaşı stratejisine teorik temellerden birisini bu tez oluşturmıştır. Lin Biao bu tezi ni şöyle açıklıyor:

«Yeryüzünün tümünü ele alırsak, Kuzey Amerika ile Batı Avrupa'ya 'dünyanın kentleri' denilebilirse, Afrika ve Latin Amerika'da 'dünyanın kırlık bölgeleri'ni oluştururlar. İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana, devrimci proletarya hareketini, türlü nedenler yüzünden, Kuzey Amerika ve Batı Avrupa kapitalistleri geçici olarak bastırabildikleri halde, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki devrimci halk hareketleri hızla büyümektedir. Böylece çağdaş dünya devriminde bir bakıma, kentlerin kırlık bölgelerden kuşatılması görüntüsü bulunmaktadır. Son çözümlemede, dünya devrimi davasının tümü, dünya nüfusunun büyük çoğunluğunu meydana getiren Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının devrimci mücadelelerine dayanmaktadır. Bu bakımdan sosyalist ülkeler, Asya, Afrika ve Latin Amerika'daki halkların devrimci mücadelelerini

desteklemeyi uluslararası bir görev saymaldırlar.» (abç) (70)

Görüldüğü gibi, «baş çelişme» tezini kendi içinde «tutarlı» bir tarzda savunan Lin Biao, bu baş çelişmeden kalkıyor, bu baş çelişme çözülmeden dünya devrimi mücadelesi ilerletilemeyeceği için (!) kapitalist ülkelerde devrim mücadelesinin tatil edilmesini, bütün dünya halklarına, ifadesini emperyalizmle Asya, Afrika ve Latin Amerika'nın geniş kırık alanlarındaki halklar arasındaki çelişmede bulan bu «çağdaş dünyanın temel (Lin Biao bunu baş çelişme anlamında kullanıyor-Partizan) çelişmesi»ni (71) çözmek için çalışmalarını görevini veriyordu.

Dünya çapında baş çelişme tespiti, ÇKP'nin de şu görüşleri savunmasına yolaçmıştır:

«Böylece çağdaş dünyada uluslararası komünist hareketin önünde temel görev, ezilen Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları'nın ve uluslarının devrimci savaşımalarını destekleme görevidir, çünkü bu savaşımalar, bir tüm olarak uluslararası proletaryanın davasında ayırtedici bir önemdedir. Bir tüm olarak uluslararası proletaryanın devrimci davası, bir anlamda dünya nüfusunun ezici çoğunluğunu barındıran bu bölgelerdeki halk savaşımalarının sonucunu ve bu devrimci savaşımaların desteğinin kazanılmasına bağlıdır.» (abç) (72)

İşte görüldüğü gibi, tek tek devrimci süreçler için tespit edilmesi mümkün ve zorunlu olan baş çelişme tezi dünya çapında ele alınmaya kalkışıldığında, böyle bir hal alıyor; yalnızca devrimci süreçler arasında bir mekaniklik yaratmakla kalmayıp, aynı zamanda «dünya çapında toptan devrim» hayal eden troçkist bir öz savunuluyordu.

Bu öz Lin Biao'da iyice açığa çıkmış, Lin Biao bunu açık açık «çağımız emperyalizmin toptan çöküşe sosyalizmin toptan zafere ilerlediği çağdır» diyerek ifade etmiştir.

(70) Lin Biao; Yaşasın Halk Savaşının Zafere, s. 51

(71) Lin Biao, age, s. 56.

(72) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, s. 167, Bilim ve Sosyalizm Yayınları.

Bugün dünya çapında yapılacak bir baş çelişme tespiti, dünyadaki bütün devrimci güçlerin kavrayacağı halka anlamında ele alınmıyor, dünyadaki devrimci mücadelelerin metropollerde mi, yoksa bağımlı ülkelerde mi olduğunu belirtmek için kullanılıyorsa; bunu somut olarak ortaya koymak mümkündür ve bu, Lenin'in, Stalin'in Marksist-Leninist tutumunun bir devamıdır.

Eğer bu tespit dünyadaki devrimci güçlerin beraberce kavrayarak, dünya devrimini ilerletmek için çözmeye çalışacakları halka anlamında ele alınıyorsa, bu anlayışın götürceği tek yer, bu «baş çelişme»nin aldığı şekle göre, bazı ülkelerde devrimleri reddetmek, dünya devrimci sürecini tek bir bütün gibi gören «toptan dünya devrimi» fikrini, yani Troçkizmi savunmak demektir. Bütün Marksist-Leninistler ve dürüst devrimciler bu tezleri reddetmeli, «Üç Dünya Teorisi»nin de teorik olarak yükseldiği temellerden biri olan bu tezi bir bütün olarak kaldırıp atmalıdır.

«DÜNYA HALKLARININ BAŞ DÜŞMANI» TEZİ BİR BÖLÜM EMPERYALİSTİ EMPERYALİST OLMaktan ÇIKARAN; «BAŞ DÜŞMAN»LA EMPERYALİZMİ EŞİTLEYEN, «TOPTAN DÜNYA DEVRİMİ» TEZİ İÇERİSİNDE «BAŞ ÇELİŞME» TESPİTİ İLE BÜTÜNLEŞEN BİR TEZDİR!

Bugün «Üç Dünya Teorisi»ni «reddeden» bir dizi parti ve gurup halâ «dünya halkları'nın baş düşmanı iki süper devlettir» tezini savunmaya devam ediyorlar. Bu tespit dünya halkları (proleter dünya devrimi) açısından sadece belli emperyalistleri düşman görüp diğerlerini dost kabul eden bir anlayış değil; aynı zamanda baş düşmanla emperyalizmi eşitleyen ve nihayet baş çelişme tezi ile de birleşince «toptan dünya devrimi» fikrini ortaya çıkaran, bunu savunanların kaçınılmaz olarak varacakları bir tespittir. Bu tez aynı zamanda «Üç Dünya Teorisi»nin gizli takipçiliği demektir.

Bu tezin gelişme tarihi de baş çelişme tezinin gelişme tarihiyle aynıdır ve zaten bunlar ortaya çıktıkları andan itibaren birbirleri-

nin tamamlayıcıları olmuşlardır. Baş çelişme konusunda belirttiğimiz belgelerde baş düşman fikrinin gelişimini de görmek mümkündür.

O dönemde dünya Marksist-Leninist hareketi içinde genel eğilim, emperyalist güçler içinde Amerikan emperyalizmini esas hedef olarak almak, ABD emperyalizmini tecrit et-dünya halklarının mızrağın sivri ucunu yö-mek eğilimidir. ABD emperyalizmi «bütün dünya halklarının mızrağını sivri ucunu yö-neltmesi gereken halkların en azgın düşma-nıdır.» (73)

Bu konuda hatta «Amerikan emperyaliz-minin denetiminde olan emperyalist ülkeler-de de işçi sınıfı öncelikle ABD emperyalizmi' ne ve ama bunun yanında kendi ülkesinin te-kelci burjuvazisine karşı mücadele etmelidir» denecek kadar ileri gidilmekte, eğilim olarak Amerikan emperyalizmi, bir bütün olarak emperyalizmle eşitlenmekte, Kruşçef revizyo-nizmi, Amerikan emperyalizmi ile uzlaştığı noktasından eleştirilmektedir.

Dünya çapında «baş düşman» tanımı ilk olarak Komintern içinde ve savaş kışkırtma-da esas olarak öne çıkan, baş savaş kışkırtıcı-ları anlamında doğru bir temelde kullanılmış, fakat daha sonra giderek 1957/60 Deklaras-yonlarında, polemik yazılarında, Lin Biao'da ve nihayet «Üç Dünya Teorisi»nde «dünya halklarının başdüşmanı» anlamında iyice şe-killenmiştir.

Örneğin, Lin Biao o dönemde şöyle diyor-du:

«O, insanlık tarihinin en kudurmuş sal-dırganı, tüm dünya halklarının en azgın düş-manı ve ortak düşmanıdır. Dünyada devrim isteyen, bağımsızlık ve barış isteyen her ülke ya da halk mücadelesinin ilk atılımını Ame-rikan emperyalizmine karşı yöneltmekten baş-ka bir yol tutamaz.» (abç) (74).

Görüldüğü gibi bu dönemlerde ABD em-peryalizmi baş düşman görülme eğiliminde i-di ve ona karşı «birleşik cephe» öneriliyordu.

(73) Bkz. Uluslararası Komünist Hareketin Genel Hattı Hakkında Teklif.

(74) Bütün Ülkelerin İşçileri Birleşiniz, s. 200.

«Dünya halkları dünya barışını korumak yeni bir dünya savaşını ve nükleer savaş ön-lemek istiyorlarsa, Amerikan gericilerinin baş çektiği emperyalist kampın saldırı ve savaş merikan emperyalizminin tüm olarak emper-yalizme özdeleştirilmesi açık bir eğilim ola-rak ortaya çıkmaktadır.

Daha sonra Lin Biao 'Yaşasın Halk Sava-şının Zaferi' adlı broşüründe baş düşman kav-ramını kullanmadan, Amerikan emperyaliz-mini baş düşman gören anlayışları savunmak-ta, «Amerikan emperyalizmi ve uşaklarına karşı bir cephe» kurulmasını önermektedir.

1969 ÇKP IX. Kongresi'nde Lin Biao'nun sunduğu raporda, Amerikan emperyalizmi ve Sovyet revizyonistlerinin sosyal emperyalizmi halkların en azılı baş düşmanları ilan edil-mektedir.

Üç Dünya Teorisinin ortaya çıkması ile ise, «iki süper güç dünya halklarının baş düş-manı» ilan edilmiştir.

Dünya Marksist-Leninist hareketi içinde, dünya çapında baş düşman kavramının kulla-nılmasının gelişmesini izlediğimizde gördüğümüz şudur:

SBKP XX. Parti Kongresi'ne kadar baş düşman kavramı yalnızca barışın baş düşma-nı, savaşın esas kışkırtıcısı anlamında kulla-nılmıştır.

Bu kavramın bu şekilde kullanılmasının pratikte yansması emperyalist savaş aleyh-tarı bir cephenin oluşturulmasına çalışılma-sı; savaş içinde de savaşın esas kışkırtıcısı o-lan emperyalistlere karşı, diğer emperyalist-lerle bir cephe oluşturulmasıdır.

Bu cephe, yalnızca savaş içinde ve savaş için kurulan bir cephedir. Kesinlikle proleter dünya devrimini gerçekleştirmek için kurul-muş bir cephe değildir. Böyle bir siyaset doğ-ru bir siyasettir. Marksist-Leninistler, emper-yalistlerarası çatlaklardan halklar lehine ya-rarlanmışlardır.

SBKP XX. Parti Kongresi'nden itibaren baş düşman konusunda, emperyalist savaş ile proleter dünya devrimi arasındaki ayrım ter-kedilmeye başlanmış; bir tek emperyalist gü-cün «dünya halklarının baş düşmanı» ilan e-

dilmesi eğilimi belirlemiştir.

«Üç Dünya Teorisi» ile bu eğilim kesinlik kazanmış, «iki süper güç» adı verilen ABD emperyalizmi ve Rus sosyal emperyalizmi dünya halklarının baş düşmanı ilan edilmiştir.

Böyle bir tespit yalnızca savaşa karşı değil, esas olarak proleter dünya devrimi konusunda yapılmaktadır. Böylece proletarya, ezilen dünya halkları ve «iki süper güç»e karşı olan herkesin cephe oluşturmaya siyaseti gündeme getirilmekte, devrimci güçlerle karşı-devrimci güçler arasındaki ayrım ortadan kaldırılmakta, emperyalistlerin bir bölümü ve komprador burjuvazi ve toprak ağası sınıfları, proleter dünya devriminin itici güçleri arasında sayılmaktadır.

Bugün «iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» tezini getirenler, bunun Komintern geleneğinin devamı olduğunu söylerken, dünya Marksist-Leninist hareketinin tarihini çarpıtıyorlar. Kominterdeki baş düşman tespiti, emperyalist savaşla ilgili bir tespittir. Önerilen cephe, proleter dünya devrimi cephesi değil, savaşa karşı bir cephedir.

Bugün «Üç Dünya Teorisi»ni savunanlar, kendi içlerinde «tutarlı» davranarak, «iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır.» tespitinin sonuçlarını siyasetlerine yansıtıyorlar ve «iki süper güce karşı olan herkesin birleşmesi (!)» yönünde bir siyaset izliyorlar.

«Üç Dünya Teorisi»ne bir yandan karşı çıkıp, diğer yandan «iki süper güç dünya halklarının baş düşmanıdır» deyip, «iki süper güç (!)»e karşı diğer emperyalist güçlerle ittifaka yönelmeyenler, tutarlı davranmıyorlar. Bunlar mutlaka siyasetlerini gözden geçirmeli ve «Üç Dünya Teorisi»nin bu temel tezini özeleştirisi ile terketmelidirler.

Neden dünya çapında, savaş etkenlerinin yükseldiği dönemlerde ve savaş dönemlerinde barışın baş düşmanı, savaşın esas kışkırtıcısı anlamında bir baş düşman tespiti yapmak doğrudur; ama şartlar ne olursa olsun proleter dünya devriminin baş düşmanı anlamında «halkların baş düşmanı» şeklinde bir tespit yanlıştır?

Çünkü, dünya çapında savaş etmelerinin hızla yükseldiği şartlarda ve savaş şartlarında proleter dünya devriminin hedefleri içinde yer alan; ama içinde bulunulan anda emperyalist savaşın çıkmasını hazırlıksız olduğu için istemeyen ve savaşın esas kışkırtıcısı olan emperyalist güçlere karşı olan bir bölüm emperyalist arasında ittifak mümkün hale gelir. Savaş içinde böyle bir ittifak kurulabilir. Savaş öncesinde ise, relatif barışı koruma konusunda, savaş içindeki gibi bir ittifak kurulmasa da, proletarya savaşın esas kışkırtıcılarını tespit ederek, siyasetini savaş konusunda esas olarak bu güçlerin teşhiri ve ilerki bir ittifakın hazırlığı doğrultusunda yürütür.

Proleter dünya devrimi konusunda ise bir baş düşman tespiti yapılamaz. Çünkü proleter dünya devriminin hedefi bir bütün olarak emperyalizm ve her türlü gericiliktir. Devrimin hedefleri arasında yer alan emperyalistlerin ve gericilerin bir bölümüne karşı, dünya çapında bir ittifak, çok özel, olağanüstü şartlar dışında imkânsızdır. (Bu olağanüstü şartlar, dünya çapında emperyalist savaş şartlarında ortaya çıkar. Normal zamanda ve proleter dünya devrimi konusunda imkânsız olan bu ittifak, savaş dönemlerinde, yalnızca bir konuda mümkün hale gelebilir.) Dünya çapında, şu veya bu emperyalist gücü, genel anlamda, yani proleter dünya devriminin baş düşmanı olma anlamında baş düşman ilan etmek, halklara mümkün olmayı mümkün gösterir, halkları baş düşman ilan edilen güce (güçlere) karşı, diğer emperyalistlerin kuyruğuna takmaya hizmet eder. Böyle bir tespit, başdüşman ilan edilen emperyalist güçle, proleter dünya devriminin düşmanlarının eşitlenmesi, emperyalizmin (sosyal emperyalizmin ve her türlü gericiliğin) baş düşman ilan edilen güç(ler)e indirgenmesi demektir. Diğer düşmanları halkların devrim ateşi karşısında, ateş hattından çekmek, hatta bu güçleri devrimin itici güçleri arasında saymak demektir. Ayrıca proleter dünya devrimi için bir başdüşman tespit etmek, bütün dünya halklarının devrim konusunda öncelikle bir veya bir kaç gücü kendine

hedef almasını isteyen, dünya devrimci sürecinin tek tek ülkelerdeki devrim süreçlerinden ayrı ayrı ele alınamayacağını kavramayan bir tespittir. Böyle bir tespitin sonuçları «Üç Dünya Teorisi»nin pratiğe yansımada çok açık bir biçimde ortaya çıkmaktadır.

Kısacası, bu iki tez de, dünya devriminin bir anda olacağı troçkist görüşünden kaynaklanmakta ve «Üç Dünya Teorisi»nin gizli bir biçimde takipçiliğini yapmaktadır.

Bu tezlerin, bütün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde büyük bir saygınlığa sahip ÇKP'nin resmi tezleri haline gelmesi, bu tezlerin dünya Marksist-Leninist hareketi içinde çok çabuk ve geniş bir şekilde yayılmasına yolaçmış, bu tezler Marksist-Leninist bir eleştiri ve özeleştiri ile reddedilmediği için, Marksist-Leninist harekete çok ağır zarar vermiştir ve halâ da vermektedir. Bugün bütün oportünistler dünya çapında baş çelişme tespit etmek, devrimci süreçler arasında bir öncelik sonralık ilişkisi kurma konusunda birleşmekte, ama somut olarak baş çelişmeyi tespit etmede ayrılmaktadırlar.

«Üç Dünya Teorisyenleri», bugün dünya çapında baş çelişmeyi «iki süper güç (!) (tabii öncelikle de daha 'saldırgan' ve daha azgın olan Rus sosyal emperyalizmi ile) ile, süper gücün ezdiği ve tehdit ettiği uluslar halklar, devletler, ülkeler, vs.» arasında tespit ediyorlar.

«Üç Dünya Teorisi»ne ülkemizde güya karşı çıkan Halkın Birliği oportünistleri ve Halkın Yolu'nun üç dünya teorisine güya karşı çıkan bölümü de dünya çapında baş çelişme konusunda «başta iki süper güç olmak üzere emperyalizm ve (sosyal emperyalizm) ile, ezilen uluslar ve halklar arasında» olarak tespit ediyorlar. (Bazen iki süper güçle ezilen uluslar ve halklar arasında da diyorlar).

«Üç Dünya»ya karşı çıkma konusunda diğerlerini tutarsız olmakla suçlayan Halkın Kurtuluşu ise, bu konuda onlarla aynı şeyleri söylüyor. Tek farkı, AEP'den olumlu bir şekilde etkilenmesi sonucunda, arada bir emek-sermaye temel çelişmesinin önemini belirtmesi.

politikalarına karşı durmak üzere, birbirlerini desteklemeli; mümkün olan en geniş birleşme cepheyi kurmalı ve ABD halkı da içinde olmak üzere birleşebilecekleri bütün güçlerle birleşmelidirler.» (abç) (75)

Gerçekten de baş düşman, düşmanlar arasında ayrım yapmak, onların arasındaki çelişmelerden yararlanmak, düşmanlar arasında öne çıkan en dar alana sıkıştırmak ve öncelikle onu tecrit etmek için tespit edilir ve baş düşmana karşı birleşebilecek diğer düşmanlar da dahil tüm güçlerle «birleşik cephe» oluşturulur.

Ama sorun şu ki, bu birleşik cephe, kiminle, neye karşı ve ne için yapılacaktır? İşte üzerinde bunca fırtına koparılan sorun bu noktada düğümlenmektedir.

Bizim görüşümüze göre baş düşman tespiti dünya halkları, yani proleter dünya devrimi açısından yapılamaz. Çünkü böyle bir tespit açıkça diğer emperyalistlerin halkların dostu olduğu tezinin kabulüdür. Proleter dünya devrimi açısından emperyalistler arasında «en az tehlikeli» tespiti yapılamaz. Bu ayırım ancak emperyalist savaş meselesinde yapılır ve emperyalist savaşı esas olarak kışkırtan barışın baş düşmanına karşı o anki somut durumda savaştan yana olmayan emperyalistlerin de dahil olduğu Dünya Barış Cephesi oluşturulur. Dünya Barış Cephesi ve Proleter Dünya Devrimi Cephesi birbirinden kesinlikle farklıdır.

Bu fark, her türden oportünistlerin elinde süreç içinde üstü örtülmeye çalışılmış, ama buna rağmen çok net ve çok açık olan bir farklılıktır.

Şimdi bu farklılığın süreç içinde üstünün nasıl örtüldüğünü görelim.

1957/1960 Deklarasyonlarında, dünya halklarının 'başta Amerikan emperyalizmi olmak üzere emperyalizme ve her türden gericiliğe karşı' birleşmesi istenmektedir.

1963'teki polemik yazılarında, halkların 'mızrağın sivri ucunu Amerikan emperyalizmine yöneltmeleri' istenmektedir. Burada, A-

Kurtuluş, Devrimci Yol vs. gibi küçük-burjuvazinin sol siyasi akımları, dünyada baş çelişme tespit etme konusunda açık bir tavır takınmıyorlar. Bunlar, hem Kruşçef tipi modern revizyonizmden etkilenip, «sosyalist kamp-emperyalist kamp» çelişmesini, (sosyalist kamptan anladıkları kendilerinin revizyonist dediği sosyal emperyalist kamp!) hem de «emperyalizm-ezilen uluslar ve halklar çelişmesi»ni öne çıkarıyorlar.

PARTİZAN'ın dünya çapında çelişmeler konusunda görüşü, dünya çapındaki başlıca çelişmelerin belirtilmesi, bunların arasındaki ilişkilerin doğru bir biçimde ele alınıp incelenmesidir. Gene dünya çapında, gelişmenin esas yönünü belirlemek için temel çelişme tespiti yapılmalıdır. Yukarıda anlatılan nedenlerden dünya çapında baş çelişme tespiti yapılmamalı, baş çelişme tespiti tek tek ülkelerde somut olarak ele alınmalıdır.

Diğer taraftan, bugün ülkemizde kendine Marksist-Leninist diyen tüm grupların ortak özelliği, «Üç Dünya Teorisi»ne karşı çık-

tığını iddia eden Halkın Kurtuluşu, Halkın Yolu'nun bir bölümü, Halkın Birliği, Devrimci Proletarya, Kava vs. de dahil olmak üzere dünya çapında «İKİ SÜPER GÜÇ HALKLARIN BAŞ DÜŞMANIDIR» tezini savunmalarıdır. Bu gurupların tümünün de temel şiarlarından biri, emperyalizmi ve gericiliği 'Amerika ile Rusya'ya indirgeyen 'Ne Amerika ne Rusya, Bağımsız Demokratik Türkiye' şiarıdır, Böylece bu guruplar, kendilerinin de karşı-devrime hizmet ettiğini tespit ettikleri (ama gerçekte kavramadıkları) «Üç Dünya Teorisi»ni yeni bir kılıf ile savunmaktadırlar.

Marksist-Leninistlerin görevi, her konuda olduğu gibi bu konuda da, cesaretle bugün dünya Marksist-Leninist hareketi içinde iyice yayılmış olan bu oportünist teze karşı mücadele etmek, ilkeli bir biçimde cereyana göğüs germektir. Gerek Marksist-Leninist teorisi, gerek dünya Marksist-Leninist hareketinin tecrübeleri, gerekse bugünün dünya durumu, bizim haklı olduğumuzu göstermektedir.

Yurtsever ve Devrimci Basına Yönelen Yeni Bir Saldırı

Bundan bir süre önce, 1 Haziran 1978 tarihli ve 7/1543 sayılı Bakanlar Kurulu Kararıyla, Batı Almanya'da çalışan Türkiyeli işçilerin demokratik kitle örgütlerinden ATİF (Almanya Türkiyeli İşçiler Federasyonu) nun yayın organı olan «Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE» gazetesinin Türkiye'ye sokulması, dağıtılması ve satılması yasaklanmıştır. Bakanlar Kurulu bu kararına hiçbir gerekçe göstermeye ihtiyaç duymamıştır.

HAKİM SINIFLARIN YASAKLADIKLARI MÜCADELE GAZETESİ NELERİ SAVUNMAKTADIR?

«Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE», yukarda da belirtildiği gibi, ATİF'in yayın organıdır. MÜCADELE, adı geçen federasyonun programını savunan, propagandasını yapan ve bu doğrultuda Almanya'daki Türkiyeli işçileri örgütleyen bir gazetedir. MÜCADELE'nin niteliğini anlamak için ATİF'in niteliğini

kavramak gerekir.

ATİF, 1976'da Almanya'daki yurtsever ve devrimci işçi derneklerinin faşistlerin elinde olan ATİDF (Almanya Türk İşçi Dernekleri Federasyonu) içinde çalışmak imkânsızlaşınca kurdukları bir federasyondur. ATİF'in amaçları tüzüğünde şöyle belirtiliyor:

«Federasyonun amacı :

- a) Halkımızın Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık mücadelesini desteklemek,
- b) F. Almanya'da çalışan ve yaşayan Türkiyeli işçiler arasında dayanışma ve kardeşlik bağlarını geliştirmek,
- c) Türkiyeli işçilerle, F. Almanya'da çalışan bütün diğer milliyetlerden işçiler arasındaki dayanışmayı geliştirmek,
- d) İşçilerin ekonomik ve demokratik taleplerini savunmak,
- e) Halk kültürünü tanıtmak ve yaymaktır» (*)

ATİF 2. Genel Kurulunda kabul edilen program, ülkemizde Demokratik Halk Devrimi'ne hizmet etmeyi amaçlayan her demokratik kitle örgütünün örnek alacağı, benimseyeceği nitelikte bir programdır. Bu programda şu beş genel ilkeye sahip çıkılmaktadır :

a) Emperyalizme, sosyal emperyalizme ve her türlü gericiliğe karşı, ezilen halkların ve uluslararası işçi sınıfının devrimci mücadelesini destekleyen bir tavır takınmak; kitlesini enternasyonalizm anlayışı ile eğitmek.

b) Genel olarak anti-emperyalist ve anti-faşist (sosyal emperyalizm ve sosyal faşizm dahil) bir çizgi izlemek, devrimci bir tavır takınmak.

c) Her yerde ve özellikle Türkiye'de milli zulme karşı çıkmak, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkını ve tüm milliyetler için tam hak eşitliğini savunmak; kitlesinin milliyet, mezhep vb. bölünmelere karşı çıkarak ortak örgütlenmesini ve ortak mücadelesini savunmak.

d) Türkiye'de sömürü ve baskının emperyalizm, komprador kapitalizm ve feodalizm üçlüsünden kaynaklandığının bilincinde,

(*) ATİF, B. Genel Kurul Belgeleri, s. 47.

bunlara karşı tavır takınmak; onların düzenini, baskı ve sömürü oyunlarını teşhir etmek; kitlesini Demokratik Halk Devrimi anlayışı ile eğitmek, bu devrimde işçi sınıfının önderlik görevini kavratmak.

e) Çalışmalarını demokratik merkezîyetçilik anlayışına göre yürütmek; kitlesinin federasyonun faaliyetine en geniş ve aktif olarak katılmasını sağlamak.

Belirtilen amaçlar ve program doğrultusunda bugüne kadar başarıyla faaliyet yürütmüş olan bu örgütün hakim sınıfların ve uşaklarının doğrudan hedefi haline gelmiş olmasını anlamak hiç de güç değildir. Kurulduğundan bu yana Alman devletinin ağır baskılarına maruz kalmış, Almanya'daki faşistlerin ve sosyal faşistlerin şiddete dayanan saldırılarına uğramıştır. Bu saldırıların önemli bir bölümünü, yayın organı olan MÜCADELE'nin kitlelere ulaşmasını önlemek teşkil etmiştir. Şimdi buna bir de, bu devrimci gazetenin Türkiye sınırları içine sokulmasının ve satılmasının yasaklanması eklendi.

Ancak, ATİF 2. Genel Kurulu Belgelerinden öğrenildiğine göre ne Alman tekelci-burjuvazisinin baskıları, ne faşistlerin ve sosyal faşistlerin şiddet hareketleri (ve ekleyelim, ne de kitle örgütlerini siyasi tekeller olarak gören oportünist siyasi akımların engellemeleri), Almanya'daki işçilerimizin Demokratik Halk Devrimi'ni destekleyen kitle mücadelelerini; emperyalizmi, sosyal emperyalizmi ve her türlü gericiliği teşhir etmelerini; Almanya'daki tüm diğer işçilerle tekelci burjuvaziye karşı dayanışmaya girmelerini; ekonomik ve demokratik haklarını savunmalarını ve ATİF çatısı altında birliklerini geliştirmelerini önleyememiştir.

Bu mücadelede muhakkak ki yayın organı «Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE», tutarlı bir propagandacı, ajitatör, eğitmen ve örgütleyici olarak merkezi bir rol oynamıştır. Alman tekelci burjuvazisinin ve onun Türkiye'deki uşaklarının ATİF'e ve onun önemli silahlarından MÜCADELE'ye yönelttikleri saldırı, işte bu nedenle doğal ve anlamlıdır.

FAŞİST CHP DE, HALKIMIZA GERÇEKLERİ GÖSTEREN BASINA VE DÜŞÜNCE ÖZGÜRLÜĞÜNE TAHAMMÜLSÜZDÜR.

PARTİZAN, CHP'ni komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıflarının esas olarak B. Alman emperyalizminin uşağı olan kesiminin siyasi temsilcisi olarak değerlendirmektedir. PARTİZAN, tutarlı olarak CHP hükümetinin özünü faşist MC hükümetlerinden farklı görmemekte, CHP'nin «özgürlük», «halkçılık» sloganlarının en bayağı yalanlar olduğunu teşhir etmektedir. CHP hükümeti, 5 aylık icraatı ile gerçek yüzünü onlarca, yüzlerce kez sergilemiştir. Seçim konuşmalarında «fikir ve basın özgürlüğü» lafını ağızından düşürmeyen CHP, MÜCADELE gazetesinin yurda girmesini ve satılmasını yasaklayarak, ne denli «burjuva demokrasisi taraftarı», ne derece «reform taraftarı» olduğunu bir kez daha ispatlamaktadır. ATİF 2. Genel Kurulu Belgeleri'nden ve MÜCADELE gazetesinden açıkça anlaşılmaktadır ki, bu demokratik kitle örgütü de CHP'nin faşist özünü görmüş, onu teşhir etmiş, kitlesini bu komprador burjuvazi-toprak ağaları temsilcisi partinin halk düşmanı demagogilerinden kurtarabilmiştir. Alman tekelci burjuvazisinin ve onun yerli uşaklarının çıkarı doğrultusunda CHP hükümeti, kendi yüzünü teşhir eden, onun aldatmacasını bozan, gerçekleri gün ışığına çıkaran basına saldırmaktadır. Bugün henüz diğer yurtsever ve demokrat basına saldırmıyorsa, bunun nedeni, bu basının CHP'nin sahte reformizmini alkışlıyor ve ona halkımızı uyutmada objektif olarak yardım ediyor olmasıdır. Ama onlar da zamanla CHP hükümetinin uyguladığı faşizme karşı tavır almaya başladıklarında aynı baskı ve saldırıya maruz kalacaklardır. CHP'nin tanıdığı basın özgürlü-

ğünün sınırı, kendisine ve genel olarak komprador patron-ağa egemenliğine dokunulduğu yerde biter. CHP, halkı uyutabilmesine, faşist diktatörlüğün süre gitmesine ve diğer faşist kliklerle giriştiği çıkar mücadelesine dolaylı ve doğrudan hizmet ettiği sürece fikir ve basın özgürlüğü tanır. Onun ötesi kapatma, tutuklama-bunları yapamazsa, ülkeye girmesini ve satılmasını yasaklamadır.

Yurtsever ve devrimci basının görevlerinden biri de, halkımızın faşist diktatörlükten kazandığı demokrasi mevzilerinin korunmasına katkıda bulunmaktır. Bu demokratik mevzilerden birisi de hiç şüphesiz, ne kadar kısmî ve geçici de olsa, yurtsever ve devrimci basının kazandığı yerdır. Anti-emperyalist, Anti-faşist, anti-feodal bir çizgi izlemeye çalışan tüm basın organlarının yurtsever devrimci basına ve mensuplarına yönelecek her baskıyı ve saldırıyı göğüslemesi ve halkımızı teşhir etmesi şarttır. Bu anlayışla PARTİZAN, komprador patron-ağa düzeninin şimdiye dek yurtsever ve devrimci basına karşı giriştiği saldırı ve baskıları şiddetle kınar; MÜCADELE gazetesinin ülkeye sokulması ve satılmasını yasaklayan CHP hükümetinin bu faşist uygulamasını teşhir eder; tüm yurtsever ve devrimci basını bu yeni saldırı karşısında tavır almaya CHP'nin faşist özünü kavramaya, onun sahte-reformizminin objektif hizmetkârlığına bir son vermeye çağırır ve MÜCADELE gazetesine konulan yasağın protesto edilmesi için kampanya açmaya davet eder.

Emperyalizme göbekten bağlı komprador burjuvazi ve toprak ağaları, ve onların faşist diktatörlükleri, çeşitli milliyetlerden halkımızın işçi sınıfımız önderliğinde verdiği Halk Demokrasisi ve Bağımsızlık Mücadelesi karşısında alt edilecek, onlar ne kadar uğraşırsa uğraşsın, «Baskı ve Sömürüye Karşı MÜCADELE» engellenemeyecektir.

İFTİRALAR ve ENGELLEMELER BİZİ YILDIRAMAZ!

14.7.1978 tarihli Hürriyet gazetesinin sağ üst köşesinde dergimiz «PARTİZAN» ile ilgili bir yazı yayınlandı. Yazının üstünde ise, duvara «PARTİZAN» yazılı bir slogan var. Yazıda dergimizin kapatılması yolunda bir hedef güden, «Partizan» «Balkanlarda savaş veren milislere verilen ad olup, Türkiye’de de bunun uzantısı mı açılmak isteniyor» yollu bir iftira yer almaktadır.

Bu karalama ve iftiralarla Hürriyet gazetesini hakim sınıfların borusunu öttüren bir uşak gazete olduğunu açıkça ilân ediyor. Bununla Patron-Ağa devletine ihbarcılık yapma, efendisinin gözüne girebilme amacı güden Hürriyet, halkımızın Demokratik Halk Devriminde siyasi-ideolojik bilincini yükseltme görevini üstlenen ve Marksizm-Leninizmi rehber alan, karanlığın aydınlatıcısı PARTİZAN’ı

HALKIMIZ!

Komprador Patron-Ağa Devleti’nin tüm engellemelerine rağmen «Partizan» Dergisini çıkartmağa kararlıyız. Alınan toplatma kararları ve çeşitli baskılarla Partizan’ın kitlelere ulaşmasını önlemeye çalışanlar bilmelidirler ki biz gücümüzü halktan almaktayız.

Dergimizin 1. sayısı 15 Temmuz’da çıkması gerektiği halde karşılaştığımız maddi imkânsızlıklar nedeniyle gecikmiştir. Partizan’ın düzenli bir şekilde çıkması, ancak tüm okurlarımızın, devrimcilerin, yurtseverlerin yardımlarıyla gerçekleşecektir. Yardım kam-

görevinden ve mücadelesinden alıkoymada hâkim sınıflarla bir olmakla, hiçbir örgüt ve gurupla alakası olmayan «dergimizi» yıldırılmazlar.

Yine, halkımızın uyanışını ve bilinçlenmesini engellemeye çalışan Patron-Ağa devleti dergimizin tanıtıcı broşürü «ÇIKARKEN» ve «Yaşasın 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi» adlı yayınlarımızı toplatma kararı almıştır. Alınan bu toplatma kararı, muhalefette iken fikir özgürlüğünü, sosyal adaleti savunan CHP nin nasıl bir özgürlük ve adaletten yana olduğunu bir kez daha açıkça ortaya koymuştur.

Halkımız her geçen gün hükümet değişikliklerinin ve seçimlerin kurtuluş olmadığını, kurtuluş için tek çıkar yolun Demokratik Halk Devriminde, yani köklü bir değişiklikte olduğunu her geçen gün biraz daha kavramaktadır ve kavrayacaktır.

panyamıza en geniş kitlelerle katılalım. Bunu devrimci bir görev kabul edelim.

Dergimize yapılacak olan yardımlar aşağıda belirteceğimiz hesap numarasına yatırılabilir. Yardımlarınız gücümüze güç katacaktır.

İsmet Tosun

Akbank Türbe Şubesi
Hesap No. : 23 739 - 6

Cağaloğlu
İSTANBUL

DÜZELTME :

PARTİZAN, ÇIKARKEN broşüründe, Sayfa 15, satır 13’teki «1956 reformlarıyla» kelimesinin doğrusu «1965 reformlarıyla»dır.

Sayfa 21, son paragrafın ikinci cümlesinde «oportünistler» kelimesi atlanmıştır; doğrusu «Hatta oportünistler sübjektif olarak...» şeklindedir. Yine Sayfa 48, satır 2’deki «tekelci burjuvazi» terimi parantez içinde olması gereken konulmamıştır. Doğrusu, «...emperyalizm (tekelci burjuvazi), komprador burjuvazi...» şeklindedir. Bu tür baskı hatalarının tekrarlanmaması için elimizden gelen gayreti göstereceğimizi belirtir, okuyucularımızdan özür dileriz.

PARTİZAN

DOĞRU-YANLIŞ CETVELİ

1. Sayımızın bazı nüshalarında aşağıdaki şu matbaa hataları olmuştur. Düzeltir özür dileriz.

Sayfa	Yanlış	Doğru
9	Üstten, sol sütunda 12. satır bazı dergilerde - münde bugün yerini seçmiş durumdadır. - şeklinde çıkmıştır.	Doğrusu şöyledir : -mü de bugün yerini seçmiş durumdadır.-
9	Üstten, sol sütunda 17. satırda -7-rakkamının önündeki nokta konmamıştır.	Doğrusu şöyledir : -7.-
9	Sağdaki sütunda, 2. paragrafın 5. satırından sonraki 3 satırı yanlış sıraya konmuştur. Şöyle : -meselelerin içinden çıkma yolunu benimsedi- ler. Gerçekte bunların yaptığı sınıf özerlerini nağı olarak «Üç Dünya Teorisi»ni göstererek-	Doğrusu şöyledir : -nağı olarak «Üç Dünya Teorisi»ni göstererek meselelerin içinden çıkma yolunu benimsedi- ler. Gerçekte bunların yaptığı sınıf özerlerini-
15	Soldaki sütunun 1. paragrafının ilk satırındaki -sürekası- kelimesi yanlış basılmıştır.	Doğrusu şöyledir : -şürekası -
16	Sağdaki sütunun 1. paragrafının üstünde dipnota ait, küçük harflerle yazılmış iki satırlık yazı bazı dergilerde fazlalık çıkmıştır. Şöyle : Mao Zedung'un bu beş cümlesi alıntı olarak verilmektedir.	Bu satırların olmaması gerekir.
17	Soldaki sütunun 9. satırının son cümlesi yanlış yazılmıştır. Şöyle : -meselede-	Doğrusu şöyledir : -meseleye-

- 21 Sağdaki sütunun üstündeki başlık yazısının devamı iki satır bazı dergilerde yer değiştirilerek basılmıştır. Şöyle :
**-PERYALIST UŞAĞI BİR TEZDİR!
RİMİNİN MÜTTEFİKİ GÖSTEREN
EM- -**
- Doğrusu şöyledir :
**RİMİNİN MÜTTEFİKİ GÖSTEREN EM-
PERYALIST UŞAĞI BİR TEZDİR!**
- 22 Soldaki sütunun alttan 5. satırının içindeki -emperyailzmi- yanlış yazılmıştır.
- Doğrusu şöyledir :
-emperyalizmi-
- 22 Sağdaki sütunun alttan 2. paragrafının 2. satırının son iki harfi -il- olarak, yanlış yazılmıştır.
- Doğrusu şöyledir :
- ol- -
- 25 Soldaki sütunun son paragrafının 3. satırındaki -devriminin- kelimesi yanlış yazılmıştır.
- Doğrusu şöyledir :
- devrimin -
- 30 Sol sütunun altındaki 43. dipnotun ikinci satırı konmamıştır. Bu yazı yanlışlıkla 3. paragrafın altına konmuştur.
- Konmayan satır şöyledir :
-lık yayınları-
- 42 Bu sayfada ikinci başlığın açılan parantezi kapatılmamıştır. Şöyle :
**«DÜNYA ÇAPINDA BAŞ ÇELİŞME
TEZİNİ REDDEDELİM! -**
- Doğrusu şöyledir :
**- «DÜNYA ÇAPINDA BAŞ ÇELİŞME»
TEZİNİ REDDEDELİM! -**
- 43 Sol sütunun alttan 5. satırında çıkarılmazsa kelimesi yanlış yazılmıştır. Şöyle : - çıkarılmızs -
- Doğrusu şöyledir :
- çıkarılmazsa -
- 50 Sol sütunun alttan 3. paragrafının 2. satırındaki tırnak yazılmamıştır. Şöyle :
- dünya çapında tespit edilen çelişmeler en- -
- Doğrusu şöyledir :
- dünya çapında tespit edilen çelişmeler
«en- -

partizan

PARTIZAN

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR BİRLİĞİNİ

ÇIKARKEN

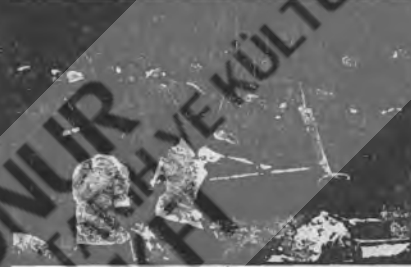

haziran 1978

YAŞASIN

15-16 HAZİRAN BÜYÜK

İŞÇİ DİRENİŞİ

PARTIZAN YAYINLARI NO 1

PROLETER DÜNYA DEVRİMİ

MARKSİZM-LLENİZMİN
H.KELERİNİ SAVUNALIM

- ★ Avusturya KP (M-L)
- ★ Akıma Karşı
- ★ Batı Berlin'li Komünist

PARTIZAN YAYINLARI No: 2

SOSYALİST SOVYETLER BİRLİĞİNİN

EN BÜYÜK SOSYAL-EMPERYALİST GÜÇ
OLAN SSCB'NE DÖNÜŞMESİ

(SSCB'nde Kapitalizmin Restorasyonu)
Martin Nikolas

PARTIZAN YAYINLARI No: 3

LE-YA Yayınlarının
GENEL DAĞITIMI
ül-da çağaloğlu ist.

LE-YA YAYINLARI

BELGESEL YAYINLAR No: 1

AYDINLIK DERGİSİNİN
DEVRİMCİ HAREKETE
YÖNELTİĞİ İFTİRALARA
CEVAP

LE-YA YAYINEVİ

Fiyatı : 10 TL.

BELGESEL YAYINLAR No: 2

MAMAK ASKERİ
CEZAEVİNDE
12 MART DÖNEMİNDEKİ
FAŞİST BASKI VE
EZİYETLER DEVAM
ETMEKTEDİR

LE-YA YAYINEVİ

Fiyatı : 7,5 TL.

İSTEME ADRESİ: ÜL-DA. • Çağaloğlu Meydanı • Bey Han 29/31 • Kat : 4/303 • İST.

BELGESEL YAYINLAR No: 3

İKİ LİDER
İKİ ÖNDER!
İbrahim Kaypakkaya
ve Doğu Perinçek'in
Polis ifadeleri

LE-YA YAYINEVİ

ÇIKIYOR!

BELGESEL YAYINLAR No: 4

HALK DÜŞMANLARININ
GERÇEK YÜZÜNÜ
İYİ TANIYALIM
Halil Berktaş'ın
Doğu Perinçek'e Mektubu
ve Polis ifadesi

LE-YA YAYINEVİ

ÇIKIYOR!

İÇİNDEKİLER

	Sayfa
ÇIKARKEN	1
“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ” ÜZERİNE GİRİŞ	2
DÜNYADA SİYASİ DURUM	3
“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ” MARKSİZM-LENİNİZME TABAN TABANA ZİT MODERN-REVİZYONİST KARŞI-DEVİRİMCİ BİR TEORİDİR!	5
ÜÇ DÜNYA TEORİSİNİ BİR BÜTÜN OLARAK VE TEMELDEN REDDEDELİM!	42
«DÜNYA ÇAPINDA BAŞ ÇELİŞME» TEZİNİ REDDEDELİM! YURTSEVER VE DEVİRİMCİ BASINA YÖNELEN YENİ BİR SALDIRI	57
İFTİRA VE ENGELLEMELER BİZİ YILDIRAMAZ!	60
HALKIMIZ!	60
DÜZELTME!	60
DOĞRU - YANLIŞ CETVELİ	61

Aylık Dergi

- Sahibi : İsmet Tosun
- Sorumlu Yazı İşleri Müdürü : İrfan Aşık
- Yönetim Yeri : Gençtürk Cad. Cengiz Han, No: 11/10 Laleli/İstanbul
- Yazışma Adresi : P.K. 648, Aksaray/İstanbul
- Baskı : Osmanlı Matbaası
- Abone Şartları : Yıllık: 120, Altı Aylık: 60 TL. (Yurt dışı: iki katı)
- İlan Şartları : Tam sayfa: 1000 TL. Yarım sayfa: 500 TL. Çeyrek sayfa: 250 TL.

“ÜÇ DÜNYA TEORİSİ”Nİ BİR BÜTÜN OLARAK VE TEMELDEN REDDEDELİM!

Bugün «Üç Dünya Teorisi»ne karşı Marksist-Leninist’lerin AEP’nin 7. Kongresi ile açtığı kırmızı bayrak, kaçınılmaz olarak Marksist-Leninist saflarda da modern-revizyonizmin kalıntıları ile Marksizm-Leninizm arasındaki büyük mücadeleyi de gündeme getirmiştir. Uluslararası Marksist-Leninist hareketin birliği, bu mücadele içerisinde «Üç Dünya Teorisi»nin bir bütün olarak ve toptan reddedilmesi süreci ile pekişecektir.

Bugün modern-revizyonizmin Marksist-Leninist saflardaki kalıntıları tavizsiz bir mücadele ile temizlenmedikçe, dünya Marksist-Leninist hareketi içinde kaçınılmaz olarak yeni bir oportünizme yolaçacaktır. Diğer yandan bu kalıntılar bir çok sosyal-şöven siyasetlerin «Üç Dünya Teorisi»ni reddetme görüntüsü altında varlığını sürdürmesine hizmet etmektedir.

Biz dizi parti, grup ve hareket, «Üç Dünya Teorisi»ni reddettiklerini söylemelerine rağmen, gerçekte bu karşı-devrimci şemanın üzerinde yükseldiği temel tezlerin bir kısmını muhafaza ediyorlar. «Üç Dünya Teorisi»nin reddi, onun en kaba anti-Marksist-Leninist tezlerinin reddedilmesiyle sınırlanamaz; bu «teori»nin Marksist-Leninist hareketi içinde nasıl ve hangi temellere dayanarak geliştiği tahlil edilerek, ve onun bu kalıntıları açığa çıkartılıp acımasızca yerle bir edilerek tam bir zafere ulaşılabilir.

Ülkemizde bir dizi küçük-burjuva siyasi akım bu teorinin ideolojik-teorik temellerini sınıf tabiatları gereği reddedmemekte, ama ona karşı cephe almış görünebilmektedirler. Onlar, «Üç Dünya Teorisi»nin tarihi temellerinden olan günümüzde «dünyada baş çelişmenin emperyalizm ve sosyal-emperyalizm ile ezilen halklar ve uluslar arasında» ve «dünya halklarının baş düşmanlarının iki süper güç» olduğu tespitlerine sarılarak, eski oportünizmlerini yeni bir kılık altında sürdürmektedirler.

Bu durum, «Üç Dünya Teorisi»ni reddedenlerin arasında bu teoriyi sözde reddeden, ama özünde savunan yeni bir oportünizmin doğmasına yolaçıyor ve bu, dünya Marksist-Leninist hareketi içerisinde de yansıyor. Özellikle bu iki konuda varlığını sürdüren yeni oportünizm de bu mücadele içerisinde yerle bir edilecek Marksizm-Leninizm zafere ulaşacaktır.